

Lòng Tham

Contents

Lòng Tham	1
1. Chương 1 : Nghiệt Duyên Nảy Mầm	2
2. Chương 2 : Ôi, Lại Bị Lừa Rồi.	5
3. Chương 3 : Ôi, Lại Gặp Rắc Rối	9
4. Chương 4 : Ôi, Bị Uy Hiếp	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6 : Ôi, Được Bầu Làm Gương Mặt Đại Diện	19
7. Chương 7 : Ôi, Bị Ghét Bỏ	21
8. Chương 8 : Ôi, Té Ngã.	25
9. Chương 9 : Mượn Rượu Làm Càn	28
10. Chương 10 : Ôi, Windsuit Flying...	32
11. Chương 11 : Ôi, Tức Giận	35
12. Chương 12	37
13. Chương 13 : Ôi, Xin Lỗi	41
14. Chương 14 : Ôi, Trẻ Em Bị Lạc	45
15. Chương 15 : Ôi, Nhóc Lừa Đảo	48
16. Chương 16 : Ôi, Chiếm Lợi Thế.	51
17. Chương 17 : Ôi ! Tiên Nữ Nhỏ	54
18. Chương 18 : Ôi, Ba Người !	57
19. Chương 19 : Ôi, Gian Tình !	60

Lòng Tham

Giới thiệu

Chung Tình Trúc: Nếu Lệ Tô Liêu được coi là người tốt thì thế giới này chẳng phải quá hòa bình rồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-tham>

1. Chương 1 : Nghiệt Duyên Nảy Mầm

“ Em gái nhỏ, em nghỉ ngơi cho tốt, một lúc sau anh sẽ mang bánh Tart cho em.”

“ Em gái nhỏ, em muốn ăn gì vào bữa khuya? Sủi cảo tôm của Khôn Ký được không?..”

“ Em gái nhỏ, Lục Nguyên mới ra loại sữa trà gừng, anh sẽ mang về cho em.”

Những hành vi này chỉ áp dụng duy nhất trên người phụ nữ, Chung Tĩnh Trúc bị các đàn anh cùng sở vây như ngấm trắng ngày rằm. Có mỗi cái chuyện đau bụng mà cũng được phóng đại rùm beng lên như này, không chỉ miễn làm nhiệm vụ, còn được an ủi bằng hành động.

Chung Tĩnh Trúc vùi mặt vào gối, bụng dưới đau âm ỉ. Là đến ngày! Tuy rằng hơi xấu hổ nhưng đối với người đàn ông chưa cưới thì hiểu biết về sinh lý phụ nữ luôn nằm ở con số 0, có thể tạm thông cảm được.

Rõ ràng mười ngày trước đàn anh họ Triệu còn chỉ vào mông máu đỏ tươi in trên quần cô rồi cười một cách thô bỉ, mười ngày sau ‘ di họ ‘ vẫn còn ở chơi, nhưng sao không ai nghi ngờ điều này! Đám người này rất cuộc có biết rằng, một tháng một lần nhưng không phải một ngày trong một tháng không. Thật chua xót cho kẻ tự coi mình là thông minh!

Nhìn theo bóng các đàn anh rời đi, tim Chung Tĩnh Trúc đau như dao cắt! Hôm nay là ngày có cuộc tổng kiểm tra lớn trong toàn thành phố. Vậy mà cô còn đang bẹp dí ở giường!

Cả người phờ phạc, tâm trạng rũ rụi, Chung Tĩnh Trúc móc điện thoại di động ra bấm số gọi, tiếng chuông vang cả ngày nhân tài bên kia mới chịu nghe máy, vừa nói đã đánh ngay đòn phủ đầu: “ Nhất định là lần nào gọi tới cũng phải chọn lúc mình đang đánh móng tay sao?..”

“ Năm phút đổi màu một lần, trách mình sao được.” Chung Tĩnh Trúc vốn định gây hấn đến cùng, nhưng lại nghĩ đang có việc cần nhờ vả, lập tức thay đổi thái độ: “ Đại mỹ nhân Ngũ Nguyệt ơi?..”

Lời khen vừa dứt, bên kia bĩu môi dài một cái. Sau đó, không có tiếng người trả lời, gọi thêm một cú nữa: “ Sao lại cúp điện thoại của mình?..” Chung Tĩnh Trúc tức ngực.

“ Hề bạn gọi mình là mỹ nhân, là không có chuyện tốt.” Đầu dây bên kia găm gừ: “ Lần này lại làm sao?..” Chung Tĩnh Trúc cười gượng: “ Ngũ Nguyệt à, bạn có cách nào đưa mình vào Dao Trì không?..” Tut tut, đầu dây bên kia lại dập máy.

“ Điện Ngũ Nguyệt, bạn cứ thử cúp điện thoại của mình xem!” Chung Tĩnh Trúc bắt đầu nổi nóng: “ Bạn không lên cơn điên, mình sẽ không cúp điện thoại.” Đầu dây bên kia không hề thấy sợ hãi trước lời đe dọa: “ Dao Trì là nơi nào, bạn còn muốn tới?..”

“ Không phải mình lên cơn, mà là Chung Tĩnh Văn kia lên cơn điên, nó chạy đi Dao Trì làm bồi bàn, làm Phương phu nhân tức điên người. Ra sát lệnh ệnh, trước mười giờ phải dẫn người về nhà, bằng không mình cũng không có nhà để về!” Chung Tĩnh Trúc ầm ục nói.

Nửa tiếng trước, Phương phu nhân gọi điện tới, phá tan giấc mơ tươi đẹp của cô. Phương phu nhân tên khai sinh là Phương Thiển, là mẹ kế của Chung Tĩnh Trúc, mẹ ruột của Chung Tĩnh Văn. Gần đây, hai mẹ con ruột thịt này mới có trận đấu nảy lửa, nạn chiến tranh này cuối cùng cũng lan tới chỗ Chung Tĩnh Trúc.

Được thừa hưởng tính tình tốt đẹp của Phương phu nhân, Chung Tĩnh Văn là đứa ưa sĩ diện, ham hư vinh. Con gái đáng yêu nhà họ Chung ưa sĩ diện, đặc biệt suốt ngày được một đàn mỹ nhân vây xung quanh, muốn có xe hơi xịn, nên Chung Tĩnh Văn hùng hồn tuyên bố sẽ ra ngoài kiếm tiền, ngờ đâu, lại đi bán nhan sắc của mình!

Thân là kẻ ăn nhờ ở đậu, Chung Tĩnh Trúc thường phải nhìn sắc mặt của hai mẹ con Phương phu nhân để sống. Nhất là người mẹ kế này, phàm là chuyện xấu xa gì đều đổ lên đầu Chung Tĩnh Trúc. Cô đang nghĩ, đích thực Dao Trì là nơi nào? Không chỉ đơn thuần là quán rượu, hay là sông bạc?

Dao Trì là chốn thần tiên, nơi ở của Tây Vương Mẫu, ở thành phố, nơi này là chốn sang trọng bậc nhất. Phàm là người được bước qua cửa, đều là người giàu có, có tiếng tăm địa vị khắp thành phố. Riêng phí vào cửa đã mất năm mươi nghìn tệ, những kẻ tạp nham không được phép bén bản tới. Bảo vệ ở đây giống như

biệt đội chống khủng bố, ruồi bọ cũng không thể bay vào trong! Kẽ nghèo hèn như Chung Tĩnh Trúc, đừng nói năm mươi nghìn tệ, cho dù là năm mươi đồng cô cũng không có!

“Được rồi.” Đầu dây bên kia cười trộm một cái, một chút cảm thông cũng không có. Chung Tĩnh Trúc tròn hai mắt: “Có điều, bạn cũng nên biết, vì sao mình vào được Dao Trì, làm thế nào để đưa được bạn vào đó, bạn nên tự hiểu.”

“Đừng nói là giả dạng làm bồi bàn, cho dù phải múa cột để vào được đó, mình cũng cam tâm tình nguyện.” Chung Tĩnh Trúc vui cười thì bên kia đáp trả bằng cái hừ lạnh: “Với dáng người như bạn, có thể múa cột sao?” Sao đó tiếng bĩu môi, rồi cười mỉa.

Hàng ngũ chỉnh tề, ai cũng xinh đẹp lộng lẫy. Người dẫn đầu đoàn mỹ nhân tên gọi là ‘mẹ’ Tang, tên rất xứng với người, giống như quỷ dữ chuyển thế.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Kì kèo ông ọ nữa cẩn thận bà đây không cho các người lên sân khấu.” Mẹ Tang mắt bình tĩnh, vội vàng như gả con, dường như đem cả đám mỹ nhân tổng khứ lên sân khấu, liếc mắt nhìn Chung Tĩnh Trúc, nói từng chữ: “Con nhóc chết tiệt Ngũ Nguyệt này, loại mặt hàng này cũng dám giới thiệu cho bà! Nửa đêm nhìn thấy khuôn mặt này, còn tưởng gặp ma!”

Tuy rằng chẳng vui sướng gì khi nghe những lời nhận xét của Tang bà bà, nhưng những lời bà ấy nói đều là sự thật. Ngũ Nguyệt cũng chỉ có phúc chui vào được hàng ngũ hầu rượu, rồi nhìn đám mỹ nhân trong Dao Trì, chỉ có dung nhan của cô tệ hại nhất, nhưng mà mặc kệ, chỉ cần bám váy mẹ Tang trà trộn vào đám mỹ nhân, lực lượng đông đảo như này, thật giả lẫn lộn, biết đâu mà lần.

Vào được Dao Trì có bị khinh bỉ đến đâu, cô cũng không để ý. Bị đâm cho hai nhát dao, cô cũng không kêu rên!

Chúng mỹ nhân được sắp xếp trong phòng nghỉ, Chung Tĩnh Trúc hai mắt đảo quanh, lập tức bị ánh sáng làm cho lóa mắt. Đẹp như diễn viên điện ảnh, thậm chí còn có mấy người thấy vô cùng quen mắt, hình như thường xuyên xuất hiện trên tạp chí. Dao Trì đúng là Dao Trì, ở nơi khác làm sao có những nhân vật xinh đẹp như này, tiện tay hái bừa vài nhành cũng đều là hoa thơm cỏ lạ, tuyệt thế giai nhân. Đương nhiên là ngoài cô ra.

Đôi mắt được đánh đậm, khiêm tốn thì gọi là đánh mắt kiểu khói còn thành khẩn hơn thì đôi mắt này chẳng khác gì gấu trúc. Cố gắng tô tô vẽ vẽ, cô nhìn đông nhìn tây, cuối cùng đành mở cửa phòng nghỉ ngó nghiêng bên ngoài, hành lang rất vắng vẻ.

Nghĩ lại, cũng nên tô chút son, đội thêm mái tóc giả, càng ít người chú ý đến cô càng tốt, mong là sẽ không gặp được kẻ biến thái nào.

Vừa đi được hai bước, đã thấy đàn anh cùng sở – là anh Từ và anh Tiểu đang ở một phòng khác, cô lẩn người trốn vào toilet áp lên tường như con thằn lằn nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài. Trong nhà toilet, các cô gái ra vào đều nhìn cô một cái, ánh mắt tỏ vẻ coi thường, có thể thấy cô trang điểm quá dung tục hoặc không hiểu nổi trường phái trang điểm trù tượng của cô.

Chung Tĩnh Trúc cố gắng nhẫn nhịn, nhìn cái gì?

Không gặp qua người quyền rũ cùng phong cách chân thực cùng tồn tại song song bao giờ sao? Kẽ mặt khói kết hợp với áo tay bèo thì sao? Những người theo trường phái trù tượng đòi hỏi phải có da mặt dày và sự dũng cảm, đó! Chung Tĩnh Trúc lúc này chỉ muốn đem Ngũ Nguyệt đánh cho nát người ra, nhất định là do bị cắt ngang cơn hứng đánh móng tay, nên mới ban thưởng cho cô may mắn như thế này!

Thế nhưng, sao họ lại tới kiểm tra Dao Trì? Cho dù nơi này không có người đến kiểm tra, thì hai anh cùng sở của cô cũng chưa tới lượt. Nơi đây là mảnh đất vàng son, dành cho những người có tiền có quyền, trường cục cảnh sát cũng tới! Hôm nay là ngày gì mà nơi ‘héo lánh’ như này ai ai cũng đông loạt tới? Tóm lại một câu, cô quá xui xẻo!

Dán chặt người lên tường rồi men theo đường đi ra ngoài, lấy tay che mặt cố gắng chuồn nhanh, từ dáng vẻ cho đến cử chỉ như kẻ trộm cắp, khiến cho người khác nhìn cô với ánh mắt hiểu kì như đang nhìn người ngoài hành tinh.

“ Người đang lén lút ở phía trước, mặc chiếc váy màu lam mái tóc rối bù kia đứng lại.” Giọng nói nghiêm túc, thanh âm trầm bổng, quá quen thuộc. Thừa lời, đó là đàn anh Triệu!

Chung Tĩnh Trúc cắn răng, cúi đầu nhìn thoáng qua mình, váy xanh tóc xù, là đang nói cô phải không? Tóc giả của Ngũ Nguyệt chất lượng quá kém, rõ ràng là tóc xoắn lộn to mà.

Không còn thời gian để mà ai oán nữa, cô đếm tới ba, co giò bỏ chạy: “ Này, đứng lại, đừng chạy!.” Mỗi khi nghe thấy câu nói này, cô đều cảm thấy rất dở hơi, ai sẽ đứng chờ để người khác bắt chứ!

Hai người đuổi nhau ở trong một nơi cao cấp như vậy, buồn cười vô cùng. Mắt nhìn thấy đàn anh Triệu bị bỏ khá xa, cô nhìn lại nơi mình đang đứng, Chung Tĩnh Trúc ngậy ngồ đẩy cánh cửa gần nhất rồi chui vào trong.

Ánh sáng trong phòng rất sáng, mọi người đánh bài, ca hát, nói chuyện uống rượu, sau đó đều dừng hình, đồng loạt quay lại nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc, đương nhiên không kiểu đang ngắm mỹ nhân.

“ Tôi đi nhầm.” Da mặt Chung Tĩnh Trúc mồng, quay nhanh người đi ra ngoài, nhưng vừa định mở cửa thì từ bên ngoài đã có người đẩy mạnh vào trong, đàn anh Triệu tìm tới cửa!

Cô có chết cũng không đền nổi cánh cửa này. Người bên ngoài đương nhiên là anh hùng Triệu, hoàn toàn là sức mạnh siêu nhân của đàn anh Triệu, một cú đẩy cửa tàn nhẫn vô cùng mạnh mẽ, làm cho Chung Tĩnh Trúc ngã ngửa ra phía sau.

Cửa bị phá hỏng, Chung Tĩnh Trúc khóc ròng trong bụng, có ai đó đang ngồi nhìn Chung Tĩnh Trúc xông tới, không trốn cũng không tránh, đầy mắt giống như đang chưa kịp nhìn thấy ánh sáng thì đã bị che mất.

Cô dùng sức, đẩy người trước mắt xuống, cả hai người ngã trên ghế sofa, dẫn đến tiếng hét chói tai. Chung Tĩnh Trúc cũng không còn cách nào khác, không cần thể diện của mình nữa, vòng tay quấn chặt eo của người trước mặt, ôm chặt vô cùng, đem mặt vùi vào lồng ngực của anh.

“ Xin anh, giúp tôi.” Cô nhỏ giọng cầu xin: “ Đừng để anh ấy bắt tôi.” Lời nói vừa dứt, đàn anh Triệu đã bước nhanh tới.

Nhìn rõ cảnh tượng trong phòng, người đàn ông ấy cũng hơi ngạc nhiên. Thấy cảnh tượng, một nam một nữ đang ôm nhau vùi trên ghế sofa, một sĩ quan cảnh sát lên tiếng: “ Hôm nay là ngày toàn thành phố kiểm tra, tôi muốn xem giấy chứng minh của vị tiểu thư này.”

“ Hả? Bảo bối, em nghe thấy chưa? Là đồng chí cảnh sát, đứng dậy đi.” Giọng nói người đàn ông tỏ ra yêu chiều, vỗ nhẹ trên lưng người con gái đang ôm mình, đáng vẻ cợt nhả.

Chung Tĩnh Trúc bị hai chữ ‘ bảo bối ‘ làm cho sái xẩm mặt mày, thời điểm này không thích hợp để phản kháng, khác gì kiểm củi ba năm đốt một giờ. Cô lắc lắc đầu, hai tay ôm eo anh càng chặt.

Khóe môi người đàn ông cong lên, giống như để mặc cho cô ở trong lòng mình làm nũng, nói: “ Em gái nhỏ này hay ngượng ngùng, nếu không như vậy đi, đồng chí cảnh sát kiểm tra tôi vậy?.” Giọng nói mả cả rất tự nhiên.

“ Tôi muốn kiểm tra chứng minh thư của vị tiểu thư này, ngay bây giờ.” Đàn anh Triệu bình thường vui đùa lả lướt không nghĩ khi trong lúc làm việc lại nghiêm túc như vậy.

Chung Tĩnh Trúc hoang mang, ai lại không sợ cảnh sát, huống hồ khẩu khí của đàn anh Triệu nặng kị như vậy, người đàn ông này liệu sau một giây sẽ đẩy cô ra chứ, nghĩ đi nghĩ lại cũng không yên tâm, chỉ còn cách lấy chân mình quắp lấy bắp chân của anh, an toàn tuyệt đối!

Người đàn ông bị hành động này của cô chọc cho cười, lồng ngực run run, giống như đang cười, bàn tay to còn đang sờ loạn trên mái tóc giả của cô, khiến cô nổi cả da gà.

Hai người giống như đang tán tỉnh lẫn nhau, khuôn mặt đàn anh Triệu từ đỏ thành đen, rõ ràng hai người này đang coi thường anh, coi anh như vô hình.

“ Triệu Vũ!.” Không khí trở nên mờ ám, mấy người mở cửa vội vàng đi tới, người ở chính giữa là người dẫn đầu đội kiểm tra lần này, sở trưởng Lưu Toàn – hay gọi là Lão Lưu, cũng chính là thầy của Chung Tĩnh Trúc.

“ Lưu sở trưởng.” Triệu Vũ lập tức đứng thẳng người. Lưu Toàn nổi tiếng là người nghiêm khắc, mọi người trong sở đều sợ ông. “ Tôi vừa dặn dò cậu như nào?” Lưu Toàn nghiêm mặt lại, giống như Trương Phi vậy, khiến cho Triệu Vũ bất động tại chỗ.

Cầu trúc ở đây giống như một tòa thành còn Dao Trì giống như cái giếng không đáy, càng đi sâu vào trong càng khó tìm được lối ra. Triệu Vũ nhất thời quên mất.

“ Lệ thiếu, đã quấy rầy.” Lưu Toàn buông lỏng đôi lông mày đang dựng ngược lên, hướng về người đàn ông đang ngồi khẽ gập đầu, thái độ hòa nhã hiếm có.

Người đàn ông vẫn nằm trên sofa, ôm mỹ nhân trong lòng, rất thông dong, trên mặt nở nụ cười như không, hỏi: “ Uhm, sao vậy? Không kiểm tra nữa?” Giọng nói từ tốn, tản mạn như dạo chơi, nhưng ẩn sâu trong đó là độ sắc bén.

“ Lệ thiếu là thanh niên kiệt xuất, có Lệ thiếu ở đây, đương nhiên không cần phải kiểm tra.” Lưu Toàn nói năng chừng trạc dang hoàng, không nịnh hót, nói đúng vào trọng tâm, cố gắng dập tắt ngọn lửa tức giận của đối phương. Ông quay đầu hướng về đàn anh Triệu, liếc mắt ra hiệu: “ Cúi đầu nhận tội.”

“ Lệ thiếu, là tôi lỗ măng.” Triệu Vũ nghe đến chữ ‘ Lệ thiếu’ trong lòng đã có chút thay đổi, biết được đối phương có địa vị như nào, cúi người xuống: “ Tôi thì không sao cả, nhưng dọa đến em gái nhỏ của tôi rồi.” Người đàn ông nói ấy nói tiếp: “ Cậu nói xem, nên xử lý như nào?”

“ Vị tiểu thư này, tôi xin lỗi.” Đàn anh Triệu khom lưng nhận lỗi, nhìn Chung Tĩnh Trúc đầy vẻ chân thành. Giọng nói mềm mại, tỏ vẻ có phần ngại ngùng, khuôn mặt tươi tắn lộ ra.

“ Đi.” Nói thêm vài câu, Lưu Toàn vung tay, đưa cả đoàn người rời khỏi. Nghe thấy tiếng đóng cửa, tâm trạng thấp thỏm lo sợ cuối cùng tan biến hết, cô sợ nhất là ông thầy Lưu Toàn, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“ Vốn tưởng cô trốn tránh đám lưu manh, bây giờ nhìn lại giống như cô đang giả trò lưu manh.” Người đàn ông bỗng mở miệng. Chung Tĩnh Trúc lúc này mới phát hiện mình còn đang nằm bò trên người anh, ôm anh không chịu buông.

Cô luống cuống buông tay buông chân đứng lên, giống như đang né tránh siêu bão, thú dữ: “ Cảm ơn ... Cảm ơn ...” Cô đang rất lúng túng không biết nên làm như thế nào.

“ Kỹ thuật hóa trang của em ... một chút tiến bộ cũng không có.” Người đàn ông nhét hai tay trong túi quần, hơi khom lưng, ghé sát khuôn mặt mình vào mặt cô, giọng nói mờ ám, pha lẫn ý trêu đùa.

Nghe thấy anh nói vậy giống như hai người đã từng quen biết, Chung Tĩnh Trúc ngẩng đầu nhìn anh, một đôi mắt biết cười, hơi cong lên, rất xinh đẹp. Nhất định là chưa gặp qua bao giờ, chứ nếu không, một người đàn ông đẹp trai như này, sao cô lại không nhớ chứ.

< style=“ word-wrap:“=“ break-word;=“ color:=" rgb(102,=" 102,=" 102);=" font-family:=" verdana;=" line-height:=" 37.53753662109375px;=" background-color:=" ">

2. Chương 2 : Ôi, Lại Bị Lừa Rồi.

Bà Phương vừa gọi điện cho cô, giọng nói nhẹ nhàng bằng quơ bảo rằng Chung Tĩnh Văn đã về nhà rồi, này giờ bà quên không gọi báo cho cô. Vậy ra, việc cô đến Dao Trì hầu rượu hoàn toàn vô ích, vì dung mạo cô có chút “nam tính” nên “may mắn” chẳng được ai gọi cả. Cô rời khỏi Dao Trì vẫn không quên quay đầu mắng thầm, cô xinh xắn như vậy mà đám người kia mắt mũi để đâu thế không biết.

Chung Tĩnh Trúc tức đến đau bụng, không ngờ đêm nay cô mạo hiểm như vậy mà thành công cốc hết? Cô bực bội tháo bộ tóc giả ném xuống đất, dầm dẫm mấy cái cho hả giận.

Cô vốn định về cục cảnh sát giả bệnh tiếp nhưng vừa sờ đùi liền phát hiện túi đựng súng của cô bị ai mở tung ra rồi, bên trong chỉ còn vài tờ ông nội Mao (ý chỉ tờ tiền in hình Mao Trạch Đông), sổ cảnh sát của cô đã không cánh mà bay? Cơn tức trong lòng cô nháy mắt tan biến, nỗi sợ hãi nhanh chóng ủa đến thế chỗ.

Cô gần như đoán được ông thầy Lưu Toàn sẽ mắng cô như thế nào vì trước đây... cô đã từng... làm mất... mũ cảnh sát.

Cô nhớ ban nãy lúc cô ngã vào lòng người đàn ông kia, anh ta có sờ sờ đùi của cô, lúc đó cô còn định rút sổ cảnh sát ra đập vào mặt anh ta, nói rằng cô là cảnh sát nhân dân, anh ta không thể sờ soạng cô như vậy.

Nhưng, sao bây giờ đầu mất rồi? Cô đánh rơi ở đâu thế này? Đang đau đầu nhớ lại những chuyện mình vừa làm lại giật mình hoảng hốt, cô đã rời khỏi Dao Trì, làm sao chui vào đây tìm lại đây? Rồi cô lại cúi xuống nhìn bộ tóc giả xinh xắn đã bẹp dính dưới chân mình...

Khi Lệ Tô Liêu rời khỏi Dao Trì thì trông thấy ở trước cửa có vài người đang xô xô đẩy đẩy, trong đó có một cô gái đáng người nhỏ nhắn, tay trái bị vịn ngược kéo đi nhưng vẫn không phục mà giãy dụa cái cọ.

“Có chuyện gì thế?” Anh bước đến khẽ hỏi nhưng không có ý định ngăn cản mấy người bảo vệ. “Lệ thiếu...”

Hai gã bảo vệ cảm thấy được quan tâm mà dần bớt lo sợ, vì bình thường Lệ Tô Liêu rất ít khi xen vào chuyện của người khác, hôm nay là lần đầu tiên bọn họ thấy anh lên tiếng, “Là thế này, cô gái kia cứ lên lên lút lút đi loanh quanh đây, chúng tôi hỏi cô ấy muốn gì mà cô ấy không chịu nói.”

Chung Tĩnh Trúc thấy hai tay của mình không còn bị siết chặt nữa liền quay đầu đi. Cô chẳng có ưu điểm gì, chỉ có trí nhớ tương đối tốt một chút, từ trước đến nay bài học bạn bè mất một tuần mới học xong thì cô chỉ cần một ngày là “đứt điểm”. Giọng nói cô vừa nghe chẳng phải là người đàn ông ban nãy cô vừa ngã vào hay sao?

“À, tôi quen cô gái này, cô ấy là bạn của tôi.” Không ngờ Lệ Tô Liêu lại hết sức nghĩa khí nói một câu giúp đỡ cô, Chung Tĩnh Trúc cảm động muốn rơi lệ.

“Hóa ra là bạn của Lệ thiếu.” Hai bảo vệ vừa nghe anh ta nói xong lập tức lộ vẻ xấu hổ, “Chỉ là hiểu lầm thôi, thưa cô, ban nãy chúng tôi hấp tấp quá, xin lỗi, xin lỗi.” Hai anh bảo vệ vừa nói vừa bước lui về sau rồi nhanh chóng bỏ đi, trước tiên đi khỏi đây đã, không thôi xui xẻo lại gặp phiền phức nữa. Những người làm bảo vệ ở quán Bar này rất hiếm khi bị đuổi việc vì làm việc tắc trách, đa số chỉ vì đắc tội khách quý mà mất việc thôi.

Chung Tĩnh Trúc bỗng nhiên nghĩ đến việc người đàn ông trước mặt cô rất có khả năng đã nhặt được sổ cảnh sát của cô, cô đang định lên tiếng hỏi lại bị người kia cướp lời, “Có phải là... tôi đã giúp cô hai lần rồi không?” Anh thấy Chung Tĩnh Trúc không chịu xoay người lại liền bước đến trước mặt cô.

“À... Cảm ơn.” Chung Tĩnh Trúc bĩu môi. Cô làm cảnh sát, trước đây từng thấy biết bao ơn huệ không sao trả hết, giờ chỉ có chút ơn huệ nhỏ nhoi này mà dám đem ra khoe khoang trước mặt cô, cô chả thèm để mắt đến.

“Chỉ hai chữ cảm ơn có được cái gì đâu?” Giọng nói của người đàn ông này rất dễ nghe, nhưng mà lời nói thì... Chung Tĩnh Trúc giật mình ngẩng đầu nhìn anh, dáng vẻ anh ta, ừm có chút khiêm tốn không giống với người có lòng tham vô đáy chút nào.

“Vậy... anh muốn thế nào?” Đến lúc này cô mới nhận ra hai người đang đứng sát bên nhau, Chung Tĩnh Trúc theo phản xạ lui về sau vài bước, nhìn người đàn ông trước mắt với vẻ cảnh giác.

“À, hay là thế này...” Nói đến đây, nụ cười trên khóe môi của anh càng thêm tươi tắn khiến Chung Tĩnh Trúc khẽ rung mình, càng cảnh giác hơn, “Đồng ý làm cho tôi ba việc.”

“Anh nghĩ chúng ta đang đóng phim kiếm hiệp chặc?” Chung Tĩnh Trúc vừa nghe xong liền trừng mắt nói, cái yêu cầu buồn cười như thế này mà anh ta cũng nói ra được, không thể hiểu nổi, “Sao tôi xem phim Ý Thiên Đồ Long Ký suốt mà không thấy anh nhỉ?” Cô vừa nói vừa khoanh tay chống cằm ra vẻ suy nghĩ.

“Nếu tôi đưa cái này cho Lưu Toàn, không biết ông ta có cảm ơn tôi không nhỉ?” Anh chàng vừa nói vừa lấy trong túi ra một quyển sổ đen nhánh, quơ quơ trước mặt Chung Tĩnh Trúc.

“Thẻ của tôi!” Hai mắt Chung Tình Trúc lập tức sáng lên, nhưng anh chàng kia cao hơn cô nhiều lắm, cô giơ tay nhảy nhảy định giật lấy nhưng với mãi mà không với tới được.

“À, đúng rồi, tôi còn phải nói với ông ấy, tôi nhặt được cái này trong Dao Trì, trên người một cô nàng hầu rượu.” Người đàn ông kia mỉm cười nói, nhưng từng chữ từng chữ đều hết sức cay nghiệt, Chung Tình Trúc đỏ mặt, cô xấu hổ đến nỗi lớp phấn dày trên mặt cũng không che đi được gương mặt ửng đỏ của cô.

“Trả lại cho tôi!” Chưa bao giờ Chung Tình Trúc hận mình sao lại thấp bé quá như lúc này, à không, cô căm thù cái tên đàn ông cao lớn trước mặt đây, anh ta chỉ đứng bình thường thôi cô đã với không tới rồi, thật là bực mình.

“Cô thấy yêu cầu của tôi thế nào?” Lê Tô Liêu bình thản nói, sau đó lại còn nhẹ nhàng nhắc nhở, “Chỉ ba việc thôi.”, như kiểu anh sợ đầu óc cô không tốt chưa gì đã quên mất câu anh vừa nói vậy.

Chung Tình Trúc hít vào thở ra rồi lại thở ra hít vào, cô cố gắng bình tĩnh lại, Lê Tô Liêu vẫn kiên nhẫn đứng đợi bên cạnh, không hề có ý hối thúc.

“Một chuyện!” Rốt cuộc cô cũng thỏa hiệp, bộ tóc giả trong tay cô bị cô bóp kéo, nó bị tra tấn đến nỗi thiếu chút nữa chỉ còn mỗi cái khung nhựa ở bên trong.

“Năm.” Anh chàng kia bình thản nói, tiếp tục đòi thêm quyền lợi ỉnh. “Anh anh anh anh anh... đồ vô sỉ”. Rốt cuộc Chung Tình Trúc đã biết cái gì gọi là miệng nam mô bụng bồ dao găm, vẻ ngoài đạo mạo nhưng mặt người dạ thú!

“Bảy.” Anh vẫn mỉm cười nhìn cô, nụ cười ấy càng làm lửa giận của cô bùng cháy mãnh liệt, nhưng rốt cuộc cô vẫn phải chịu thua, “Ba, không thể thêm nữa.” Bộ tóc giả đáng thương kia cuối cùng cũng không thoát khỏi kiếp nạn, xoẹt một cái rách làm hai, tiếng xé rách cực kỳ dễ sợ.

“Ái chà, cái này là do cô chủ động đồng ý đấy nhé.” Anh cũng không tiếp tục làm khó cô nữa, nhẹ nhàng đặt quyển sổ cảnh sát lên tay cô.

“Ai cơ, gì cơ, chúng ta có quen biết sao? Ba chuyện? Đẹp đi!” Chung Tình Trúc vừa nhận được thứ mình muốn liền vội vàng giấu đi, vẻ mặt dương dương đắc ý, mặt hếch lên trời, dáng vẻ của cô chỉ có thể dùng hai chữ “bỉ ối” để hình dung một cách chính xác nhất.

Người đàn ông ấy nghe vậy cũng không chút khó chịu, hai tay đút vào túi, chậm rãi bước đi, ven đường đã có một chiếc xe thể thao màu đen chờ sẵn từ lâu, lái xe thò người ra nhìn, dáng vẻ giống như muốn đồng tai nghe xem này giờ hai người bên này nói về cái gì.

Đột nhiên Chung Tình Trúc cảm thấy có gì đó không đúng, cô lấy thẻ cảnh sát của mình ra, vừa nhìn vào bên trong suýt chút cô rớt hai mắt ra ngoài, chiếc thẻ chỉ còn mỗi cái vỏ, giấy tờ bên trong đã bị ai lấy ra mất rồi.

Cô quay đầu lại nhìn thì thấy chiếc xe màu đen kia đã nghênh ngang bỏ đi.

Cô lật ra mặt sau chiếc thẻ thì thấy có một tấm danh thiếp màu vàng nhạt, mặt trên chỉ viết có ba chữ Lê Tô Thiếu, phía sau là số điện thoại. Thiết kế kiểu gì thế này, đơn giản hóa chăng? Ngay cả anh ta làm công việc gì cũng không thấy viết nữa.

Tấm danh thiếp nhanh chóng bị cô vò thành một cục, đây là ăn cướp, là ăn cướp đó, Lê Tô Liêu lấy đi thẻ cảnh sát của cô còn khủng khiếp hơn một đao giết chết cô nữa.

Đồn cảnh sát, bảo vệ bên ngoài đang ngồi ăn mì một mình đột nhiên ý thức trách nhiệm dâng cao, anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài, bỗng thấy có cái bóng màu xanh xẹt một cái bay mất, anh hoảng hồn dụi dụi mắt nhưng tiếp đó không thấy gì nữa.

Chung Tình Trúc chạy thẳng vào phòng thay đồ, cởi một cái cởi bộ váy công chúa màu xanh ra, các cơ thịt trên người cô bị chèn ép từ này giờ rốt cuộc cũng có thể hít thở thoải mái. Bình thường cô mặc quần áo size L, vậy mà giờ phải chui vào bộ váy size S, đúng là giết người mà.

Khi cô vội vàng vàng tẩy trang thì bên ngoài bỗng trở nên ồn ào, có lẽ mấy sư huynh của cô đã về rồi. Cô ôm bụng vịn tường, dáng vẻ đúng chuẩn cảnh liêu yếu ớt đang đưa trước gió.

“Em gái, đồ ăn còn nóng này, nhanh đến đây ăn đi.” Vài người vội bước ra đỡ cô ngồi xuống, Chung Tĩnh Trúc ngồi nhìn mấy món thức ăn khuya, sau đó trộm nhìn đàn anh Triệu, anh chàng này vẫn cười đùa tí tởn như bình thường, hoàn toàn không có chút gì giống như vừa gặp thất bại.

“Sao mọi người vui vẻ thế, nhiệm vụ hôm nay thuận lợi lắm hở?” Chung Tĩnh Trúc có chút chột dạ, cô thấy đàn anh Triệu đưa cho cô ly trà gừng lại càng áy náy hơn.

“Em có biết ban nãy bọn anh đi đâu không?” Đàn anh Triệu ra vẻ thần bí nói, Chung Tĩnh Trúc vô cùng phối hợp giả vờ ngỡ ngàng không biết.

“Dao Trì.” Đàn anh Từ ngồi xuống bàn, lén lấy một cái sủi cảo nhân tôm bỏ vào miệng, Chung Tĩnh Trúc lại tiếp tục giả vờ khiếp sợ. Đàn ông vui nhất chính là khi trông thấy ánh mắt tôn sùng ngưỡng mộ của phái nữ, các đàn anh của cô cũng vậy, vừa trông thấy ánh mắt sùng bái của em gái nhỏ liền cười thỏa mãn.

“Em gái nhỏ, anh cũng không muốn giấu em, chỗ đó cực kỳ đẹp, mấy cô gái hầu rượu đều vô cùng xinh đẹp, còn đẹp hơn mấy minh tinh màn ảnh nữa!” Đàn anh Triệu say mê kể cho Chung Tĩnh Trúc nghe, cô cảm thấy mình không cần lo lắng vô ích nữa, đàn anh Triệu của cô đúng là đầu óc không được nhanh nhạy lắm.

“Nói linh tinh cái gì đó, có em gái nhỏ ở đây nói chuyện đằng hoàng một chút.” Đàn anh Tiểu, anh tuyệt đối là một chính nhân quân tử, lúc nào cũng đối xử với Chung Tĩnh Trúc như em gái ruột vậy, “Nhưng đúng là rất đẹp, em gái nhỏ, hôm nào muội muốn đến xem cứ bảo anh, anh sẽ dẫn em đi.”

Em gái nhỏ có thể nói là một người con tiêu biểu của tình huống liên hôn giữa các gia đình làm chính trị và buôn bán, cha anh là Cục trưởng thành phố nhưng lý tưởng của anh lại không cao cho lắm.

“Sao đội chúng ta lại được đến tận Dao Trì lận?” Rốt cuộc cô đã có cơ hội hỏi đến vấn đề mà cô đã thắc mắc cả tối hôm nay. “Tiểu sư muội, đồn của chúng ta bị đứng hàng thứ hai từ dưới lên.” Triệu sư huynh nói với vẻ không vui.

“Đại hội thể dục thể thao năm ngoái rõ ràng chúng ta còn đoạt giải quán quân kéo co mà!” Đàn anh Từ cũng lên tiếng, Chung Tĩnh Trúc nghe mà muốn ôm bụng cười, trời đất ơi, thi kéo co phải có ba nam ba nữ, nhưng bên đội của cô lúc đó không có nữ nên phải phái ra sáu nam, vậy mà bọn họ còn tự hào với chiến thắng đó sao?

“Đừng nghe lời mấy người đó, vì đêm nay Dao Trì có mấy người không thể đắc tội nên mấy đồn kia ai cũng tránh, cuối cùng mới rơi vào tay chúng ta.” Đàn anh Tiểu vừa nói vừa trêu chọc đàn anh Triệu, “Hôm nay cậu ta vừa gây họa.”

“Có rắc rối gì đâu? Tốt xấu gì lúc đó mình chỉ trò chuyện với Lệ thiếu một chút thôi.” Đàn anh Triệu trái lại không cảm thấy đây là chuyện xấu hổ, ngược lại còn ra vẻ tự hào làm Chung Tĩnh Trúc vô cùng bất ngờ, được lắm, vết thương lần này của cô không phải cũng nhờ vị sư huynh này góp phần sao?

“Lệ thiếu... là ai?” Chung Tĩnh Trúc vội vàng dò hỏi, thật ra lúc đầu cô đã cảm thấy khiếp sợ rồi, vì ngay cả sư phụ cô, Lưu Toàn, cũng phải cung kính với anh ta, nhất định anh ta rất có thể lực, xin lỗi tha cho ánh mắt thiên cận của cô, cô chỉ biết anh ta lợi hại nhưng lợi hại như thế nào thì cô chịu chết.

“Lệ thiếu, là Lệ Tô Liêu.” Đàn anh Triệu chỉ đơn giản nói ra một cái tên. Chung Tĩnh Trúc tiếp tục lắc đầu, “Tam thiếu đó!” Đàn anh Từ cũng tham gia, Chung Tĩnh Trúc lại lắc đầu, “Lệ gia Tam Thiếu?” Đàn anh Tiểu nhập cuộc.

“Không cần các anh giải thích nữa!” Chung Tĩnh Trúc rốt cuộc không nhịn nổi nữa phải phát hỏa, các anh của cô không giải thích mà cứ lặp đi lặp lại mấy chữ đó là gì? Chẳng lẽ bọn họ cũng chỉ biết có bấy nhiêu đây? Cuối cùng, kết luận: Anh ta rất lợi hại. Chung Tĩnh Trúc thật lòng ước muốn phọt ra một ngụm máu vào người bọn họ.

3. Chương 3 : Ôi, Lại Gặp Rắc Rối

Tuân theo chủ nghĩa thề không cúi đầu trước các thế lực thù địch, Chung Tĩnh Trúc nhẫn nhịn ba ngày, suốt ngày sống trong lo sợ bất an, chỉ sợ ông thầy bỗng dưng máu huyết dâng trào muốn kiểm tra thể ngành.

“ Em gái nhỏ, ăn đến bụng no tròn, sao vẫn ỉu xiu vậy? ” Đàn anh Triệu cảm thấy rất kì lạ, đổi lại bình thường, Chung Tĩnh Trúc chỉ cần nhét căng bụng cô sẽ cười đến mặt mũi nở hoa từng bừng.

Trong lòng Chung Tĩnh Trúc buồn bực không vui, làm gì còn tâm trí để đối đáp với đàn anh họ Triệu nữa, cô lấy lí do thoái thác, ỉu rĩ lên tiếng: “ Đàn anh, nếu như có người cướp thể ngành của anh, thì nên xử lí như nào? ” Cô nói chuyện rất dè dặt, thận trọng trong từng câu chữ.

“ Có người cướp thể ngành của em? ” Đàn anh Triệu hét lớn tiếng: “ Tên nào có mặt mà không trông, ngay cả thể cảnh sát cũng dám cướp! ”

“ Anh nhỏ tiếng một chút! ” Chung Tĩnh Trúc cuống quýt lên tiếng, may mắn các đàn anh khác còn đang mải mê với công việc, hưởng hồ giọng đàn anh Triệu lúc nào cũng oang oang, nên ai cũng quá quen thuộc với thói quen này của anh.

“ Không phải sợ, chúng ta là cảnh sát, trên em còn có bốn năm người anh trai, sợ gì cái tên đầu đất ấy! Dám cướp đồ của em gái nhỏ, coi bọn anh đều chết hết rồi sao? ” Đàn anh Triệu giọng đầy cảm phẫn.

Thấy phản ứng gay gắt của đàn anh Triệu, Chung Tĩnh Trúc toát đầy mồ hôi, dùng nên cường điệu thể chứ, cô là một cảnh sát tốt sao? Cảnh sát mà bị cướp đồ thì còn gì là mặt mũi nữa!

“ Nếu là nhân vật ngay cả thầy cũng phải nể mặt thì sao? Có giết hay không giết? ” Chung Tĩnh Trúc ngầm gợi ý. Ngay cả thầy cô - Lưu Toàn cũng phải nể mặt anh ta, cô cảm thấy Lê Tô Liêu chỉ có hơn chỉ không hề nể về so với thầy Lưu.

Nhiệt huyết đang sôi trào của đàn anh Triệu bỗng dưng nguội ngắt, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Chung Tĩnh Trúc, rồi vỗ lên vai cô: “ Thầy thích nhất là xua tan mây đen, trời quang mây tạnh. ” Sau đó đàn anh Triệu mất hút.

Ý nói cô tự phải biết cách nịnh hót đúng không?

Bình thường người gào khóc bù lu bù loa nói rằng không thể cúi đầu trước các thế lực đen tối là ai? Nếu đàn anh nói rằng phải cúi đầu thì đành cúi đầu, Chung Tĩnh Trúc hoàn toàn thông suốt.

Từ trong ngăn kéo, cô lấy ra tấm danh thiếp, trong lòng tự khen mình, cũng may chưa có vứt đi. Nhưng ... sao ở giữa tấm danh thiếp lại có cái lỗ? Hình như do tàn thuốc làm cháy, còn có cả dấu răng gặm nhấm nữa.

Ba đêm liền các đàn anh đều ăn khuya, có khả năng là chuột gặm! Số điện thoại mười số nay chỉ còn tám, trong phúc chốc nước mắt của Chung Tĩnh Trúc giàn giụa, theo khoa học thì muốn tìm 2 số kia phải thử ít nhất 1000 lần ...

Trái tim Chung Tĩnh Trúc bỗng tan nát, ngón tay vuốt ve tấm danh thiếp một lúc, cuối cùng cũng đành suy nghĩ, cô vừa mới tốt nghiệp không lâu còn là tài sản của quốc gia nữa chứ! Nghĩ đến đây thôi, thấy tim mình vẫn còn rộn ràng lắm!

Chung Tĩnh Trúc móc ra chiếc điện thoại Nokia, bắt đầu hí hục tra số để gọi. Tiền điện thoại không còn nhiều, gọi cũng không được là bao nhiêu, ngay cả nhắn tin cũng chẳng đủ, cô lại thấy nhụt chí.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định đi tới chỗ cũ. Nơi được gọi là chỗ cũ đương nhiên là Dao Trì. Hấp thu kinh nghiệm từ lần trước, nơi này được bảo vệ rất nghiêm ngặt, Chung Tĩnh không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước, liền từ phía xa đứng nhìn.

Cả một buổi tối, nhìn từng cặp nam nữ ôm ấp nhau đi vào nơi xa hoa trụy lạc ấy. Bỗng chiếc xe Q7 từ đâu lao tới, Chung Tĩnh Trúc lúng túng nhìn xem có phải mục tiêu hay không.

Ngồi một lúc lâu, hai chân tê nhừ, trong lòng muốn đem cái tên Lê Tô Liêu ấy giẫm đạp ngàn vạn lần, lúc cần xuất hiện thì lại mất hút!

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, trong bóng đêm tĩnh mịch như này cộng với đôi tai thính của nhân viên bảo vệ trong Dao Trì, bốn phương tám hướng đều nhìn về phía của Chung Tĩnh Trúc, cô sợ quá đành co chân chạy trốn, khả năng lớn nhất của cô cũng chính là bỏ chạy.

Chạy một lúc, cô chui vào một ngõ nhỏ, điện thoại là Chung Tĩnh Văn gọi tới, cô nàng này và mẹ đúng là một khuôn đúc mà ra, như oan hồn bám mãi không buông, gọi không ai nghe máy thì phải gọi tới khi có người nghe máy thì thôi.

“ Có chuyện gì? ” Chung Tĩnh Trúc thở dài.

“ Chung Tĩnh Trúc, chị đang ở đâu? Em không phá hỏng chuyện tốt của chị đấy chứ? ” Giọng nói có chút mờ ám.

“ Cũng biết chọn thời điểm đấy. ” Chung Tĩnh Trúc khó chịu, trả lời cho có lệ: “ Có chuyện gì nói mau, còn không thì chị cúp máy. ”

“ Đến đây nhanh đi, có người bắt nạt em. ” Chung Tĩnh Văn khí thế bưng bưng, đầu giống như người đang bị bắt nạt.

“ Có người bắt nạt thì tìm đến Phương phu nhân, tìm chị làm gì? ” Chung Tĩnh Trúc cảm thấy kì lạ. Từ trước tới nay, hề gặp chuyện gì Chung Tĩnh Văn đều tìm gặp Phương phu nhân. Phải nói rằng, Phương phu nhân xưa nay nổi tiếng danh giá, đối trắng thay đen là sở trường, cãi nhau thì thiên hạ vô địch thủ.

“ Không thể để ẹ em biết được, chị nhanh tới đây đi. Đường Đông Thành. ” Chung Tĩnh Văn hơi mất bình tĩnh, rồi cúp nhanh điện thoại. Chung Tĩnh Trúc tức muốn nôn ra máu, rốt cuộc ai đang cầu xin ai đây?

Có điều, đường Đông Thành với Dao Trì không cùng một chỗ hay sao? Cô có chút hiếu kì, nơi này tụ tập nhiều thành phần ăn chơi sa đọa, không phải là nơi Chung Tĩnh Văn nên tới, chẳng lẽ đối với danh hiệu ‘ hầu rước ‘ đứa em gái này còn chưa muốn từ bỏ?

“ Cứu mạng! Biến thái! Cường bức! ” Giọng la hét của Chung Tĩnh Văn còn kinh dị hơn cả trong phim ma. Tên đàn ông nào đó một tay đang khống chế Chung Tĩnh Văn, còn tay kia đang lần mò lên ngực của cô ta, khó trách, cô ta kêu lên là có tên tâm thần.

Nhìn ra đối phương có sức chiến đấu không hề nhỏ, Chung Tĩnh Trúc trầm nghĩ, từ nhỏ cô và Chung Tĩnh Văn đánh nhau, cô luôn bị đứa em gái nhỏ này đập cho te tua, có thể dễ dàng chế trụ sức khỏe như trâu bò của Chung Tĩnh Văn, quả nhiên không hề đơn giản.

Chung Tĩnh Trúc đi xung quanh quan sát, nhìn thấy góc khuất có túi đồ nghề bỏ đó, cô nhìn thấy có chiếc cờ lê cũ gỉ.

Nói chậm thì không chậm, nhanh cũng không nhanh, Chung Tĩnh Văn đột nhiên nhìn thấy Chung Tĩnh Trúc lao tới, hét lên một tiếng, tên đàn ông đó chưa kịp quay lại thì Chung Tĩnh Trúc đã cầm cờ lê nện vào gáy hắn, cơ thể tên đàn ông đó trở nên yếu đuối, ngã lăn quay trên mặt đất.

“ Chung Tĩnh Trúc ... Chị ... Chị giết người? ” Chung Tĩnh Văn đứng là ‘ miệng chó không mọc được ngà voi ’ ăn nói loạn xạ cả lên. Chung Tĩnh Trúc thường xuyên nhìn thấy xác chết, ra vẻ bình tĩnh rồi đưa ngón tay sờ lên động mạch cổ của hắn, vẫn còn đang đập.

“ Chưa chết! ” Chung Tĩnh Trúc thở dài thườn thượt. “

“ Không chết thì tốt, mau đi thôi. ” Chung Tĩnh Văn xoay người lại, kéo người đang người ở trên mặt đất là Chung Tĩnh Trúc đứng lên.

Lồng ngực Chung Tĩnh Trúc đang đập điên cuồng.

Bên cạnh tên đàn ông đang nằm dưới đất có chiếc ví rơi ra, bên trong là một xấp thẻ ngân hàng, tiền mặt trong ví nhét phồng cả lên, đều là tiền có mệnh giá lớn: “ Cái này của ai? ” Chung Tĩnh Trúc nhíu mày hỏi.

Chung Tĩnh Văn ở bên cạnh nhào người tới chộp lấy chiếc ví: “ Của em, trả lại cho em! ” Chung Tĩnh Văn mặt dày mày dạn muốn cướp lấy.

“ Cái gì là của em? Từ khi nào đồ của em không phải là màu hồng?..” Chung Tĩnh Trúc đầu có ngu, chỉ tay về phía tên đàn ông đang nằm bẹp dưới đất: “ Là của tên đó?..” Chung Tĩnh Văn đan các ngón tay lại, không trả lời, thừa nhận điều đó.

“ Chuyện này là như thế nào? Có phải là ăn trộm không?..” Chung Tĩnh Văn cùng Phương phu nhân sống chung với nhau, chuyện trộm cắp thành thói quen, phạm không phải thứ tốt sẽ không lấy, mà tiện tay thì cũng lấy luôn, mười mấy năm rồi đều không sửa được thói xấu này.

“ Liên quan gì đến chị?..” Chung Tĩnh Văn vươn thẳng người, cảm thấy đây là chuyện bình thường, từ trên cao nhìn xuống: “ Chị có đi không? Không đi thì em đi.”

“Chung Tĩnh Văn, em định bỏ mặc tên này ở đây sao?..” Chung Tĩnh Trúc mở to hai mắt nhìn cô em gái.

“ Liên quan gì tới em? Người không phải em đánh, ví tiền cũng không ở trong tay em.” Chung Tĩnh Văn nói xong xoay người rời đi, không hề thấy xấu hổ chút nào.

Chung Tĩnh Trúc như ăn phải thuốc mìn, muốn bùng nổ ngay lập tức. Chung Tĩnh Văn biến đi cũng tốt, đỡ phải nhìn mặt cô em gái này. Sau gáy tên đàn ông kia vẫn chảy máu, cô liền lấy khăn mùi xoa cầm vết thương cho hắn. Cảm nhận được cơn đau, người hắn hơi run lên, Chung Tĩnh Trúc bèn lật tên đàn ông đó lại.

Nhìn khuôn mặt tên đàn ông đang nằm dưới đất, Chung Tĩnh Trúc dường như cảm thấy thế giới của mình đã chấm hết bởi vì ... ngày tận thế của cô đã đến.

Không phải do mất máu quá nhiều hay không, khuôn mặt Lệ Tô Liêu nhợt nhạt yếu ớt, mấy cô y tá tranh nhau chăm sóc cho anh, thiếu chút nữa cả đám còn xông vào cuộc chiến dành trai đẹp, Chung Tĩnh Trúc ở bên cạnh miệng cảm như thóc, không dám lên tiếng.

Lệ Tô Liêu không phải sẽ trường sinh bất lão sao, chắc không vì ăn một cú mà ra đi chứ?

Bác sĩ lên tiếng trách mắng: “ Có người nhà bệnh nhân ở đây, các cô tranh cướp cái gì?..” Mấy cô y tá đành rời đi, để lại bộ quần áo bệnh nhân, dặn dò: “ Bạn gái của bệnh nhân, hãy thay quần áo cho anh ấy.”

Con mắt nào của mấy cô y tá này nhìn thấy cô là bạn gái của Lệ Tô Liêu? Hai người bọn họ là kẻ thù của nhau! Nếu trước giờ chỉ có oán hận thì từ bây giờ sẽ là không đội trời chung!

Một cú nện bằng cờ lê này, ra tay rất mạnh, bác sĩ nói vết thương rất dài nên lúc khâu sẽ tốn thời gian. Còn nữa, khám ra thì anh ta còn bị chấn động não nhẹ, phải ở lại bệnh viện quan sát vài ngày. Trên đầu anh quấn một lớp vải trắng dày cộp, đang nằm nghiêng trên giường, do bị tiêm thuốc tê nên còn chưa tỉnh.

Chiếc áo sơ mi vàng nhạt anh mặc đã thấm một mảng máu lớn, nhìn trông rất ghê người, Chung Tĩnh Trúc cũng thấy áy náy, chần chờ một lúc, nhân lúc lương tâm còn chưa bị chó gặm mất quyết định thay quần áo cho anh.

Thân hình Lệ Tô Liêu cao to, cũng rất nhiều thịt, mất nửa ngày mới dựng được anh dậy để ngã vào người cô, từ từ cởi nút áo sơ mi của anh.

Xương quai xanh của anh rất gợi cảm, giống như cốt cách của anh vậy, rất sáng chói. Trên cổ còn đeo một sợi dây màu đỏ, mặt dây không phải làm từ vàng bạc cũng chẳng phải là ngọc mà làm từ hột đào, nhìn qua thì đeo cũng lâu rồi nhưng lại được bảo quản rất tốt. Chung Tĩnh Trúc nhìn mặt dây chuyền làm từ hột đào* không nỡ rời mắt.

Cô cũng từng có một chiếc dây chuyền làm từ hột đào, so với chiếc này thì giống nhau như đúc. Nhưng nếu nhìn kĩ thì mặt dây của cô có chút khác biệt, mặt dây của cô hoàn chỉnh hơn so với mặt dây sứt sẹo này của Lệ Tô Liêu, cha cô dùng một sợi dây bạc xuyên qua mặt dây tặng cho cô. Chỉ đáng tiếc, nhiều năm trước đã bị mất.

“ Cởi quần áo của tôi chỉ vì muốn nhìn sợi dây chuyền sao?..” Tiếng người đàn ông nào đó dội từ đỉnh đầu Chung Tĩnh Trúc xuống, giọng nói khàn khàn lộ rõ vẻ mệt mỏi. Chung Tĩnh Trúc giật nảy mình, từ ở trên giường nhảy tót xuống đất.

Mất đi tám thịt chống đỡ, Lệ Tô Liêu ngay cả cơ hội phản xạ cũng không có, cả người đổ rạp về phía trước, đầu đập vào gối, tuy rằng rất mềm mại nhưng vẫn có cảm giác đau. Từ vẻ mặt đẹp trai đến chết người bây giờ lại nhần nhó như mặt dây chuyền hột đào của anh.

4. Chương 4 : Ôi, Bị Uy Hiếp

Chung Tĩnh Trúc cảm thấy mình lại gây họa, miếng băng gạc trắng tinh trên vết thương mơ hồ lấm tấm đỏ. “Xin... xin lỗi, tôi không cố ý.” Cô luống cuống tay chân đỡ lấy cổ Lệ Tô Liêu để anh ngồi dậy, cô dùng lực khỏe đến nỗi suýt làm cổ anh đứt ra khỏi người.

“Ừm ... hừ.” Hai người đang dùng dằng với nhau thì cửa phòng bệnh bỗng mở ra, một bác sĩ cao to bước vào hắng giọng một cái, Chung Tĩnh Trúc ngượng quá lại buông tay, Lệ Tô Liêu tiếp tục bị đổ rạp xuống, hai lần cùng bị thương một chỗ khiến anh khóc không ra nước mắt...

“Ồ, người bệnh tỉnh rồi à.” Vị bác sĩ kia vẻ mặt không được tự nhiên, anh ta vẫy tay gọi Chung Tĩnh Trúc: “Người nhà bệnh nhân đi theo tôi.”

“Tôi?” Chung Tĩnh Trúc ngạc nhiên chỉ tay vào mặt mình.

Cô thấy vị bác sĩ kia không đáp mà gật đầu, đành nhân cơ hội Lệ Tô Liêu bị ngã đập mặt về trước, nói với vẻ như vừa trút được gánh nặng: “Quần áo anh tự thay đi.” Sau đó từ từ trốn ra ngoài.

Cô và vị bác sĩ kia đi đến phòng làm việc, Chung Tĩnh Trúc còn chưa kịp ngồi xuống thì anh ta đã lên tiếng: “Cô là bạn gái của bệnh nhân?”

“Tôi...” Cô chưa kịp giải thích, anh ta đã nói chen vào, “Tình hình của bệnh nhân có chút nghiêm trọng”. Bác sĩ nói đến đây, vẻ mặt có chút trầm trọng làm Chung Tĩnh Trúc hơi giật mình.

“Có chút nghiêm trọng là nghiêm trọng như thế nào?” Cô run run nói.

“Cô xem người bệnh bị thương ở đâu? Ở đây và đây bị thương ở mức độ khác nhau. Đầu là nơi điều khiển tứ chi, nếu nó xảy ra vấn đề thì vận động cơ thể có bị ảnh hưởng không? Chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.” Bác sĩ cầm bút chỉ lên tấm phim X quang, vô cùng chuyên nghiệp giảng giải, Chung Tĩnh Trúc đứng nghe mà chữ vào tai này lọt sang tai kia.

“Vấn đề gì?” Cô chỉ quan tâm kết quả, những gì bác sĩ nói quá trừu tượng, cô không thể hiểu nổi. “Có thể sẽ xuất hiện tình huống não không thể khống chế được cơ thể.” Bác sĩ gật đầu đáp, lời ít ý nhiều.

“Sẽ tự dừng đánh người sao?” Cô hoảng sợ nói, bác sĩ giật giật khóe môi, “Ý của tôi là có thể sẽ bất ngờ mất hết tri giác”. “Mất tri giác? Tê liệt? Trở thành người thực vật!” Chung Tĩnh Trúc càng nói càng lớn tiếng, cuối cùng thành tiếng hét chói tai.

“Chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện, nhưng khá bất ngờ, có thể duy trì trong nhiều giờ hoặc vài giờ sẽ bình thường trở lại.” Bác sĩ vừa nói vừa xoa trán, lần đầu tiên anh gặp phải một người nhà bệnh nhân có trí tưởng tượng phong phú như vậy.

“Vậy cũng đâu hẳn quá nghiêm trọng.” Chung Tĩnh Trúc tự an ủi mình.

“Không nghiêm trọng? Nếu như trong lúc người bệnh nấu ăn đột nhiên ngắt xỉu, hoặc trong lúc lái xe, chân mất cảm giác? Nếu đang bơi lội đột nhiên mất đi tri giác thì hậu quả nghiêm trọng thế nào cô không hiểu sao?”. Bác sĩ rút cuộc không chịu nổi nữa, từ nhỏ nhẹ giải thích chuyển sang mức độ như mắng người.

“Cái này... nghiêm trọng vậy sao?” Chung Tĩnh Trúc bị bác sĩ quát, hoàn toàn ử rừ.

“Không phải bị cờ lê đập một cái thôi sao?”

“Đầu là một bộ phận quan trọng, kết cấu nó đặc biệt cô có biết không hả? Cô nghĩ nó là bắp đùi chắc?” Hai mắt bác sĩ đỏ bừng, tóm lại có lẽ đã bị Chung Tĩnh Trúc chọc phát điên rồi.

“Dạng tình huống này trong y học có xác suất xuất hiện rất thấp, trước giờ cũng chưa có trường hợp nào có thể trị khỏi, cho nên tốt nhất đừng nói cho người bệnh biết tránh để anh ta có những suy nghĩ tiêu cực.” Bác sĩ lắc đầu thở dài, như kiểu hết sức đáng tiếc, sau đó còn vỗ vai cô ý bảo cô cẩn thận chăm sóc anh ta.

Khi Chung Tĩnh Trúc về lại phòng bệnh, Lệ Tô Liêu còn đang mặc quần áo, nói một cách chính xác là anh chỉ mới vô được một tay áo, hờn ngực lộ người, nói chung là thế.

“Cô đến đúng lúc lắm, tôi không nâng nổi tay trái, có thể đến giúp tôi không?” Giọng điệu của Lệ Tô Liêu vô cùng thành khẩn muốn cô giúp đỡ nên Chung Tĩnh Trúc vội vàng bước đến giúp anh mặc áo, cô thấy bàn tay run rẩy của anh mãi mà không cài được cúc áo đành cúi đầu cài hộ anh.

“Là cô đưa tôi đến bệnh viện?” Anh mỉm cười, đôi mắt cong cong, gương mặt đẹp đến nỗi khiến người nhìn phải ngẩn người, trong lời nói có chút biết ơn làm Chung Tĩnh Trúc chột dạ cúi đầu.

“Phải, có điều... cũng là tôi làm anh bị thương.” Trong nội tâm của cô lúc này đang chiến đấu rất ác liệt, bé Thiên Sứ nhào đến đánh bé Ác Ma, cô lại làm theo nguyên tắc làm người của mình: “Ban nãy cô gái làm phiền anh là em gái của tôi, tôi nghĩ anh gây chuyện với nó nên mới... đánh lên...” Lời nói thành khẩn, hoàn toàn đúng chuẩn người làm sai bước ra đầu thú.

“À, cô ta lấy ví tiền của tôi.” Lệ Tô Liêu không dùng từ trộm, ý tứ đã quá rõ ràng, “À nó đây, vật về cố chủ.” Chung Tĩnh Trúc vội vàng lấy cái ví kia ra trả lại cho anh, “Em của tôi còn nhỏ, nó không hiểu chuyện.” Câu nói này tuy là trách mắng nhưng có ý cầu xin tha thứ.

Lệ Tô Liêu cố nhấc tay trái lên nhận lấy nhưng không sao làm được, anh khẽ nhủ mày nói: “Tay trái của tôi sao không có cảm giác gì.” “Bác sĩ nói... cái này... là do đầu anh bị thương, một thời gian sau sẽ khỏi.” Chung Tĩnh Trúc giải thích không được lưu loát cho lắm.

“À, vậy thì sắp đến tôi làm việc không được tiện lắm rồi?” Anh bỗng nhiên hỏi khiến Chung Tĩnh Trúc không kịp suy nghĩ, cô đáp theo phản xạ, “Ừ”.

“Nói cách khác, tôi cần phải có người chăm sóc?” Anh tiếp tục suy luận, Chung Tĩnh Trúc tiếp tục gật đầu, “Vậy cô nghĩ ai sẽ lo việc chăm sóc tôi đây?” Anh nói tiếp, giống như một câu này mới là mục đích cuối cùng của anh vậy.

“Để tôi giúp anh tìm người chăm sóc hoặc bảo mẫu, tiền công tôi trả.” Chung Tĩnh Trúc đã vô cùng có thành ý rồi, con người Lệ Tô Liêu này không phải dạng người dễ đổi phỏ, cô phải dùng thành ý làm anh ta cảm động mới được.

“Thật ra yêu cầu chọn bảo mẫu của tôi cũng rất đơn giản, thành thạo vài thứ tiếng, có bằng lái máy bay, tiền lương một tháng có lẽ không đến một nghìn đâu.” Từng câu từng chữ của anh đều vô cùng nhẹ nhàng giống như yêu cầu của anh không có gì quá đáng vậy.

Một nghìn ...

Chung Tĩnh Trúc khẽ nuốt nước bọt, cái này còn nhiều hơn tiền lương cả một quý của cô nữa.

“Sao phải cần biết đến mấy thứ tiếng?” Cô không kìm chế được lên tiếng hỏi.

“À, vì phần lớn đồ điện và quần áo trong nhà tôi đều không có hướng dẫn viết bằng tiếng Trung, nếu không biết mấy loại ngoại ngữ e là không hợp với cuộc sống của tôi.” Nghe giọng nói nghiêm túc của Lệ Tô Liêu, Chung Tĩnh Trúc cũng không dám nghi ngờ vấn đề ấy nữa.

“Vậy còn bằng lái máy bay?” Cô thật quá xấu hổ, cái này là cái gì đây, cô còn chưa có cả hộ chiếu nữa. “À, tôi rất thích lái máy bay, mà tạm thời tôi bị thương thế này, nếu muốn bay thì để bảo mẫu lái cũng được.”

Bay? Anh là người chim hay là thánh thần chuyển thế? Chung Tĩnh Trúc rất muốn ngắt, chuyện này đúng là không nằm trong phạm vi tưởng tượng của cô, có điều, ai mà không có sở thích chứ? Như cô đây, cô thích chơi trò ngựa gỗ, chơi đến nỗi bị mây đưa trẻ khinh bỉ cũng không biết chán.

“Có thể giảm giá một chút không?” Chung Tĩnh Trúc nịnh nọt cười nói.

“Giảm giá?” Lệ Tô Liêu hơi hơi suy nghĩ với yêu cầu của cô, sau đó nói, “Giảm giá nhất, ừm, là cô.”

“Nếu cô đồng ý chăm sóc tôi, thì tôi sẽ bỏ qua những điều kiện ấy.” Nhìn vẻ mặt đầy sợ hãi của Chung Tĩnh Trúc, Lệ Tô Liêu bỗng cười rộ lên, đôi mày giãn ra, làm cô có cảm giác như mùa xuân đã về.

“Tôi... tôi không thể.” Chung Tĩnh Trúc kiên quyết lắc đầu, đến bản thân cô cô còn lo chưa xong nữa là. Với cả dù cô không biết Lệ Tô Liêu là ai, nhưng cô biết nếu chẳng may cô nuôi chết người ta thì mình cũng khó sống.

“Vậy thì tiếc quá, đây là điều kiện thấp nhất của tôi rồi.” Lệ Tô Liêu nhún tay, tuy sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng rõ ràng không phải người dễ thỏa hiệp.

“Vì sao phải là tôi?” Chung Tĩnh Trúc có chút mờ mịt.

“Vì cô làm tôi bị thương, tôi thấy nếu là cô chăm sóc thì cô sẽ vì áy náy trong lòng mà làm tốt hơn người khác.” Anh vừa nói xong, hai mắt bỗng nhiên bừng sáng.

“Cái này... để tôi suy nghĩ đã.” Chung Tĩnh Trúc bĩu môi nói.

“À, cô nên suy nghĩ nhanh một chút.” Lệ Tô Liêu vừa nói vừa ra vẻ như vừa sực nhớ một chuyện gì đó, cười cười nói, “Chuyện ban nãy tôi đã báo cảnh sát rồi, hi vọng trước khi cảnh sát đến đây tìm tôi cô đã suy nghĩ xong rồi.”

“Anh...” Chung Tĩnh Trúc giận dữ, đôi tay khẽ run, cơn tức không bộc phát được làm cô đỏ bừng mặt.

“Nếu tôi đưa thẻ ngành của cô cho bọn họ thì sao nhỉ? Các người đều là đồng nghiệp, chắc cũng quen biết nhau, xử lý cũng sẽ nhanh hơn một chút.” Lệ Tô Liêu cứ như không nhìn thấy Chung Tĩnh Trúc đang âm ỉ, tiếp tục giậu đổ bìm leo, thừa thắng xông lên.

“Tôi sẽ chăm sóc anh.” Cô kéo dài từng chữ, nói một cách vô cùng rõ ràng.

“Suy nghĩ kỹ chưa?” Anh ra vẻ quan tâm hỏi lại một lần nữa.

Chung Tĩnh Trúc hít sâu một hơi nói: “Đã nghĩ rất kỹ.”

“Tôi thấy cô dường như chưa hiểu rõ vấn đề lắm.” Lệ Tô Liêu lắc đầu.

“Vì để chăm sóc tôi một cách tốt nhất, bảo mẫu phải dọn về ở cùng nhà với tôi, cô làm được không?” Chung Tĩnh Trúc tròn mắt, không phản bác được gì.

Chung Tĩnh Trúc sau khi hầu hạ Lệ Tô Liêu ngủ yên giấc rồi lê cái thân mệt mỏi về đến nhà cũng đã hơn mười hai giờ. Lúc này trong nhà đèn đuốc vẫn sáng trưng chứng tỏ Phương phu nhân vẫn còn thức, mà bình thường buổi tối chỉ mở một cái đèn huỳnh quang, không ngờ hôm nay tất cả đèn đều được bật sáng, Chung Tĩnh Văn và Phương phu nhân đã ngồi yên vị ở phòng khách, thêm người thứ ba là cô, thật có chút giống “tam đường hội thẩm” [ý chỉ thăng đường xử án, cụ thể xem chú thích (*) bên dưới]

(*) Tam Đường hội thẩm:

Đây là phiên tòa thời Trung Quốc cổ đại, nói về các chế độ giám sát. Trong hệ thống chính trị thời phong kiến Trung Quốc, có một hệ thống quy chế rất quan trọng, đối với giám sát cơ cấu quan lại và quan chức. Năm 221 trước công nguyên nước Tần sau khi tiêu diệt sáu nước, dưới hoàng đế thiết lập ba cấp bậc quan lại quan trọng nhất, đó là Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử Đại Phu, hợp lại gọi là Tam công, Thừa Tướng nắm giữ việc triều chính, Thái Úy nắm giữ việc quân sự, Ngự Sử Đại Phu nắm giữ việc giám sát. Hệ thống này đặt nền tảng cơ bản của chính trị quan liêu Trung Quốc suốt hai ngàn năm tuổi. Nhà Hán kế thừa nước Tần, cơ cấu giám sát gọi là Ngự Sử Đài, quan trên là Ngự Sử Đại Phu. Đời Đường cơ cấu bên trong giám sát hình thành chế độ tam viện chặt chẽ, chế độ giám sát còn có một đặc điểm là Ngự Sử tham gia xét xử tư pháp, những vụ án quan trọng hoàng đế theo quy tắc chiếu xuống Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đồng xử, hệ thống này tiếp tục đến đời nhà Minh – Thanh, được gọi là “Tam đường hội thẩm”. Nhà Minh đổi Ngự Sử Đài thành Đô Sát Viện, cùng với Hình Bộ, Đại Lý Tự hợp thành “Tam Pháp Ti”, là cơ quan xét xử tối cao, thường là “Tam Pháp Ti” tham gia xét xử. Tam ti hội thẩm, thường gọi là “Tam đường hội thẩm”.

(Trích chú thích số 3 – “Công chúa cầu thân”, chương 21, Yuuri dịch)

“Chung Tĩnh Trúc, cô lấy ví của Văn Văn à?” Phương phu nhân lớn tiếng nói, có vẻ bà hoàn toàn không lo lắng chuyện tiếng hét của mình sẽ đánh thức hàng xóm xung quanh.

“Ví tiền ấy là em ấy lấy trộm của người khác.” Chung Tĩnh Trúc thật không thể tưởng tượng nổi, cái này gọi vừa ăn cắp vừa la làng sao?

“Trộm cái gì? Cô nói chuyện đằng hoàng một chút!” Phương phu nhân ghét nhất là có người vạch trần chuyện xấu của con mình.

“Con bé cũng chỉ không hiểu chuyện một chút thôi, còn đỡ hơn cô, mười mấy tuổi đã đến hộp đêm bán mình, cô thấy mặt mũi gia đình chúng ta mất bao nhiêu đấy còn chưa đủ sao? Bây giờ còn muốn hắt nước bẩn thêm nữa hả?”

Cả người Chung Tĩnh Trúc run rẩy, không biết là vì tức giận hay là không thể chịu nổi. “Hôm nay chúng ta nói hết cho xong, sau này tôi cũng không muốn nhắc đến nữa. Cô, lập tức dọn đồ ra khỏi đây, chậm nhất là ngày mai, nếu cô còn chưa đi, tôi sẽ vứt hết đồ đạc của cô ra ngoài đường.”

Chung Tĩnh Trúc ngẩng đầu, giọng nói đã khàn đi rồi: “Đây, là nhà của tôi!”

Thật ra hôm nay cũng không phải lần đầu Phương phu nhân đòi đuổi cô đi, từ khi cô bắt đầu vào trường cảnh sát, bà ấy đã liên tục như thế rồi, nhưng cô lúc nào cũng kiên quyết không chịu đi. Còn Chung Tĩnh Văn càng lúc càng lớn, nó đã sớm không hứng thú với chuyện phải chia sẻ phòng ngủ của mình với cô rồi, cho nên, Phương phu nhân tìm đủ mọi cách để đuổi cô đi.

“Nhà của cô? Cô là ai? Đây là nhà của tôi, là nhà của chồng tôi, còn đây là con gái của chúng tôi, cô, không có một chút quan hệ nào với chúng tôi.” Phương phu nhân chống tay lên eo nói: “Cô không biết sao? Tôi đã đến phòng bất động sản mua lại căn nhà này rồi, hiện giờ, cô hoàn toàn không có quyền sống ở đây nữa.”

“Bà nói cái gì?” Chung Tĩnh Trúc không sao ngờ được, căn nhà này rõ ràng là của cha cô, bây giờ bị mẹ kế chiếm lấy, không những thế còn ý đồ hiếp người muốn đuổi cô đi.

“Đây là năm nghìn, cũng là số tiền cuối cùng ông già kia để lại cho cô, cầm lấy rồi đi đi.” Phương phu nhân lấy ra một tờ chi phiếu rồi đặt xuống trước mặt Chung Tĩnh Trúc, “Tôi nuôi cô, chăm sóc cho cô đến lúc này coi như đã hết lòng rồi.”

Không kể căn nhà rộng ba mươi thước vuông mà ba cô để lại cho cô, thì số tiền của ông cho cô cũng không chỉ có năm vạn thế này.

“Tôi không đi.” Hai mắt Chung Tĩnh Trúc đỏ hồng, khô khốc không rơi một giọt nước mắt nào. Căn nhà này là nơi cô sinh ra và lớn lên, cuối cùng lại bị ngư

5. Chương 5

Trong phòng khách, Phương phu nhân luôn mồm tuôn ra những ngôn từ cay nghiệt, Chung Tĩnh Trúc không nói một tiếng đi về phòng của mình, cô có rất ít đồ, hai ngăn tủ để đồ trống rỗng. Chiếc giường bé xíu của cô như một ngăn tủ khác, tất cả đồ đạc của cô đều để ở đó.

“Chung Tĩnh Trúc, tên ấy thế nào rồi?” Chung Tĩnh Văn dựa vào tường, hai tay ôm ngực, khuôn mặt tươi cười.

“Đưa tới bệnh viện.” Cô vừa nói vừa đem đồ đạc của mình thu gọn vào.

“Chị đúng là rất ngu ngốc, ví tiền của tên đó cũng phải hai ba nghìn tệ, sao lại trả cho hắn được chứ?” Chung Tĩnh Văn nhớ mãi chiếc ví dày cộp ấy: “Còn có mấy cái thẻ vàng, không cần mặt mã có thể quẹt được.”

“Chung Tĩnh Văn, em có biết anh ta là ai không mà dám trộm đồ của người ta?” Chung Tĩnh Trúc hơi bực mình, nếu không phải thói xấu của cô em này, thì cô cũng phải đi làm bảo mẫu cho người khác.

“Không trộm của người có tiền thì trộm của ăn mày chắc?” Chung Tĩnh Văn không hề để ý tới cơn tức đang sôi trào của Chung Tĩnh Trúc.

“Lần cuối cùng chị cảnh cáo em, nếu lần sau chị còn bắt gặp em trộm đồ của người khác, chị nhất định sẽ tóm em đến đồn cảnh sát.”

“Chị dám! Đồ điên!” Chung Tĩnh Văn tức đến trợn cả mắt lên, chạy đến phòng Phương phu nhân mách lẻo. Cô vừa mới yên tĩnh được vài giây, sau đó Lưu Vinh Khôi mò vào.

“Tĩnh Trúc này, con có chỗ để đi sao?.” Ông ta xoa tay, nở nụ cười hết sức xấu xa.

“Không liên quan đến ông.” Chung Tĩnh Trúc không thèm ngo ngoàng đến ông ta, giọng nói tỏ rõ vẻ khó chịu.

“Sao lại nói như vậy được, dù sao con cũng là con kế của ta, người làm cha này sao không thể lo lắng cho con được, chẳng lẽ con trông mong vào người mẹ kế kia?”

Vừa nói, ông ta vừa cười tít cả mắt, rồi nói tiếp: “Nếu không như này đi, ta cho con thuê phòng để con ở?”

“Ông muốn thuê phòng vụ trộm sao?” Chung Tĩnh Trúc nhìn rõ mục đích của ông ta.

Lưu Vinh Khôi là người Phương phu nhân bao nuôi, giống y con chó xu nịnh chủ nên bà mẹ kế kia rất cưng chiều ông ta. Ông ta lại thích Chung Tĩnh Văn hơn, con bé ấy có ngoại hình xinh đẹp nhưng lại thừa hưởng tính tình Dạ Xoa của mẹ nó, nên ông ta đành chuyển hướng sang Chung Tĩnh Trúc.

Lúc thì sờ lúc thì nắm, năm lần bảy lượt lợi dụng cô, cô nhịn không dám để Phương phu nhân biết chuyện. Nếu để cho bà mẹ kế ấy biết, chắc chắn sẽ không tin lời cô nói mà còn tố cáo cô ra khỏi nhà nữa, khi ấy cô còn đang đi học, làm sao có chỗ để ở.

“Sao lại nói vậy được, ta rất thích con, cái gì mà lén lút chứ, đến lúc đó ta sẽ tìm cách bỏ bà mẹ kế của con, rồi kết hôn với con?” Lưu Vinh Khôi tự mình mơ mộng.

Cô nhét ống đựng bút vào vali, mọi thứ của cô đều dọn dẹp xong, Chung Tĩnh Trúc quay lại liếc nhìn ông ta một cái, rồi nói: “Tôi không thích ông, nhìn thấy ông, tôi chỉ thấy kinh tởm.”

“Chung Tĩnh Trúc, cô đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Bản tính lưu manh của Lưu Vinh Khôi liền lộ nguyên hình, khuôn mặt trở nên hung hãn: “Ngoài tôi ra, còn ai sẽ giúp được cô? Có không soi gương sao, khuôn mặt rách nát này.”

“Anh ở chỗ đấy làm gì?” Phương phu nhân vặn tai Lưu Vinh Khôi, hần lập tức hạ giọng cầu xin: “Em yêu, em nhẹ tay một chút, anh đang giám sát con nhóc xấu xa này, xem nó có trộm đồ của nhà không.”

“Hừ.” Phương phu nhân hừ hừ vài tiếng rồi buông tay.

“Trái tim của anh chỉ thuộc về em, con nhóc xấu xa này còn muốn dụ dỗ anh, nói là tìm cho nó một nơi để ở.” Tên độc ác Lưu Vinh Khôi giở giọng.

“Cô có biết thế nào là xấu hổ không?” Phương phu nhân tức đến đen mặt, miệng rộng ngoác tay chân vung vẩy, tát mạnh một cái vào mặt Chung Tĩnh Trúc, cô tránh không kịp cú đánh này của bà ta. Chung Tĩnh Trúc cắn chặt răng, cầm lọ mực xanh trong tay, sau đó xoay người đi đến cửa chính, cô nhanh nhẹn hất cả lọ mực nước vào cặp vợ chồng này.

“Đừng để cho tôi thấy cô, đồ con gái khốn nạn này, cái thứ người rác rưởi.” Phương phu nhân nổi đóa, Chung Tĩnh Trúc ôm chiếc vali nhẹ tênh chạy xuống dưới.

Vốn là định đến sở cảnh sát để tạm lánh một đêm nhưng cô là người trọng danh dự, tự tôn rất cao, cô không muốn cho đàn anh biết được chuyện xấu trong nhà.

Chiếc điện thoại trong túi áo bỗng rung lên, Chung Tĩnh Trúc móc ra nhìn, tin nhắn là của chủ nợ. Chủ nợ đương nhiên là Lệ Tô Liêu.

Mở tin nhắn ra, vốn vện năm chữ: “Cô đi đâu rồi?”. Chung Tĩnh Trúc nghĩ lại, lúc đó bị anh bức ép phải trao đổi số điện thoại, đồ Lệ Tô Liêu nửa ngày anh mới đi ngủ được. Hơn nữa, anh còn uống nhiều nước rồi bắt cô đưa đi giải quyết khiến cho Chung Tĩnh Trúc phải phục vụ suốt cả đêm. Mãi đến khi nhìn thấy anh ngủ cô mới dám chuẩn đi, không nghĩ anh so đo đến vậy.

Chung Tĩnh Trúc không trả lời, anh lại nhấn tiếp tin thứ hai, tin nhắn thứ hai ngắn hơn, chỉ ba chữ: "Thẻ cảnh sát." Chung Tĩnh trúc giậm chân. Đúng là rất biết giẫm vào cái đuôi của cô mà, đúng là rất biết bắt đúng thóp người khác.

Cô liền trả lời tin nhắn: "Về ngay đây!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!" Liên tiếp mười mấy cái dấu chấm than, tỏ rõ vẻ chân thành của mình, lúc đấy điện thoại mới được buông tha. Thật đúng là chủ nợ mà!

Chung Tĩnh Trúc kéo vali, lặng lẽ đi trên hành lang bệnh viện, nửa đêm im ắng, lúc này chỉ có tiếng bánh xe vali của cô đang phát ra tiếng lộc cộc. Cô mở cửa phòng bệnh liền thấy bên trong đèn vẫn sáng, Lệ Tô Liêu đang ngồi trên giường nghịch điện thoại di động.

Chung Tĩnh Trúc vừa đẩy cửa vào, lỗ tai của ai đấy quá thính, lập tức quay đầu sang, Lệ Tô Liêu nở nụ cười rõ tươi, cộng thêm đôi mắt buồn ngủ nheo nheo lại, trông rất có phong cách.

"À, hóa ra là cô về thu dọn hành lý." Lệ Tô Liêu ra vẻ như đã hiểu lầm cô, gật đầu rồi khen ngợi: "Tôi còn tưởng cô muốn chạy trốn, hóa ra tôi hiểu lầm cô rồi."

Chung Tĩnh Trúc cười gượng, tự độc thoại nội tâm: "Anh không có hiểu lầm, tôi đúng là đang định chạy trốn." Cô để vali sang một bên, rồi dựa vào cửa sổ, anh không nhìn thấy rõ khuôn mặt cô, cũng không thấy khuôn mặt cô đang sưng vù lên như cái bánh bao.

"Sau lại đứng xa thế, ngồi lại đây." Lệ Tô Liêu vẫy tay về phía cô, cô bước từng bước nặng nề về chỗ anh, khuôn mặt sưng đỏ hiện rõ ra trước mắt anh. Đôi mắt đen thui của anh bỗng trở nên sáng chói, tâm tư Chung Tĩnh Trúc đang bề bộn nên không nhìn ra sự thay đổi của anh.

"À ... tôi bị ngã." Chung Tĩnh Trúc tự động bịa chuyện ra nói.

"Vậy à, ngã vào tay ai?." Giọng nói của Lệ Tô Liêu có phần sắc bén. Chung Tĩnh Trúc lúng túng che mặt, trên má của cô in rõ năm đầu ngón tay, không thể giấu giếm được.

"Sao anh còn chưa ngủ?." Chung Tĩnh Trúc cố gắng chuyển đề tài, rồi nhìn vào đồng hồ, đã hơn hai giờ sáng.

"À, giường cứng, không ngủ được." Lệ Tô Liêu xoa xoa cái eo, bỗng nhiên nháy mắt với Chung Tĩnh Trúc: "Hay là chúng ta về nhà đi?."

"Hả?." Chung Tĩnh Trúc lập tức ngăn người đàn ông đang định bò xuống giường. "Bác sĩ nói anh cần phải nằm viện để quan sát."

"Haiz, chẳng phải chỉ nói là chấn động não nhẹ sao, chẳng lẽ còn bệnh gì khác?" Lệ Tô Liêu nghiêng đầu nhìn cô một cái, Chung Tĩnh Trúc vội vàng trốn tránh.

"Không ... Không có!." Cô lập tức lắc đầu, cố gắng tỏ thái độ bình thường.

"Vậy về nhà thôi." Lệ Tô Liêu bắt đầu thay quần áo bệnh nhân, nhìn thấy ngực của anh lần nữa, khuôn mặt Chung Tĩnh Trúc đỏ ửng lên, cô liền che mặt lại xoay người sang chỗ khác. Lệ Tô Liêu khẽ cười, cô đúng là rất ngây thơ.

Vào lúc này, bệnh nhân không thể rời khỏi bệnh viện, hai người lén lút tránh khỏi sự giám sát của y tá trực ban, Chung Tĩnh Trúc không nhận thấy Lệ Tô Liêu có chỗ nào giống người đang có bệnh, tay chân của anh còn nhanh hơn cô nhiều.

Không những thế, anh còn rất nhiệt tình giúp cô cầm vali, giống như sợ cô sẽ thừa cơ hội bỏ trốn. Vì để giảm bớt tiếng động, Lệ Tô Liêu vác hần nó lên vai luôn.

Chỗ ở của Lệ Tô Liêu là một chung cư mới xây xong, nơi đây là nơi dành cho những người có tiền mới có thể bước chân vào được. Khu vực này khi vừa mới mở ra, khắp nơi đều có đèn quảng cáo, biển quảng cáo, sân khấu quảng cáo của họ.

Chung Tĩnh Trúc mỗi lần nhìn thấy mấy loại tranh ảnh quảng cáo đó đều khịt mũi khinh bỉ, đây là trung tâm thành phố, tắc đất tắc vàng đó, cái gì là đô thị xanh? Định lừa ai đó? Còn giá cả nữa? Định lấy mạng người ta chắc?

Lúc này cô nhìn thấy khung cảnh xung quanh lại đau lòng không thôi, đúng thật là đô thị xanh mà, cô không phải cảm thấy xấu hổ vì đã trách nhầm cái công ty kia, mà cô đau lòng cho khu nhà nhỏ bé của mình, ở đây tầng tầng nối tiếp nhau, một chút cây cối hoa cỏ cũng không có, trông giống hệt các khu ký túc xá dành cho sinh viên đại học.

Lúc này đã qua nửa đêm, vậy mà trước cửa ra vào vẫn có hai bảo vệ đứng sừng sững, tướng tá trông hệt như các quân nhân trong lễ diễu binh vậy. Chung Tĩnh Trúc lại thầm xấu hổ, mấy bảo vệ ở khu nhà nhỏ của cô lần nào về cô cũng thấy bọn họ ngồi đánh bài suốt đêm, chưa từng thấy ai chăm chỉ canh gác như thế này...

Bên trong đại sảnh rất đẹp, đèn trần sáng rực cứ như bật không cần tốn điện, đến cả thang máy cũng dùng mật mã, Chung Tĩnh Trúc cúi đầu đứng phía sau Lệ Tô Liêu, lòng thầm cảm thán, Trái Đất quá nguy hiểm rồi, cô muốn về Sao Hỏa thôi.

“Nhà chúng ta ở số 11 tầng 11, nên mật khẩu là 1111, đừng có quên, nếu không cô phải leo cầu thang lên đấy.” Lệ Tô Liêu bình thản giải thích cho Chung Tĩnh Trúc.

Chung Tĩnh Trúc chớp chớp mắt, anh ta khinh thường cô vậy sao? Chẳng lẽ đầu cô không nhớ nổi bốn chữ số y hệt nhau thế này?

Khu này mỗi nhà có mỗi cái thang máy, cửa thang máy mở ra ngay cửa nhà mình. Lệ Tô Liêu bỗng nhiên nắm lấy tay Chung Tĩnh Trúc.

“Anh muốn làm gì?” Chung Tĩnh Trúc hỏi.

“Làm chìa khóa cho cô.” Lệ Tô Liêu nhếch miệng cười nói, sau đó cầm ngón trỏ của cô đặt lên bảng khóa vân tay. Loại thiết bị công nghệ cao này cô từng được học trên lớp, thầy giáo còn bảo nó thường được sử dụng để bảo vệ cơ mật quốc gia, không ngờ lúc này đã xuống cấp đến độ làm khóa nhà cho dân thường sao?

Tích tắc sau bỗng vang lên một tiếng “Tách“, cô giật mình rút tay về. Bên tai Chung Tĩnh Trúc dường như có tiếng ai đó khẽ cười, cô hơi xấu hổ quay đầu trừng mắt nhìn, quả nhiên Lệ Tô Liêu đang nhìn cô cười nói: “Cô đúng là nhất gan.”

Cửa tự động mở ra, Lệ Tô Liêu bật đèn phòng khách, Chung Tĩnh Trúc đi theo sau thấy anh ta làm sao thì làm theo như thế, cô cởi giày đặt lên kệ. Sàn nhà sạch bong sáng bóng, làm mỗi bước đi của cô đều hết sức cẩn thận.

“Nhìn cô giống như đến đây ăn trộm chứ chẳng phải về nhà mình.” Lệ Tô Liêu châm chọc, Chung Tĩnh Trúc bĩu môi, mắt cô lướt qua căn phòng khách cực lớn rồi nhìn sang phía cửa sổ, đúng là giống như những gì người ta quảng cáo, chỉ cần cúi đầu đã có thể thấy dòng xe qua lại.

Chung Tĩnh Trúc thấy phòng ốc nhiều và rộng quá lại sợ mình đi nhầm nên cúi đầu đi theo sau Lệ Tô Liêu. “Đây là phòng dành cho khách, sau này cũng là phòng của cô.”

Lệ Tô Liêu nói xong chỉ sang căn phòng đối diện, “Đây là phòng của tôi.” Hai cánh cửa mở ra là đến phòng đối phương, đúng là sát một bên.

Bên trong phòng rất sạch, dường như mỗi ngày đều có người quét dọn, cô bắt đầu lấy quần áo ra treo vào tủ, nhưng chỉ có vài món, nhìn tủ quần áo trống không có chút tấc cười.

Cô vừa cởi áo khoác ngoài bỗng nhiên cửa phòng bật mở: “A!” Chung Tĩnh Trúc vừa hét vừa lấy tay che ngực, Lệ Tô Liêu xoa mày nói: “Không phải cô còn mặc quần áo sao?”

Chung Tĩnh Trúc giật mình tự mĩa mai mình, đúng là cô còn mặc một cái áo thun ngắn tay nữa, có điều trước nay cô bị ám ảnh lão già Lưu Vinh Khôi nhìn trộm nên đây đã thành bản năng rồi.

“Có chuyện gì?” Chung Tĩnh Trúc hắng giọng nói lảng sang chuyện khác.

“À, tôi sợ nhớ có chuyện cần nói với cô, bữa sáng mai tôi muốn ăn bánh mì nướng với trứng chiên, nước ép trái cây thì ép ngô đi.” Lệ Tô Liêu cười nói, ánh mắt có chút giống trẻ con đòi đồ ăn.

“Bữa sáng?” Chung Tĩnh Trúc ngơ ngẩn một lúc mới bừng tỉnh, cô đến đây không phải làm khách, mà là bảo mẫu nhé!!!

6. Chương 6 : Ôi, Được Bầu Làm Gương Mặt Đại Diện

Mắt Chung Tinh Trúc chẳng khác gì gấu trúc, tối qua cô mất ngủ chỉ vì hai chữ: bữa sáng.

Nói ra thật xấu hổ, tuy rằng từ nhỏ cô cút một mình sống trong ra đình nhưng điều kiện của nhà cô rất tốt, cha cô lại yêu quý con gái nên thường xuyên che chở cho cô, sau khi cha cô mất, ở cùng mẹ kế thì dù có là một cây kim sợi chỉ cũng bị lôi ra so đo, ngay cả nấu cơm cũng chỉ cho cô ít dầu vài lá cải để nấu ăn, đúng là thủ đoạn tàn ác muốn diệt tài nghệ nấu ăn của cô.

Nhìn lò nướng bánh hùng vĩ trong bếp Chung Tinh Trúc lập tức đẩy lên hai tầng cảm xúc vui buồn lẫn lộn. Lệ Tô Liêu là tên lừa đảo, cái gì mà phải biết sử dụng mấy ngoại ngữ nếu không thì không đủ tiêu chuẩn làm osin cho nhà anh ta, trên mỗi nút bấm của máy nướng bánh đều dán tiếng Trung Quốc, phục vụ tỉ mỉ tinh thể quá còn gì, đúng là rất có đẳng cấp, tuy rằng nhãn hiệu này cô chưa từng nghe qua.

Đương nhiên, Chung Tinh Trúc không hề biết rằng, mỗi tờ giấy dán tiếng Trung Quốc đều do đêm qua Lệ Tô Liêu bỏ sức phiên dịch, anh chỉ muốn ăn một miếng bánh mì do Chung Tinh Trúc làm mà thôi, quả sức rất khổ tâm.

Có điều ... Cho dù được hướng dẫn tỉ mỉ đến chân tơ kẽ tóc như này nhưng cô vẫn không biết sử dụng.

Khoảng khắc vừa mới xuống giường, Lệ Tô Liêu cảm thấy rất hạnh phúc, bên ngoài có tiếng ‘ bing bing búp búp ‘ ồn ào vô cùng. Hắn là Chung Tinh Trúc đang nấu bữa sáng, đến khi đang đánh răng anh lại nghĩ thấy mùi cháy khét lẹt, mỗi lúc một nồng hơn, anh đành bỏ bàn chải xuống ra ngoài xem xét tình hình.

Tóc Lệ Tô Liêu hơi lộn xộn, đôi môi đỏ tươi còn lưu lại vết bột màu trắng, có lẽ là anh vừa đánh răng xong, bộ quần áo ngủ màu đen quăn rũ hơn so với quần áo bệnh viện rất nhiều.

Về lười nhác mà vẫn tỏa ra vẻ đẹp trai đến điên người, Chung Tinh Trúc cảm thán vô cùng, không quên giấu vội cái khay ra sau lưng.

“Ồ, giấu gì vậy?.” Lệ Tô Liêu nhìn phòng bếp một lượt không có dấu hiệu chuẩn bị cháy nổ, tạm thời có thể yên tâm được rồi. Sau đó rướn người nhìn thứ mà Chung Tinh Trúc đang giấu ở sau lưng.

Bị dồn đến chân tường, Chung Tinh Trúc muốn giấu cũng không giấu được, đành đem cái mâm bạc hình tròn đến trước mặt Lệ Tô Liêu, bên trong tuyền là một tổ hợp màu tròn đen xì.

“Đây là bữa sáng cô làm sao?” Lệ Tô Liêu hai mắt đờ đẫn, ánh mắt của anh giống như đang nhìn phải sinh vật lạ khiến cho Chung Tinh Trúc tự cảm thấy hổ thẹn với lòng.

“Tôi rất muốn biết rốt cuộc chúng là cái đồng gì?.”

“Đây là bánh mì, đây là trứng trần nước sôi.” Chung Tinh Trúc cũng thấy ngại, ngón tay run rẩy chỉ vào đồng phết phẩm trong đĩa.

“Đây là dưa chuột, nước ngô.” Cái tên này giống như là thịt bò, thịt gà, thịt vịt gọi như hàng ngày thôi. Vốn là định chuẩn bị một bữa sáng đầy đủ dinh dưỡng, cô muốn đạt tới hiệu quả miếng bánh mì vàng ươm hai mặt, nhưng hiện tại thì hỗn hợp này đang quánh lại một chỗ, thành một đồng dẹt vàng cháy khét.

Lệ Tô Liêu nhắm hai mắt lại, khoảng khắc này giống như anh đang chứng kiến cảnh tượng tàn khốc nào đó, bất đắc dĩ cười rộ lên: “Mấy nướng bánh mì này đều có hướng dẫn sử dụng rất kĩ càng, còn đảm bảo sẽ không làm cho bánh mì bị cháy, hóa ra là lừa tôi à, tôi sẽ kiện hãng này.”

Chung Tinh Trúc cúi đầu thấp đến sát tận đất, đang lầu bầu gì đó, haiz, do cô không có khả năng dùng máy móc, mọi kinh nghiệm bằng không.

Cuối cùng, là chủ nhà nấu cho bảo mẫu ăn, đương nhiên nghệ thuật nấu ăn của Lệ Tô Liêu cũng chẳng cao siêu gì cho cam, bét ra thì bánh mì cũng không bị cháy nhưng cũng cứng ngang sắt thép bê tông, nhìn về hai cốc cafe hòa tan, cũng chỉ là dùng nước lạnh đổ bột cafe vào khuấy khuấy. Hiện thực chứng minh, hai người này không có khả năng sống chung qua ngày đoạn tháng.

Cũng may, Chung Tĩnh Trúc không dám lên tiếng, cũng không dám soi mói, vả lại cũng trễ giờ làm rồi thế nên cứ bình tĩnh mà ăn sáng. Cô gái này nuôi cũng dễ ghê, Lệ Tô Liêu rất vui mừng.

Nơi ở của Lệ Tô Liêu cách thành phố khá xa, nhìn thấy cô nghênh ngang ngồi taxi đi làm, Lệ Tô Liêu rất muốn nói rằng, anh có thể đưa cô đi làm.

Kẹt xe cộng thêm quãng đường đi làm cách nhà khá xa, tiền taxi đã lên đến con số hàng trăm tệ, Chung Tĩnh Trúc khóc đến đỏ mắt vì ví tiền của mình chuẩn bị chào tạm biệt chủ nhân của nó, đứng ngồi không yên, tan nát cõi lòng, lại còn phải nghe đàn anh Triệu tuyên bố hùng hồn sẽ có một buổi biểu diễn văn nghệ.

Chuyện này là bình thường chỉ cần động viên mọi người tham gia hoạt động là được rồi. Chung Tĩnh Trúc còn nhớ lần đầu tiên khi gặp chuyện như này, cô liền bị đàn anh Triệu ăn nói đông dặc hùng hồn lừa ột cú. Đó là vào một ngày toàn thành phố xuống đường quét dọn, các nhân viên môi trường được cho nghỉ một ngày, cô nhảy nhót không ngừng vào báo đánh, kết quả là cho thấy vì quá ít người đăng kí tham gia, cô đã phải quét dọn đến hai con đường trong trạng phục công nhân quét rác!

Quá tam ba bận, Chung Tĩnh Trúc mà còn bị mắc lừa nữa thì đúng là không có não. Mất điếc tai ngơ, cô cầm đồng phục cảnh sát đi vào thay cảnh phục. Chờ đến khi cô thay cảnh phục xong, trong phòng làm việc có cảm giác rất kì lạ, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tà ma nhìn cô, lộ ra nụ cười có chút ghê rợn.

“Nhìn gì vậy!” Chung Tĩnh Trúc nghi ngờ quên cài nút áo.

“Em gái nhỏ, chúng mừng em, lần này em lại đại biểu cho sở chúng ta tham gia hội diễn văn nghệ.” Đàn anh Triệu cầm tay Chung Tĩnh Trúc đẩy về hào hứng, ra sức lắc tay rồi lại lắc tay cô.

“Hội diễn văn nghệ cái gì chứ?” Chung Tĩnh Trúc lần đầu tiên nghe thấy, hỏi kĩ càng.

“Như này, thành phố chúng ta đang tổ chức hội diễn văn nghệ cho cục cảnh sát, chúng ta thân làm cảnh sát nên phải tham gia, mỗi khu vực không kể lớn nhỏ đều phải đóng góp một tiết mục văn nghệ.” Đàn anh Triệu tỏ ra rất nhiệt huyết.

“Vì sao lại là em? Cái này không phải là tự nguyện đăng kí sao?” Chung Tĩnh Trúc biết rõ, nếu mà được chọn chỉ tự chuốc sự xấu hổ vào mặt thôi.

“NO! NO! NO! Lần này không phải tự nguyện mà là do bỏ phiếu.” Đàn anh Triệu chỉ Tiểu Hắc: “Cậu đi lấy số phiếu bình chọn ra đây, sở chúng ta đã có gương mặt đại diện rồi.”

“Các anh đang bắt nạt người khác!” Chung Tĩnh Trúc nổi điên.

“Em gái nhỏ, em cũng phải thông cảm cho các anh, toàn thành phố tìm không ra sở thứ hai có cảnh sát nữ. Các anh lên biểu diễn võ thuật cũng đã bốn năm nay rồi, khán giả đều gọi chúng ta là hòa thượng thiếu lâm, năm nay không dễ dàng gì tìm được một nữ cảnh sát, không phải em đi thì phải ai?” Đàn anh Triệu tỏ vẻ rất từng trải.

“Em gái nhỏ, em có biểu diễn hay hay không, các anh đều không quan trọng, chỉ cần em mặc váy, cho dù em lên hát bài Không Yên*, các anh cũng sẽ vỗ tay rầm rầm, hét đến chói tai cổ vũ cho em!. Đàn anh Từ kích động nói năng lộn xộn.” Tĩnh Trúc, chỉ cần em đồng ý lên sân khấu hát một bài, các anh sẽ mời em ăn một bữa hoành tráng, muốn ăn gì cũng được.” Quả nhiên, đàn anh Tiểu vẫn là người cơ trí, lừa cô như lừa đứa trẻ, làm Chung Tĩnh Trúc dao động.

“Em không biết hát.” Chung Tĩnh Trúc thấy khó xử.

“Em gái nhỏ à, em vẫn không rõ sao, chúng ta chỉ cần một nữ cảnh sát, hát được hay không, không phải là vấn đề!” Các đàn anh gào rít lên.

Bụi bặm bám đầy người, Chung Tĩnh Trúc không có khả năng phản bác dư luận, từ bây giờ đến lúc hội diễn chỉ còn nửa tháng. Các đàn anh thì vui rạo rức không thôi, nỗi sỉ nhục của bốn năm vừa qua đã được rửa hận. Họ không hề biết rằng, khi thấy Chung Tĩnh Trúc lên hát thì thà bọn họ sẽ tiếp tục lên múa võ còn tốt hơn.

Lệ Tô Liêu đẩy cửa vào nhà, bỗng thấy có chút mơ hồ hình như mình đi nhầm chỗ, trước nay anh chỉ sống một mình, chưa từng tổ chức bữa ăn gia đình bao giờ cho nên phòng bếp trước nay đều gọn gàng.

Nhưng bây giờ, phòng bếp có mùi thơm của thức ăn, anh nhận thấy đây không phải ảo ảnh. Rảo thêm mấy bước tìm rõ đầu đuôi sự việc, thì thấy Chung Tình Trúc đang ngoác miệng đầy thức ăn, trên tay cầm đôi đũa, nếu như không phải vì bữa sáng thê thảm kia đã từng diễn ra, anh có thể sẽ nghĩ rằng Chung Tình Trúc là thần bếp.

Quả nhiên, trong nồi vẫn còn mì sợi, trên bàn toàn là mì ăn liền, trong thùng rác còn có vỏ túi của thịt bò kho tàu cỡ lớn, Chung Tình Trúc nhìn Lệ Tô Liêu, có chút đắc ý vỗ ngực đùm đệp: “Tôi không làm trứng trần, tôi nấu mì.”

Giờ phút này, khói lửa trong nhà bếp đã hun Lệ Tô Liêu đến thần hồn điên đảo, đừng nói là mì ăn liền có thịt bò, cho dù chỉ có gói gia vị với mì anh cũng ăn được.

“Anh yên tâm, mì ăn liền có ít nhất ba bốn mươi loại, mỗi ngày đổi một loại, một tháng sẽ không hề lặp lại!” Chung Tình Trúc nói hệt như đang lập lời thề son sắt, mỗi câu nói đều như đem đám mây đang giúp Lệ Tô Liêu bay lơ lửng trên trời kéo xuống đất.

Nhìn thấy Chung Tình Trúc chớp chớp mắt, Lệ Tô Liêu bước tới ăn vài ba miếng, gật gật đầu: “Mùi vị không tệ.” Lời này không hề dối người, quả thực kĩ thuật nấu mì có chút cao siêu, trình độ này của Chung Tình Trúc quả là không tồi.

Lệ Tô Liêu đối với sức ăn của mình rất rõ ràng, từ nhỏ anh ăn rất ít, mỗi món chỉ ăn lướt lướt qua. Nhưng hôm nay chỉ là một bát mì ăn liền, thứ thức ăn khô khan như vậy mà anh lại húp hết cả nước, một giọt nước cũng không thừa.

Trong phòng khách, tiếng tivi phát ra chương trình thi thố gì đó, một thí sinh trang điểm xinh đẹp lên sân khấu cất lên giọng nói vô cùng buồn cười, hơn nữa bài hát cô ấy đang hát khác xa so với bản gốc, khán giả ngồi dưới như đang được xem hài, Lệ Tô Liêu cũng nằm trong số đó, cười đến mức phun cả nước mìn ra ngoài.

“Có gì mà buồn cười, hát lạc giọng thì không thể hát sao?!” Chung Tình Trúc phản ứng có phần hơi gay gắt, đem đũa đập đập trên vành bát. Lệ Tô Liêu ngạc nhiên nhìn cô.

Cô nhận thấy mình hơi kích động, bĩu môi một cái, vẻ mặt bỗng đen xì cả đi.

“Sao tự nhiên lại tức giận đến thế?!” Lệ Tô Liêu hơi ngạc nhiên, nghĩ nếu cô có gì khó chịu thì cứ nói thẳng ra, xem chương trình hài thì đương nhiên phải cười chứ.

“Không có gì.” Chung Tình Trúc tức giận nói.

“Uhm, vốn định khen cô nấu mì khá ngon, nghĩ xem có nên trả lại thẻ cảnh sát cho cô hay không. Vậy mà, thái độ của cô...” Anh nói xong, buông đũa xuống.

“Thành phố của chúng ta sắp tổ chức hội diễn, người trong sở đề cử tôi đi tham gia ca hát, nhưng tôi hát so với cô ấy còn tệ hơn rất nhiều.” Chung Tình Trúc một hơi kể hết sự tình, trong lòng lặng lẽ rơi lệ. Trong phim truyền hình Hong Kong, nếu có ai đó nắm nhược điểm của một người nào đó, đều bị giết người diệt khẩu. Không phải không có người tốt, mà vì có người quá xấu xa!

“Anh trả lại thẻ cảnh sát cho tôi?!” Chung Tình Trúc dùng bộ dáng đáng thương tội nghiệp nhìn anh, mà không biết rằng khóe miệng của mình đang dính một miếng carrot, vô cùng khiêu khích.

“Tôi ... để quên trên xe.” Lệ Tô Liêu móc móc túi áo, giọng nói có chút ngượng ngùng. Anh không phải muốn trêu chọc Chung Tình Trúc, đúng là anh định trả lại thẻ cảnh sát cho cô, dù sao đối với cảnh sát mà nói thẻ ngành là rất quan trọng. Anh cũng không dám để ở túi sợ làm rơi, cho nên anh móc ra nhét vào ngăn chứa đồ ở trên xe.

“Đồ lừa đảo!...” Chung Tình Trúc nghiêng răng nghiêng lợi nói, cô cầm hai bát mì nổi giận đùng đùng bỏ đi.

7. Chương 7 : Ôi, Bị Ghét Bỏ

“Đi theo tôi.” Chung Tình Trúc đang đứng trước máy giặt cho nước giặt quần áo vào, Lệ Tô Liêu bỗng xuất hiện với vẻ mặt lo lắng không yên, anh kéo tay cô đi, cô trở mắt nhìn cả đồng nước giặt quần áo ừng ực ừng

ực chảy vào không ít, lòng thầm mong đồng quần áo của Lệ Tô Liêu sẽ không bị tẩy trắng hết.

Chung Tĩnh Trúc nằm mơ cũng không ngờ trong cuộc đời này cô còn có cơ hội thứ hai đặt chân vào Dao Trì, có điều hôm nay khi đặt chân vào, khuất sau bản hiệu rực rỡ ánh đèn, mọi thứ có vẻ yên ắng hơn rất nhiều. Nhưng mà trên cửa lại có thêm cái bảng nhỏ viết: Quần áo không chỉnh tề, cấm vào.

Chung Tĩnh Trúc vội vàng nhét áo thun vào trong quần thể thao, rồi kéo khóa kéo cửa áo khoác lên cao, Lệ Tô Liêu này thật quá đáng, tốt xấu gì bảo cô đến đây cũng phải biết mà nhắc cô thay quần áo khác chứ?

“Anh dẫn tôi đến đây làm gì?” Chung Tĩnh Trúc vẫn còn chút cẩu kính, hướng chỉ ban nãy cô chuẩn bị tắm rửa thay quần áo rồi bắt đầu sự nghiệp luyện thanh cao cả của mình, không ngờ cứ thế đã bị Lệ Tô Liêu phá hủy hết rồi.

“Đương nhiên là luyện hát, trang bị âm thanh ở Dao Trì là đều là những thứ tốt nhất, rất nhiều minh tinh ca sĩ đều đến đây luyện tập.” Lệ Tô Liêu kéo cô đi thẳng vào trong, Chung Tĩnh Trúc nhớ rất rõ con đường này, đây chính là đường hôm trước cô chạy trốn mà.

Cùng một nơi, nhưng khi Lệ Tô Liêu đẩy cửa bước vào, bên trong không có nhiều người và ồn ào như lần trước nữa, căn phòng to thật cho chỉ có vài người, trông thật trống trải.

“Chú ba, chú mà cũng đến đây sao?” Một người đàn ông cười hi hi bước đến chào vai Lệ Tô Liêu nói, mái tóc hơi xoắn màu nâu cột thành đuôi gà, anh ta mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ càng làm bản thân anh thêm rực rỡ.

“Cậu gọi gấp quá, chỉ tạm gọi được vài người trong tổ hý kịch thôi, nếu ỉnh thêm chút thời gian, muốn gọi cả một đoàn hợp xướng đến cũng không thành vấn đề.”

“Đây? Đừng nói là cô gái này nhé?” Người đàn ông kia dời tầm mắt về phía Chung Tĩnh Trúc, giọng nói lộ rõ vẻ bất ngờ, lát sau ngượng ngùng nói: “Đáng vẻ có chút... hiền lành.”

Chung Tĩnh Trúc lại càng im lặng hơn, trước nay có vài người có cái nhìn đặc biệt khen cô, nhưng cùng lắm chỉ khen cô đáng yêu hay ngọt ngào, hôm nay lần đầu tiên có người bảo cô hiền lành. Con mắt nào của anh ta thấy cô hiền lành thế?

“Đây là Ngụy Cam Ninh, cô có thể gọi anh ta là anh Hai.” Lệ Tô Liêu đẩy cánh tay của người đàn ông kia ra, vẻ mặt lộ rõ sự “trọng sắc khinh bạn”, đi ra đứng sau Chung Tĩnh Trúc.

“Anh hai.” Chung Tĩnh Trúc hoàn toàn không biết hai chữ “anh hai” này có ý gì, cô chỉ cảm thấy gọi thế nào cũng được.

“Chú ba, chú không giới thiệu một chút đi hả?” Ngụy Cam Ninh đợi mãi một lúc lâu cũng không thấy Lệ Tô Liêu lên tiếng giới thiệu, bực mình nói: “Này, cậu phải làm đầy đủ những chuyện cơ bản nhất chứ?”

Cái anh chàng Ngụy Cam Ninh này vì đã sinh hoạt trong giới giải trí quá lâu nên mắc phải bệnh của giới “chó săn”, chỉ cần để anh ta biết một chút tin tức thế nào cũng phải hỏi cho đến nơi đến chốn.

Chung Tĩnh Trúc lần đầu được gặp trực tiếp nhiều minh tinh như vậy không khỏi có chút kinh hãi, cô kéo kéo áo khoác của Lệ Tô Liêu rồi khẽ hỏi: “Những người này đều là thật hả?” Có điều, cô kiêng chân vừa kề sát vào tai anh nói nhỏ, hơi thở nhẹ nhàng thổi vào tai anh làm lòng anh rung động không thôi.

“Ừ thật.” Lệ Tô Liêu bất ngờ tốt tính đáp, “Bọn họ đều đến dạy cô ca hát.” Chung Tĩnh Trúc nghe đáp án mà giật nảy mình, những người này đều là người có danh tiếng không nhỏ trong giới âm nhạc.

Chung Tĩnh Trúc lập tức có hành động, cô chạy đến lấy cây bút trên bàn cà phê gần đó, sau đó kéo áo thun trắng của mình ra, chạy đi xin chữ ký từng người.

“Cô bé này thật thú vị.” Ngụy Cam Ninh chọc chọc tay Lệ Tô Liêu, Lệ Tô Liêu xoa xoa đầu lông mày nhưng cũng không đành lòng làm Chung Tĩnh Trúc mất vui, cuối cùng đành chờ cô làm xong việc mình muốn.

“Tôi hát hơi bị lệch tông.” Chung Tĩnh Trúc cầm lấy microphone vẫn không lên cường điệu một chút, lúc này, vài vị “thầy cô giáo” bên dưới vẫn còn tươi cười chuẩn bị lắng nghe.

Nhưng sau khi nghe cô hát xong, ai ai cũng biến sắc.

“Ngụy chế (giám chế), cái này... tôi nghĩ với trình độ của mình có lẽ không dạy nổi cô gái này, dù anh cắt cảnh diễn của tôi, tôi cũng hết cách.” Cô gái mặc váy đỏ trong nhóm người đứng dậy nói, sau đó lập tức bỏ đi.

“Ngụy chế, tôi lẫn lộn giới ca hát này cũng được mười mấy năm rồi, các trường hợp hát lạc tông đã nghe không ít, nhưng mức độ này thì quả thật là lần đầu tiên. Tôi cũng xin rút, cho dù anh bỏ vai diễn của tôi tôi cũng đành chịu.” Vị ngôi sao nam nào đó sợ bản thân chưa lộ đủ vẻ kinh hãi, câu nói không những nhấn mạnh mà tốc độ bỏ đi còn hơn hẳn cả nữ diễn viên ban nãy. Nháy mắt những người còn lại đều lật đật xin lỗi rồi bỏ đi, thoáng cái trên ghế sofa thật dài kia chỉ còn mỗi một người.

Chung Tĩnh Trúc tuy xấu hổ nhưng còn người là mừng rồi, nhưng không hiểu sao cô lại có một dự cảm không được tốt lắm. Quả nhiên, người còn lại đó đứng dậy đi đến trước mặt Chung Tĩnh Trúc nói: “Xin cô sau này đừng hát lại bài hát của tôi nữa.” Hóa ra, bài cô vừa hát cũng là bài của người kia.

Ngụy Cam Ninh dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, anh quăng bách nói: “Đạo diễn vừa gọi ỉnh, bảo mình về tổ chế tác.”

“Không được, anh nhất định phải ở lại giúp tôi.” Lệ Tô Liêu không chút do dự lập tức từ chối, kéo mạnh Ngụy Cam Ninh đi theo mình ngồi xuống ghế.

“Tôi đi vệ sinh.” Chung Tĩnh Trúc thấy hai người đang lờ lợ kéo nhau, một người muốn đi một người giữ lại, lòng thất vọng vô cùng, cô đành tìm cớ ra ngoài một chút.

Tuy là WC nhưng bề ngoài nó như một căn phòng nghỉ vô cùng xa hoa, bên trong có hai cô gái ăn mặc trang điểm lòe loẹt ngồi trong góc lén lút lút lút làm gì đó.

Theo sự nhạy cảm của một cảnh sát, Chung Tĩnh Trúc lặng lẽ bước nào, mùi hương này cô cực kỳ quen thuộc, là ma túy. “Các người đang làm gì đó?” Chung Tĩnh Trúc lớn tiếng hỏi, hai cô gái kia hơi chột dạ quay người, bột trắng trên tay bị hất rơi xuống đất không ít.

“Liên quan gì đến cô?” Một người có vẻ kích động, mạnh mẽ cãi lại.

“Đưa đây!” Chung Tĩnh Trúc lạnh nhạt nói, hai cô gái kia có vẻ hơi hoảng sợ nên im lặng vài giây rồi lại ngoan cố nói: “Mắc mớ gì phải đưa cho cô? Cô là ai?”

“Tôi là cảnh sát, giao thứ trong tay cô cho tôi!” Chung Tĩnh Trúc bỗng nhiên uy nghiêm một cách lạ lùng.

“Cảnh sát? Cô nói cô là cảnh sát thì chúng tôi tin sao?” Một trong hai cô bé khinh khỉnh đáp, dĩ nhiên là chẳng coi Chung Tĩnh Trúc ra gì.

Chung Tĩnh Trúc quả thật có chút muốn nổi điên, thẻ cảnh sát của cô đã bị Lệ Tô Liêu lấy đến nay còn chưa trả, đến lúc cần đến biết lấy đâu ra đây.

“Cô ấy đúng là cảnh sát.” Nhắc tào tháo là tào tháo đến, Lệ Tô Liêu không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng cô, tay quơ quơ thẻ cảnh sát của cô, “Đây là bằng chứng.”

“Giao thứ trong tay hai cô ra đây!” Chung Tĩnh Trúc vội giật lấy thẻ cảnh sát, cô và bé cưng kia bị chia cắt lâu lắm rồi, thật là nhớ mà. Hai cô bé kia đúng là không ngờ cô thật sự là cảnh sát, cả hai sợ hãi vội vàng vứt mảnh giấy trong tay vào bồn, xả nước trôi đi mất.

“Giao gì? Trên tay chúng tôi có gì đâu?” Hai cô gái cùng xòe tay ra, một cô còn ra vẻ muốn làm khó làm dễ cô nữa. Chung Tĩnh Trúc quả thật hết cách, bực bội vô cùng.

Hai cô bé cứ thế nghênh ngang ra ngoài, khi lướt qua cô còn nháy mắt một cái nữa. Chung Tĩnh Trúc bỗng nhiên mở miệng: “Hai cô bao lớn? Thứ kia không thể dùng bữa!”

“Các người chưa từng thử biết cái gì mà thôi?”. Một trong hai cô bé quát mắt đáp. “Là thuốc Ke trộn với ma túy đá (*), tỷ lệ 3:1?” Chung Tĩnh Trúc lạnh lùng nói.

(*) Ketamine hydrochloride (hay còn gọi tắt là thuốc Ke, K): là loại thuốc gây mê nhanh chóng được dùng hợp pháp ở cả con người (như thuốc giảm đau trong những tiểu phẫu) và động vật (như là thuốc làm dịu tính hung hăng ở vật). Với liều cao, nó có thể gây ra ngộ độc và gây ảo giác như chất LSD (Lysergic Acid

Diethylamide). Người dùng nó có thể bị mê sảng, bị ảo giác, và mất cảm giác, có tác dụng trong khoảng dưới 2 giờ. Với liều cao, ketamine có thể gây ra những vấn đề về khả năng vận động, gây tê liệt, và khó thở...

Ma túy đá: Methamphetamine là một loại chất gây nghiện tổng hợp được nhà khoa học Nagai Nagayoshi tổng hợp lần đầu tiên vào năm 1983 tại Nhật Bản. Methamphetamine là chất gây nghiện thuộc nhóm các chất kích thích dạng amphetamine. Khi dùng nó tác động lên hệ thần kinh trung ương và kích thích giải phóng dopamine hàng loạt. Methamphetamine có nhiều dạng khác nhau như:

- Dạng bột trắng hoặc vàng, nâu, đỏ
- Dạng muối hydrochlorit bột vị đắng dễ hoà tan trong nước và có thể dùng để tiêm được
- Dạng tinh thể có độ tinh thể hay còn gọi là “hàng đá” được tổng hợp lần đầu tiên vào năm 1919

Ở Việt Nam, methamphetamine có các tên gọi khác như là “hàng đá”, “đập đá”, “pha lê”...

Hai cô bé kia như bị nói trúng tim đen, giật mình nhìn cô với vẻ không sao ngờ được. “Tôi không những biết mà còn hiểu rõ về nó, người không hiểu mới là các cô.” Chung Tĩnh Trúc không nói gì nữa, cứ thế rời khỏi.

Thật tội cho Ngụy Cam Ninh lo lắng sợ hãi ngồi chờ, còn hai vị khách quý kia cứ thế quên mất sự tồn tại của anh, ung dung lái xe về nhà.

“Lệ Tô Liêu, anh có từng dùng thứ đấy chưa?” Chung Tĩnh Trúc lặng lẽ ngồi trong xe, hơi thở nhẹ nhàng, đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Tôi chỉ hít thử khói của nó một chút thôi.” Lệ Tô Liêu ngẫm nghĩ, “Sau lần đó là bị viêm phổi, nên không thử nữa.”

“Lúc thi làm cảnh sát, tôi đã từng muốn làm bên đội phòng chống tội phạm ma túy, nên về những loại chất gây nghiện này tôi biết rất rõ, mũi đánh hơi chúng còn nhanh hơn những chú chó được huấn luyện đặc biệt.” Tuy cô nói với vẻ tự hào nhưng ẩn sâu trong đó là một sự mất mát rõ nét, “Tuy về phương diện kiến thức tôi khá tốt nhưng thể lực không đủ, mỗi năm đều miễn cưỡng mới đạt tiêu chuẩn nên đội phòng chống tội phạm ma túy không muốn nhận tôi.”

Lệ Tô Liêu quả thật kinh ngạc, vốn anh nghĩ Chung Tĩnh Trúc không hợp để làm cảnh sát bình thường rồi không ngờ cô còn muốn làm bên đội phòng chống tội phạm ma túy nguy hiểm như thế.

“Tôi đã từng thử.” Cô mở cửa kính, gió lùa vào, cô dường như muốn để cơn gió kia thổi bay đi lời nói của mình.

Cảm giác đau lòng của cô không tồn tại được lâu lắm, vì về đến nhà, liền trông thấy, đồng quần áo cô giặt ban này, màu đen thành xám, xanh lá đậm thành xanh lá mạ, màu đỏ thẫm thành màu hồng nhạt...

“Cái này... mấy quần áo này đắt lắm không?” Chung Tĩnh Trúc vốn đã dự đoán được tình huống bị thăm này nên vô cùng hợp tác nói, tuy rằng thực ra chuyện này có một nửa trách nhiệm là của Lệ Tô Liêu.

“Quần áo bị nhạt màu cũng tốt.” Lệ Tô Liêu thấy vẻ mặt đau lòng của cô không nỡ gây chuyện nữa, lời nói thậm chí còn có chút an ủi.

“Thật sao?” Chung Tĩnh Trúc hơi khó tin.

“Ừ.” Sau khi thấy Lệ Tô Liêu gật đầu đáp cô mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Nửa tháng gian khổ tập luyện không hẳn không có kết quả, từ sự lạc giọng đặc biệt chuyển thành thỉnh thoảng mới lạc giọng, kết quả này đã là khả quan nhất rồi.

“Hội diễn văn nghệ hàng năm đều long trọng như vậy sao?” Chung Tĩnh Trúc nhìn nhìn xung quanh. Sân khấu với sức chứa bốn mươi ngàn người, dần dần còn xa hoa hơn các buổi biểu diễn của siêu sao ca nhạc nữa.

“Không có. Năm nay là kỷ niệm lần thứ mười, nên đặc biệt long trọng một chút.” Anh nghe nói trên cục tìm được mấy nhà tài trợ lớn, nếu không làm sao có quy mô lớn như thế này được.

“Em gái nhỏ à, lát nữa em cứ hát như bình thường là được, em biết không, mấy cái tiết mục tham gia đều đỡ tệ, lần trước bọn anh chỉ múa Thái Cực Quyền thế cũng được giải nhì.” Đàn anh Từ kiêu ngạo nói.

Chung Tĩnh Trúc thoáng bình tĩnh, đàn anh Tiểu may mắn rút được cho cô số thứ tự thứ ba, nên nửa đoạn đầu cô có thể thoải mái ngồi xem các màn trình diễn.

Ban lãnh đạo ngồi hàng ghế thứ nhất, dãy ghế này vô cùng xa hoa, được lót da mềm, nhưng do ngồi khá xa nên cô không thể trông thấy rõ lắm, không hiểu sao cô lại trông thấy một bóng dáng quen thuộc ở dãy ghế đó. Chung Tĩnh Trúc sờ sờ mũi, ông trời à, sao cứ có ai dễ nhìn một chút là cô thấy quen quen hết thế này.

Đầu tiên là màn múa mở màn, ba mươi mấy cô nữ cảnh sát nối đuôi nhau bước ra, dáng người nhỏ có, gầy cỏng, quần áo xinh đẹp, dung mạo thì vì do xa quá nên cô nhìn không rõ, nhưng không tệ chút nào.

“Đây mà là bình thường sao? Còn hay hơn tiết mục diễn cuối năm nữa!” Chung Tĩnh Trúc có chút bực bội, cô bị gạt suốt nửa tháng, làm sao không bực mình cho được.

“Em gái nhỏ, anh không lừa em mà, những năm trước đúng là rất bình thường.” Mấy vị đàn anh bên cạnh thể sống thể chết giải thích nhưng một chữ cô cũng không nghe.

“Anh, hay là lát nữa để em kể chuyện cười nha?” Chung Tĩnh Trúc lật đật tìm đường lui, các đàn anh nắm lấy tay cô không buông nhưng thật ra chính là cô nắm tay bọn họ không chịu buông.

“Em gái nhỏ à, hay lát nữa em giả vờ múa rồi dùng giỏ trúc trùm lên đầu, vậy là không ai thấy mặt rồi.” Đàn anh Triệu đưa ra một ý kiến thật là... Chung Tĩnh Trúc thấy mọi người mạnh mẽ gạt tay mình ra, giận dữ bỏ đi.

Buổi biểu diễn này rất chuyên nghiệp nhưng chỉ là bên phía các cô không chuyên nghiệp, từ trang điểm đến quần áo, đều theo xu hướng khá đặc biệt, nếu dùng một chữ để hình dung thì là... Quỳ.

< style=“” word-wrap:“=”” break-word;=“” color:“=””>

8. Chương 8 : Ôi, Té Ngã.

“Chung Tĩnh Trúc?” Phan Mật giống như là phát hiện ra đại lục mới, kéo tà váy dài đi vòng quanh cô vài vòng “Cô đừng nói với tôi là cô cũng muốn lên sân khấu.”

“Tôi không thể lên sân khấu sao?” Chung Tĩnh Trúc bị cô nhìn không được tự nhiên, hung hăng trừng mắt nhìn lại. Nói đến, hai người cũng là bạn cùng phòng bốn năm, cảm tình chắc hẳn là vô cùng thân thiết mới đúng, chứ không phải là cái dạng như thế này, hai người vừa chạm mặt là có mùi thuốc súng bốc lên.

Phan Mật là một đóa hoa của học viện cảnh sát, cha mẹ cô ta đều là quan chức, gia đình có bối cảnh khá tốt. Hai người bất hòa là bắt nguồn từ vị đàn anh Tiểu trong sở kia.

Phan Mật vốn định học ngành điện ảnh nhưng vì người bạn thanh mai trúc mã vô cùng đẹp trai của cô học ngành cảnh sát nên cô cũng học theo. Nhưng người bạn kia hình như là không thích cô ta, chỉ cần Phan Mật đến gặp anh ta thì anh ta sẽ đến quán lấy Chung Tĩnh Trúc. Đến sau cùng chuyện Chung Tĩnh Trúc và Phan Mật tranh đoạt đàn ông đã náo loạn hết cả lên.

Chung Tĩnh Trúc đáng thương hoàn toàn không tham dự một chút nào vào trong quá trình đó nhưng lại bị làm phiền vô số lần. Cũng khó trách làm sao mà cô hận Phan Mật đến thấu xương. Đương nhiên, cô cũng hận đàn anh Tiểu. Hai người cùng uống rượu một lần, đàn anh Tiểu dường như đã xem cô là bạn thân, kéo cô xuống nước.

“Tôi nhớ trong buổi dạ hội tốt nghiệp, giọng hát của cô đã làm cho cả lớp phải bỏ của chạy lấy người!” Nụ cười nhạo của Phan Mật chứa chút hận ý. Cô ở phía trước lĩnh xướng, những người khác ở phía sau cùng hát, kết quả là tất cả mọi người đều cười nhạo kẻ đứng đầu là cô.

“Không phải mọi người đều nói là do cô dọa mọi người chạy sao?” Chung Tĩnh Chúc vui trên nỗi đau khổ của người khác.

“Anh Tuấn nói cô muốn hát Đông Phương Hồng, tôi lại muốn nhìn một chút, cô hát tốt hay là tôi hát hay!” Phan Mật tức đến đỏ mặt.

(Đông Phương Hồng là bài tốp ca văn công Quân Giải Phóng 1968)

Cô nói làm sao mà lại trùng hợp như vậy, thì ra là có người để lộ. Trong lòng Chung Tĩnh Trúc lồi đàn anh Tiểu ra đánh một vạ lần. “Ai nói tôi muốn hát nào? Tôi khiêu vũ!” Cô khê cần môi.

“Cô khiêu vũ?” Đôi mắt của Phan Mật trừng lớn như thể sắp lòi ra ngoài “Vậy tôi phải nhanh chóng đi ra ngoài hàng ghế khách xem để xem cho thật kỹ!” Trong giọng điệu kia có đủ mùi vị châm chọc.

Chung Tĩnh Trúc lặng lẽ xì một tiếng, bắt đầu tìm kiếm trang phục thích hợp để mặc. Dưới đài có không ít sinh viên ngành cảnh sát, nếu như cô thật dám đi tới hát thì chắc sẽ bị lộ ra là đầu sỏ gây tội.

“Tĩnh Trúc, hay là chúng ta bỏ cuộc đi?” Đàn anh Tiểu làm đại biểu chạy tới phòng hóa trang an ủi tâm linh đang bị tổn thương của Chung Tĩnh Trúc nhưng lại bị cô hung hăng trừng mắt một cái.

“Anh không phải là cố ý nói cho Phan Mật biết. Anh cũng chỉ muốn giúp em phản bác lại mà thôi, ai bảo cô ta nói em hát khó nghe.” Gương mặt đàn anh Tiểu tràn ngập vẻ hối lỗi. “Anh không thể để nguyên cho Phan Mật chế giễu em được.” Chung Tĩnh Trúc ảo não, không biết nói gì cho phải.

“Vậy làm sao bây giờ?” Đàn anh Tiểu thật lòng cũng gấp gáp. Chuyện hôm nay có một nửa trách nhiệm của anh. “Anh đi báo đổi màn diễn, nói là em sẽ múa. Sau đó bảo người chỉnh âm đổi bài hát, thành bài Phụng vĩ trúc dưới ánh trăng.” (*)

“Em muốn khiêu vũ à?” Đàn anh Tiểu ngớ ra “Tĩnh Trúc, đừng có đi con đường không có lối thoát chứ.”

“Đừng có nhiều lời nữa, lát nữa em sẽ kéo anh lên kể chuyện cười! Chúng ta ôm nhau chết chung!” Chung Tĩnh Chúc buồn bực rống lên. Đàn anh Tiểu quả nhiên nhanh chóng biến mất.

Tìm cả buổi mới thấy một cái váy khiêu vũ hợp với mình, Chung Tĩnh Chúc có cảm giác thở không ra hơi. Vì sao thế, vì sao mà quần áo đều làm nhỏ như vậy, có còn để cho những người mập sống không?

Chung Tĩnh Chúc đứng sát vào bên cánh gà nhìn ra sân khấu, không hề phát hiện ra có một bóng người luôn đứng bên ngoài phòng hóa trang nhìn cô chăm chú rồi cuối cùng yên lặng rời đi.

Không ai biết Chung Tĩnh Trúc có thể khiêu vũ, lại còn là điệu múa ngọt ngào như vậy, ai mà ngờ được? Thật ra mẹ ruột của Chung Tĩnh Trúc là diễn viên múa, hơn nữa sở trường còn là điệu múa Khổng Tước, đáng tiếc là bà đã mất sớm.

Sau này cha cô cũng hay cho con gái đi học nhưng thật ra Chung Tĩnh Trúc không hợp với khiêu vũ. Dáng người cô không cao, tay chân không dài, xương thì cứng, người ngoài căn bản không thể tưởng tượng được cô đã phải cố gắng biết bao nhiêu, chỉ ra sức cười nhạo cô. Cô vốn không thể sánh bằng những diễn viên múa bẩm sinh. Sau này, trong nhà cũng không để cô đi học múa nữa nên Chung Tĩnh Trúc không thể không buông bỏ.

Tuy rằng động tác vụng về nhưng cũng may vẫn còn cảm giác về vũ đạo. Cô chưa từng có cơ hội biểu diễn trên một sân khấu lớn như vậy, không ngờ lần này lại may mắn, đúng là chó ngáp phải ruồi.

Ánh mắt quét qua dưới đài, dừng ở hàng ghế khách quý. Ở giữa hàng khách quý có một gương mặt quen quen đang tươi cười, là Lệ Tô Liêu. Đường như là anh cảm nhận được Chung Tĩnh Trúc đang nhìn mình, Lệ Tô Liêu liền ngẩng đầu lên, trùng mắt với cô một cái.

Chung Tĩnh Trúc đột nhiên kích động, bước chân rối loạn, dầm phải gấu váy, ngã lăn ra sàn.

Trước đó một giây, mọi người vẫn còn đang chìm đắm trong điệu múa, lúc này mới chợt cười rộ lên. Đáng ra phải đứng lên tiếp tục điệu múa nhưng Chung Tĩnh Trúc nghe thấy tiếng vải đang rách toạc ra, hình như là ở sau lưng. Đoán chừng là vừa rồi cô mặc đồ quá chật nên rút cục lúc này cũng rách ra.

Bụi mặt chạy vội vào hậu trường, bên tai Chung Tĩnh Trúc vẫn còn vang vọng tiếng cười của mọi người, hết tiếng này đến tiếng khác. Vừa rồi cô vẫn còn đắm chìm trong giấc mộng vui mừng thì hiện tại lại trở thành trò cười, chỉ có thể che mặt mà chạy.

Mười vị khách ở giữa lát nữa còn phải bình chọn ra ba người đứng đầu nên lúc này lục tục chấm điểm. Trên giấy của Lệ Tô Liêu chấm 9,5 điểm. Ban giám khảo ở hai bên vốn toàn là ba bốn điểm nay liếc mắt thấy điểm của anh thì đều xóa đi, lấy điểm của Lệ Tô Liêu làm chuẩn mà chấm. Dù sao anh cũng xuất thân từ gia đình văn nghệ.

Chung Tĩnh Trúc có điểm may mắn là người trang điểm của cô trình độ kém nên không ai nhận ra đó là cô. Dem theo khuôn mặt xám xịt trở về chỗ ngồi, đàn anh Triệu nhìn thấy cô, đang muốn cười nhưng vẫn phải cố nhịn: “Cô bé con, cuối cùng thì em cũng đi lên kể chuyện cười, chỉ có điều là đừng chính bản thân mình gây cười!”

Chung Tĩnh Trúc dùng sức giẫm một phát lên chân đàn anh Triệu làm anh ta bị đau mà không thể kêu lớn. Mọi người đều nhìn hai người bọn họ nhìn Chung Tĩnh Trúc với ánh mắt không biết thương hương tiếc ngọc và nhìn đàn anh Triệu với biểu tình thương tiếc.

Lễ trao giải, mấy người Chung Tĩnh Trúc đều mặt ủ mày chau, nghĩ rằng chắc không có phần mình, chỉ có thể âm thầm nguyện rửa.

Giải nhất thuộc về màn biểu diễn hợp xướng “Tổ Quốc của ta”, bởi vì đây là đoàn thể do lãnh đạo phái ra nên có thể suy nghĩ là biết, họ biểu diễn chẳng ra gì. Mặc dù đoạt giải quán quân nhưng tất cả mọi người đều thâm nghĩ trong lòng ở đây nhất định có gì đó mờ ám.

Còn có hai giải thưởng nữa, tất cả mọi người đều sẽ nghĩ là giải nhất định được trao ăn múa mở màn của tổng cục. Kết quả lại khiến mọi người mở rộng tầm mắt, không ngờ cái người múa Khổng Tước tên là Chung Tĩnh Trúc rồi ngã sấp trên sân khấu kia lại được trao giải! Trong lúc nhất thời, mọi người càng chắc chắn là có điều mờ ám ở phía sau màn trao giải này.

“Ngây ra đó làm gì, lên sân khấu lĩnh thưởng đi!” Vẫn là đàn anh Triệu phản ứng nhanh nhất, vội vàng đẩy Chung Tĩnh Trúc ra. Cô thật tình là không muốn đi lên, đang hối hận vì sao mà mình tẩy trang nhanh quá.

Lẽ mà lẽ mề một hồi, Chung Tĩnh Trúc cuối cùng cũng đi qua. Cô còn nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Phan Mật đang vắn vẹo. Cô ta chỉ cầm giải ba nhưng đương nhiên là có thưởng và không có thưởng khác xa nhau. Đơn diễn mà đoạt giải thì trừ Chung Tĩnh Trúc ra, chỉ có mỗi Phan Mật.

Người trao giải không ngờ lại là Lệ Tô Liêu. Đền trên sân khấu sáng hơn ở dưới ghế ngồi khán giả nhiều lắm. Anh bước từng bước lên bậc thang, âu phục màu đen làm nổi bật vẻ đẹp trai ngời ngời của anh. Ý cười trên khuôn mặt anh lan ra đến khóe mắt, khó trách làm sao mà nữ MC cũng phải thất thần nhìn.

“Chúc mừng, múa rất đẹp.” Đưa cúp thủy tinh cho cô, tâm tình Lệ Tô Liêu tốt đến khó tin. Chung Tĩnh Trúc có chút lúng túng, không biết phải làm sao, cô tiếp lời theo bản năng: “Cùng vui, cùng vui.” Âm thanh được phóng đại qua microphone, mọi người dưới đài vừa nghe thấy đều lớn tiếng cười to.

Chung Tĩnh Trúc quên luôn cả nói cảm ơn, chạy trốn chết khỏi sân khấu. Đàn anh Triệu và đàn anh Từ đều che miệng cười, vẫn là đàn anh Tiểu chu đáo nhất: “Tĩnh Trúc, được giải nên chúc mừng, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Được đấy được đấy! Đi ăn ở đâu đây?” Đàn anh Triệu nói.

“Chọn nơi đắt tiền, xa hoa đi, trông thế này là Tiểu Tiểu muốn mời khách rồi.” Đàn anh Từ không cam lòng là người sau.

Sắc mặt đàn anh Tiểu liền trở nên khó coi. Anh vốn muốn đưa Chung Tĩnh Trúc đi, hai người bọn họ cùng ăn một bữa ai ngờ kết quả lại thành tụ họp ăn uống thế này. May là Chung Tĩnh Trúc vừa nghe đến chữ ăn thì liền lập tức lấy lại sức sống.

Đoàn người thật sự không chịu nổi việc mấy lãnh đạo cứ dài dòng trình bày liên vụng trộm chuồn đi. Vừa đi vừa vui đùa cho đến cửa lớn, cả bọn thấy ngoài mấy bảo vệ trị an ra, ở đây còn đứng một người.

Lê Tô Liêu đang đút tay vào túi quần, đứng dựa vào cột đèn. Áo khoác tây trang khoát lên khuỷu tay, ánh sáng màu cam của ngọn đèn đường phủ lên người anh trông vô cùng ôn nhu.

Mấy người đang suy nghĩ có nên tiến lên chào hỏi hay không, dù sao thì bọn họ cũng trốn về sớm. Còn đang do dự thì người bên kia đã chú ý thấy bọn họ, anh còn nở một nụ cười chào hỏi. Nhìn tầm mắt của anh, Chung Tĩnh Trúc gần như cho rằng anh đang chào cô.

“Anh ba.” Đàn anh Tiểu thành thành thật thật đi lên. Hai người cũng không quen biết sâu, Lê Tô Liêu là người đứng đầu còn anh chỉ xem như ở trên phần giữa một chút, vậy nên tự nhiên trong lòng anh vẫn sinh ra ý sợ hãi.

“Về bây giờ sao?” Ánh mắt Lê Tô Liêu đảo qua mọi người. Tất cả đều cảm thấy không được tốt lắm, về sớm không nói làm gì, quan trọng là đã bị bắt gặp.

“Vâng ạ, mọi người muốn chúc mừng tiểu sư muội nhận được giải thưởng.” Đàn anh Tiểu đẩy Chung Tĩnh Trúc ra trước để đỡ đạn, giúp phân tán lực chú ý của Lê Tô Liêu lên mình.

Chung Tĩnh Trúc cúi đầu, không muốn đối diện với anh. Thái độ đó rõ ràng muốn nói là đừng nói chúng ta quen nhau. Lê Tô Liêu cười rộ lên: “Không phải em nói là sẽ mời anh ăn cơm sao?”

Chung Tĩnh Trúc bỗng nhiên ngẩng đầu, khi nào vậy nhỉ? Sao cô lại không biết? “Chắc là thế rồi, anh ba trao giải cho em, mời một bữa cơm là đúng lý hợp tình.” Đàn anh Tiểu dùng một ánh mắt cần có hiểu biết để trừng Chung Tĩnh Trúc một cái. Vì thế đám người trốn về sớm lại có thêm một vị quan cấp cao.

Cả đám vốn là lái xe cảnh sát tới đây, nhưng hiện giờ lại phải đi ăn cơm, nhất là lại đi đến một nơi xa hoa đắt tiền thì không thể đi bằng xe đó được... Lê Tô Liêu đánh xe của mình tới, mấy người bàn bạc xem ai ở lại đi nhờ xe, thuận tiện chỉ đường cho anh, còn lại thì sẽ đi trước. Người nọ nhường người kia, không ai nguyện ý lên xe. Chung Tĩnh Trúc cười trộm, nhân duyên của Lê Tô Liêu sao lại kém như vậy?

“Em gái, hay là tất cả mọi người cùng ngồi đi?” Đàn anh Triệu dường như đã hoàn toàn quên mất lần trước mình từng đắc tội với Lê Tô Liêu.

“Cái gì mà tất cả mọi người cùng ngồi, cái xe kia chỉ có hai chỗ ngồi thôi.” Chung Tĩnh Trúc nhăn mũi lắc đầu.

Mọi người rồi rít quãng sang một ánh mắt đầy nghi vấn, cô làm sao mà rõ ràng như thế. Chung Tĩnh Trúc biết mình lỡ lời... Xe thể thao màu đen kia chậm rãi chạy qua, quả nhiên là chỉ có hai chỗ ngồi.

“Sao anh chưa bao giờ nhìn thấy xe dạng như thế này nhỉ?” Đàn anh Từ đầu đánh giá khiến Chung Tĩnh Trúc càng thêm chột dạ. Lê Tô Liêu đích xác là đã chở cô đi vài lần, lần nào anh cũng nói là thuận đường đi làm việc ở gần đây thôi. Có điều cô lại không nghĩ cái nơi hẻo lánh như vậy mà Lê Tô Liêu làm sao lại thường xuyên có việc cần đến được.

“Lên xe đi.” Lê Tô Liêu vẫy tay với cô. Chung Tĩnh Trúc lui ra phía sau từng bước, tỏ vẻ sẽ không đi. Có điều, lúc này cô lại cảm thấy bốn phía rất an tĩnh, vừa quay đầu lại, cô thấy các đàn anh đã sớm bỏ cô chạy xa rồi...

9. Chương 9 : Mượn Rượu Làm Càn

Chung Tĩnh Trúc tự mình là thông minh, lái xe vào con đường nhỏ, đi vào mà không phát hiện ra đó là đường cùng lại không biết quay đầu xe, kết quả là làm hỏng hai cái đèn sau của xe.

Đàn anh Tiểu đúng là kẻ lăm lăm tiền nhiều của, chọn phòng ngủ trong hai ngày thôi mà cũng thuê hẳn cả phòng của một khách sạn xa xỉ, các đồng nghiệp cảm thấy vô cùng vui mừng, cảm thấy đàn anh Tiểu thực sự rất quý trọng bọn họ, chẳng hề biết được rằng anh chỉ muốn không lép vế trước Lê Tô Liêu mà thôi.

Đội hai người đuổi tới nơi, thức ăn đã đã được bày biện tử tế, Chung Tĩnh Trúc cảm thấy bầu không khí có phần mờ ám. Nếu như bình thường, thức ăn mà dọn lên thì ai cũng cầm đầu vào ăn, không thèm chờ ai

bao giờ, ai đến chậm thì mặc xác, ai bảo đến chậm thì phải chịu! Nhưng bây giờ, không một ai động đũa, ngồi nghiêm chỉnh như vậy, mắt không rời khỏi đĩa thức ăn.

Trong bàn ăn, thừa lại hai chỗ, một bên cạnh tay trái của đàn anh Tiểu, một bên phải của đàn anh Tiểu, anh ta ngồi ở giữa. Chung Tinh Trúc tròn vị trí bên trái ngồi xuống.

Đương nhiên, Lệ Tô Liêu đành phải ngồi bên phải, anh quay đầu nhìn đàn anh Triệu khẽ mỉm cười, tuyệt đối chỉ là mỉm cười bình thường, sau đó nói thêm một câu: “ Cảnh sát Triệu, chúng ta lại gặp nhau.”

Tâm can đàn anh Triệu hơi run lên, đột nhiên đứng lên, đi đến phía sau của Chung Tinh Trúc, nói nhỏ vào lỗ tai cô: “ Tinh Trúc, chúng ta đổi chỗ ngồi đi?.”

“ Em không thích!” Chung Tinh Trúc bỏ mũ công an xuống, mặt mày nghiêm túc: “ Ở đây có gà hầm nhân sâm”

“Bên anh có vi cá, hôm nay em làm anh hùng cho cả đội như vậy, cần phải chăm sóc em đặc biệt.” Đàn anh Triệu lên tiếng: “ Đổi chỗ đổi thức ăn.”

“ Đổi ngay!” Chung Tinh Trúc vội vàng giữ chặt lại đàn anh Triệu, vội vàng dọn tới chỗ ngồi mới, vui vẻ chạy tới chỗ ngồi của đàn anh Triệu, cảm giác như có tia điện phát ra từ chỗ Lệ Tô Liêu.

Chung Tinh Trúc quét mắt tới chỗ Lệ Tô Liêu, không phải bộ dáng anh ta vẫn điềm tĩnh vậy sao, sao ai cũng run đến rung cả đùi thế? Lệ Tô Liêu cũng nhìn cô bằng ánh mắt dò xét, bỗng nhiên mở miệng nói một câu khiến cô suýt hộc cả máu ra ngoài: “ Không phải bàn này là bàn xoay sao?.”

Đàn anh Triệu không còn lời nào dám nói, chỉ dùng gương mặt xám như gan heo nhìn cô, cố gắng vùi đi khuôn mặt của mình, anh không nghĩ đến Chung Tinh Trúc lại ngu hơn cả lừa, khiến anh vô cùng xấu hổ.

“ Tinh Trúc, thịt xào ở đây khá ngon, ngại mà không ngán, em ăn nhiều một chút.” Đàn anh Tiểu cực kì nghĩa khí.

Lệ Tô Liêu ngồi đó im lặng, Chung Tinh Trúc cũng không rảnh nói chuyện với anh ta, chăm chỉ gặm thịt.

“ Anh ba, anh cũng ăn nhiều một chút.” Đàn anh Tiểu nói cho có lệ.

“ Uhm, đúng là nên ăn nhiều một chút, sau này không biết còn phải ăn mì ăn liền đến bao giờ.” Lệ Tô Liêu khẩu vị thanh đạm, chỉ chọn thức ăn chay.

Canh gà trong miệng Chung Tinh Trúc phun ra, mọi người đều dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn cô. Chung Tinh Trúc ngoan ngoãn lấy khăn lau miệng, lén lút nhìn Lệ Tô Liêu với đĩa rau xào tỏi, bộ dáng bình tĩnh của anh không hề có cảm giác buồn nôn.

Nửa tháng nay, cả hai người đều ăn mì ăn liền, thay đổi mười lăm loại mì gói, phàm là người bình thường, chỉ cần nhắc đến ba chữ mì ăn liền thôi cũng run cả người, ngay cả Chung Tinh Trúc nói đến thì sắc mặt cũng thay đổi. Nhưng Lệ Tô Liêu hoàn toàn chẳng tỏ ra thái độ gì cả, còn thường dùng nó để nói móc Chung Tinh Trúc, hỏi cô ngày mai sẽ là hương vị gì.

“ Anh ba, anh thích ăn mì ăn liền?.” Đàn anh Tiểu hình như hơi lơ mờ trong chuyện này. Nghe nói, Lệ Tô Liêu nổi tiếng soi mói, quá đáng nhất là một lần anh ta bắt đầu bếp nấu một con cá nhưng phải có tám vị khác nhau, quanh đi quẩn lại thì chỉ có hầm – xào – rán bởi đâu ra tám loại nấu khác nhau?

“ Anh thì có gì ăn đó, có người chỉ biết nấu mì ăn liền, cho nên anh cũng đành phải ăn mì ăn liền.” Lệ Tô Liêu vừa cười vừa nói, sắc mặt vẫn bình thường.

Nhấp hai ngụm canh, Chung Tinh Trúc không dám lên tiếng, mọi người bắt đầu khó chịu.

“ Em gái nhỏ hơi chậm chạp, cô ấy chỉ biết nấu mì ăn liền.” Đàn anh Triệu cười nhạo nói: “ Em gái nhỏ, trên thế giới này em cuối cùng cũng tìm được tri kỉ rồi.”

Chung Tinh Trúc ngay cả sức để tròn mắt cũng không có, hung hăng cắn một miếng bánh bao, nóng qua khiến cô kêu lên một tiếng, sao không có ai nói với cô trong bánh bao có nhân sữa nóng chứ!

Trên bàn có một cốc nước trắng, bên trong có đá, Chung Tinh Trúc không quan tâm đến đó là của ai, ừng ực hết cả cốc. Cuối cùng le lưỡi: “ Sao Sprite hôm nay khác thế.”

Đàn anh Từ ở bên cạnh há hốc mồm, anh lén lút đổi Sprite thành rượu. Trước nay tử lượng của đàn anh Từ vô cùng kém, mọi người lo xảy ra chuyện nên đã đổi thành Sprite ngờ đâu anh ta đã đổi lại rượu từ lúc nào.

Anh ta có chút sợ hãi Chung Tĩnh Trúc một khi mà uống rượu có thể hóa điên rất ghê gớm. Nhớ lại bữa cơm nào đó, Chung Tĩnh Trúc đã xung phong uống một cốc bia, cầm còng tay đuổi theo đàn anh Tiểu cả đêm, hình ảnh khủng bố ngày nào bây giờ đều hiện lại trong đầu mỗi người.

Mười phút yên tĩnh trôi qua, đàn anh Từ hy vọng rằng đúng là Sprite hôm nay có phần lạ thật chứ không dám nghĩ đó là rượu. Bỗng nhiên, Chung Tĩnh Trúc nhảy dựng lên, ánh mắt tàn sát nhìn Lê Tô Liêu: “ Lại bắt tôi ăn mì ăn liền, tôi sẽ liều mạng với anh.” Nhiều người đã được nếm trải hương vị Chung Tĩnh Trúc say rượu rồi, rõ ràng đã chịu đựng quá đủ.

Lê Tô Liêu sững sờ nhìn cô, không hề nghĩ Chung Tĩnh Trúc thay tính đổi nết nhanh đến thế. Chung Tĩnh Trúc hình như sắp nôn: “ Anh giặt quần áo cái kiểu gì thế, đồng phục cảnh sát của tôi bị tẩy sặc bạc cả màu. Còn có cái sàn nhà tắm bóng loáng kia, hại tôi ngã đập mặt hai lần! Tôi ghét nhất cái giường đó, quá mềm khiến tôi đau hết cả thắt lưng!”

Mọi người đều hoảng loạn, đùa thừa rơi lá tả, mọi người bắt đầu suy nghĩ một đôi nam nữ lại nói đến quần áo, phòng tắm, rồi đến giường! Tổng hợp lại, hết sức mờ ám!

“ Vậy được rồi, về nhà đổi hết lại! Được chưa?” Lê Tô Liêu cười khê.

Chung Tĩnh Trúc được voi đòi tiên, hét loạn lên: “ Mỗi ngày anh rán trứng cho tôi lúc nào cũng có vỏ trứng, cả cái cốc cafe đó nữa, còn sót lại cả vỏ ở trong nước, hại tôi mỗi ngày đều như gặm phải sạn! Bánh mì thì cứng như đá, ăn kiểu gì?”

“ Được rồi, đổi tiếp.” Lê Tô Liêu vẫn thấy mọi chuyện bình thường, còn tỏ vẻ ân cần: “ Còn chỗ nào không hài lòng nữa?”

“ Đền xe bị hỏng, đừng bắt tôi bồi thường.” Chung Tĩnh Trúc cào đầu, tính khí hẹp hòi phơi hết ra, say đến như vậy rồi mà vẫn còn nhớ hai cái đền xe bị vỡ nát.

“ Là tôi làm vỡ, sao lại kêu cô bồi thường.” Lê Tô Liêu xoa xoa tóc của cô, giống như đang an ủi con chó nhỏ.

“ Anh đúng là người tốt.” Chung Tĩnh Trúc mở to mắt, dùng đầu cọ cọ trên vai Lê Tô Liêu. Anh lại ra sức thụ hưởng đãi ngộ này, nở nụ cười tươi roi rói.

“ Tĩnh Trúc say quá, để em đưa cô ấy về nhà.” Đàn anh Tiểu thấy Chung Tĩnh Trúc như mỹ nhân ngư ỏn ẻn bên cạnh Lê Tô Liêu liền kéo cô về phía mình.

“ Vừa hay, anh cũng muốn về, để anh đưa cô ấy về.” Lê Tô Liêu đương nhiên sẽ không buông tay, thái độ ngang ngạnh hiện rõ.

Chung Tĩnh Trúc hít hà trên người đàn anh Tiểu: “ Mùi khói thuốc.”

Sau đó đẩy ra, hít hà người Lê Tô Liêu: “ Giống với mùi của tôi.” Sau đó nhào vào lòng anh. Sao có thể không giống nhau chứ? Chung Tĩnh Trúc dùng chung sữa tắm với Lê Tô Liêu mà!

“ Em đưa hai người ra cửa.” Đàn anh Tiểu hơi lúng túng, hai tay còn ở giữa không trung, nửa ngày mới buông tay xuống được. Chung Tĩnh Trúc không nghe lời, đi đường uốn như vòng số tám, Lê Tô Liêu đành bế cô lên, mọi người hú lên một tiếng ngạc nhiên, nhao nhao tìm kiếm con người của mình bị rơi ra ngoài.

“ Anh ba, anh với Tĩnh Trúc ...” Đàn anh Tiểu đang tổ chức lại ngôn ngữ, làm sao để có thể đặt câu hỏi mà không đắc tội với Lê Tô Liêu.

“Bọn anh ở cùng nhau.” Lê Tô Liêu nhìn đàn anh Tiểu thẳng thắn trả lời.

Kì thực, đàn anh Tiểu cũng cao nhưng Lê Tô Liêu lại cao hơn một chút. Anh còn nói thêm: “ Được một thời gian rồi.”

Nói ra câu này không thể không khiến mọi người hoài nghi, vậy mà Lệ Tô Liêu không biết vô sỉ lại tỏ ra điều đó rất tự nhiên.

Đàn anh Tiểu bồng biến sắc, tỏ ra không tin: “ Không thể. Tình Trúc chưa từng nói qua, cô ấy đâu phải người phụ nữ tùy tiện!”

“ Uhm, vậy hoan nghênh em tới nhà chúng tôi.” Lệ Tô Liêu nhấn mạnh hai chữ “ chúng tôi.”

Lồng ngực đàn anh Tiểu như vừa bị ai đâm ột cú, đau như sắp khóc. Lệ Tô Liêu lại nói: “ Anh thấy, em thích cô ấy. Nhưng có điều, anh hy vọng em nên giấu chuyện này đi, đừng để cô ấy biết.”

“ Vì sao em không thể thích cô ấy? Em quen biết cô ấy đã bốn năm.” Đàn anh Tiểu bắt đầu tức giận. Mặc kệ trước mặt anh ta lúc này là Lệ Tô Liêu mà hắn vẫn kính sợ, cho dù là Tam thiếu nhưng anh ta không thể nhịn được chuyện này.

“ Bởi vì so với bốn năm em biết cô ấy, thì thời gian anh biết cô ấy còn lâu hơn.” Lệ Tô Liêu cúi đầu nhìn Chung Tình Trúc đang ngủ say, thì thoảng còn chớp chớp miệng.

“ À đúng rồi, em có biết tên gọi ở nhà của Chung Tình Trúc không?.”

Đàn anh Tiểu sửng sốt, Chung Tình Trúc có tên gọi khác sao, nếu như có thì mọi người đều phải biết chứ.

“ Tên gọi khác của cô ấy là Phán Phán.” Lệ Tô Liêu cười rộ lên, mắt híp cả lại, nhìn vô cùng dịu dàng, nhưng giọng nói lại rất chắc chắn đầy khí phách.

“ Đương nhiên, em có thể lựa chọn cạnh tranh. Nhưng anh có cam đoan với em, em tuyệt đối sẽ không thắng được.” Lệ Tô Liêu ôm chặt Chung Tình Trúc, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, quay đầu nói với đàn anh Tiểu: “ Anh vừa gọi điện cho Phan Mật, cô ấy sắp đến rồi.” Nói xong, trong sự kinh ngạc của đàn anh Tiểu, Lệ Tô Liêu nghênh ngang rời đi.

Không dễ dàng mới tìm được cách về nhà, Lệ Tô Liêu muốn cởi áo khoác cho cô, thì Chung Tình Trúc bỗng nhiên xoay người, một tay nắm chặt áo khoác, một tay dùng sức đẩy Lệ Tô Liêu: “ Tránh ra, đừng đụng vào tôi!”

Lệ Tô Liêu bị hành động từ chối gay gắt của cô giật mình, anh chỉ gặp qua người tỉnh táo mới ra sức chống trả, chưa gặp ai đã say mà còn kiên trì bắt khuất như này.

“ Cởi áo khoác ra ngủ sẽ thoải mái hơn.” Lệ Tô Liêu dỗ dành cô. Áo khoác của cô có mũ, rất cộm.

“ Tránh ra, tránh ra!” Cô vùng vẫy loạn cả lên, rúc vào đồng chăn mà trốn.

“Tôi không đồng ý, tôi không đồng ý.” Giọng mũi phát ra, hình như còn sắp khóc nữa.

“ Được rồi, không cởi nữa.” Lệ Tô Liêu hết cách.

“ Phán Phán, ngoan, ngủ đi.”

Nghe hai chữ Phán Phán, Chung Tình Trúc hai mắt sáng ngời: “ Cha à, không phải do con cố ý, con không cố ý.” Cô theo mép giường nhào vào trong lòng Lệ Tô Liêu: “ Cha à, con sai rồi, cha tha thứ cho con được không?”

Lệ Tô Liêu cảm nhận được thứ chất lỏng ấm áp nào đó rơi vào áo anh, bỗng rất như cát sa mạc, anh vỗ nhẹ lưng của cô: “ Được rồi, Phán Phán ngoan, tha thứ cho em.”

Nghe được tiếng thở của người con gái trong lòng dần ổn định hơn, Lệ Tô Liêu bỗng nhiên có suy nghĩ, anh muốn ôm chặt cô cả đời không buông.

10. Chương 10 : Ôi, Windsuit Flying...

(*) Windsuit Flying: cụ thể đây là một môn thể thao cực kỳ mang tính phiêu lưu mạo hiểm, thích hợp với những người muốn tận hưởng cảm giác được bay lượn trên bầu trời, khao khát tự do, muốn chơi trò chơi này bạn sẽ mặc một bộ quần áo kết liền tay chân, tạo cả cơ thể thành một mặt phẳng liền, cản gió. Các tấm vải được may liền giữa 2 chân lúc dạng ra hình chữ V, và các khoảng cách giữa 2 cánh tay khi đưa thẳng góc với thân người. Vật liệu chánh để may “Wingsuit” là vải nylon.

Chung Tình Trúc nằm mơ thấy mình biến thành Tôn Ngộ Không đang bị Ngũ Hành sơn đè muốn mất thở, tay cô theo bản năng giơ lên thử đẩy ngọn núi sừng sững kia đi.

Cái gì mà nặng thế, khó chịu quá, không thể thở nổi, Chung Tình Trúc bực tức mở mắt ra, bỗng nhiên chớp mũi cô cảm thấy quanh đây có một hơi nóng hết sức ấm áp, cổ của ai thế?

Cô mơ mơ màng màng tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên là há mồm cắn thứ vừa xuất hiện trước mặt mình, lại còn cắn rất mạnh nữa, chiếc cổ trắng mịn kia bị cô cắn đến nổi chảy máu, chủ nhân của nó bị đau cũng tỉnh dậy.

“Vừa dậy đã đói bụng rồi sao?” Lệ Tô Liêu nói bằng giọng mũi, đáng vẻ vừa thức dậy đặc biệt gợi cảm, với vết cắn rướm rướm máu ở cổ kia vậy mà anh vẫn còn có tâm trạng trêu chọc cô.

Chung Tình Trúc đứng hình, lắp bắp nói: “Anh... sao anh lại ở đây?”, sau đó theo bản năng đẩy người bên cạnh ra, cơ bắp trên người Lệ Tô Liêu bị cô đẩy gần như biến dạng.

Lệ Tô Liêu thấy vẻ mặt khó chịu của cô liền xoay người ngồi dậy, ánh mắt nhìn cô như phủ một màn sương mù mênh mông không thấy đáy: “Là cô kéo tôi... không chịu để tôi đi.”

Vẻ mặt vừa mới tỉnh ngủ của Lệ Tô Liêu có thể nói tuyệt đối xứng với hai chữ “ngây thơ”. Biểu cảm chân thành làm Chung Tình Trúc muốn tìm một điểm sơ hở để nghi ngờ cũng không có, lúc này cô mới nhận ra hóa ra kẻ lưu manh tội ác tày trời chính là... mình.

Cô cực kỳ tin tưởng vào nhân phẩm của mình, hơn nữa... các đàn anh của cô đều công nhận, khi cô say rượu đều hóa thành lang sói! Lần trước cô đã vô lý định hôn đàn anh Tiểu, đàn anh Từ bị tập kích hành hung, đàn anh Triệu thì thảm nhất, bị Chung Tình Trúc bắt chơi trò khỉ con vớt trăng... Với những miêu tả vô cùng sống động đó, Chung Tình Trúc dám chắc mình mà say rồi thì không còn biết cái gì là đạo đức nữa.

Với các đàn anh đáng vẻ cực kỳ không đứng đắn mà cô còn có thể làm những chuyện như vậy thì với một cực phẩm như Lệ Tô Liêu làm sao cô có thể làm Liễu Hạ Huệ được? Trừ phi là cô bất lực!

“Tôi... không có ý.” Chung Tình Trúc vô cùng xấu hổ, hai má đỏ bừng, lí nhí nói, sau đó như sợ nhớ cái gì đó, liền hỏi: “Tôi... tôi không có làm chuyện gì quái gở chứ?”

Nghe đâu những hành động trong cơn say của cô đều có chút khá xấu hổ, à ừm, ừ thì cực kỳ xấu hổ. Đương nhiên, nếu chỉ xoa đầu hay đại loại thế thì cũng xem là bình thường.

“Hành động thì có không ít, có điều không có gì đặc biệt quái gở.” Lệ Tô Liêu ra vẻ suy nghĩ, hơn nữa còn nhấn mạnh bốn chữ “đặc biệt quái gở”.

“Ví như hôm qua, cô khóc lóc kể là năm lên tám, cô bị ngã xuống chậu than nóng, để lại một vết sẹo trên đùi.” Lệ Tô Liêu từ tốn đáp, kể đó giống như bắt ngờ nhớ ra chuyện gì đó, “À, cô còn cho tôi xem vết sẹo đó nữa.”

Chung Tình Trúc cắn môi, gương mặt thoáng cái tái mét, vết sẹo đó của cô không những không nhỏ mà còn có hình dạng rất xấu, tuy nhiên đây không phải trọng điểm, quan trọng nhất là khi đó cô bị ngã, đặt mông ngồi vào chậu than, nên... vết sẹo kia hiện nay ở sát ở phía trên đùi của cô.

“Còn ví như...” Lệ Tô Liêu chưa kịp nói hết đã bị Chung Tình Trúc ngắt lời: “Đừng... đừng nói nữa, anh mà nói nữa tôi cần lưỡi chết cho anh xem!”

Cô nói xong quay sang nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường mới phát hiện kim giờ đã chỉ đến con số mười, muộn rồi! Cô nhảy xuống giường, lấy quần dài ra mặc vào, không quan tâm người bên cạnh có nhìn hay không.

“Hôm nay là thứ Bảy.” Lệ Tô Liêu bình tĩnh nắm lấy cô vừa mới mặc vào được một ống quần, suýt chút nữa còn khiến cô ngã lộn xuống đất.

“Ừ nhỉ!” Chung Tĩnh Trúc vỗ trán sức nhớ, cô định vớt chiếc quần đang mặc dang dở ra chui lại vào chân thì sức nhớ Lệ Tô Liêu vẫn còn trong phòng, nên lại vội vàng mặc nốt.

“Sửa soạn đi, lát nữa tôi muốn ra ngoài, cả cô nữa.” Lệ Tô Liêu uể oải đứng dậy, quần áo vốn đã không được chỉnh tề lại còn bị Chung Tĩnh Trúc vừa thức dậy hết cần lại đẩy không khỏi có chút lộn xộn. Chung Tĩnh Trúc thấy mình thành công phá hủy hình tượng phong độ bình thường của anh, cũng có chút hưng phấn, đắc ý.

“Sao tôi cũng phải đi? Tôi không đi!” Chung Tĩnh Trúc lúc này nhứt đầu vô cùng, cô hơi bất ngờ vì mình chỉ mới uống có chút xúu rượu đã say đến mức ấy rồi.

“Gì? Không phải cô là bảo mẫu của tôi sao?” Lệ Tô Liêu trừng mắt nhắc nhở ai đó. Chung Tĩnh Trúc giật mình sững sốt, vì Lệ Tô Liêu quá nuôi chiều cô nên khiến cô “phản khách vi chủ”. Cô là bảo mẫu của Lệ Tô Liêu chứ không phải Lệ Tô Liêu là bảo mẫu của cô!

(*) Phản khách vi chủ: Từ chỗ là khách biến thành vai chủ, lần dần dần đất của địch để đến chỗ địch không còn chỗ đứng.

Thế nên cô không còn có gì để từ chối, trách nhiệm của cô là chăm sóc anh, tuy cô không muốn nhưng cũng phải “chia tay” với giấc ngủ thoải mái, đứng dậy đi đánh răng rửa mặt.

Lệ Tô Liêu cũng chuẩn bị về phòng đánh răng rửa mặt, khi anh đi đến cửa phòng bỗng nhiên quay đầu, khóe miệng nhếch lên không biết là vui hay gì, nói: “Phán Phán, buổi sáng tốt lành.”

“Sao anh biết?” Chung Tĩnh Trúc khá giật mình, đôi mày hơi nhíu lại.

“Đêm qua chính cô nói cho tôi biết, tên ở nhà của cô là Phán Phán.” Lệ Tô Liêu bình thản nói, chỉ cần anh có thể danh chính ngôn thuận gọi cái tên này của cô thì dù có nói dối một chút cũng không sao, anh chỉ cần biết từ nay về sau rốt cuộc không cần phải lén gọi tên này nữa.

“Đó là chuyện ngày xưa rồi.” Chung Tĩnh Trúc bĩu môi, cũng không phủ nhận, vẻ mặt giống như đang nhớ lại những kỷ niệm xa xưa, giọng điệu có chút rối rắm.

“Rất êm tai, cũng dễ nhớ.” Lệ Tô Liêu cứ như đang bình phẩm một thứ gì đó, tay xoa cằm, “Sau này tôi cứ gọi cô như thế vậy.”

“Anh mới là Phán Phán, anh mới là mặt bánh bao, anh mới là cửa chống trộm!” Chung Tĩnh Trúc giống như phát điên lên, kêu gào la hét một trận, có điều không phản đối nữa, thật ra cô đang ngẩn người vì nhớ lại trước đây từng có người gọi cô là Phán Phán, dù cô không thích cái tên này nhưng nó cũng rất được.

(*) Phán phán = gấu trúc.

Cửa chống trộm (): (phòng, bảo vệ, chống) cũng đọc là “phán”.

“Chúng ta đến đây làm gì?” Chung Tĩnh Trúc hài lòng vuốt bụng mình, nhớ lại bữa sáng xa hoa hết như trong các phim truyền hình là cô lại ngây ngất cả người, đây cũng vì đêm qua cô cật lực lên án bữa sáng quá khó nuốt nên Lệ Tô Liêu mới tốt tính như vậy, hơn nữa anh cũng muốn hưởng thụ không gian hai người hài hòa yên ả như vậy.

“Bay.” Lệ Tô Liêu đơn giản đáp, rồi kéo tay cô đi về phía sân bay. Trên sân bay rộng thật rộng có hơn mười chiếc máy bay, đây không phải dạng máy bay to thật to thường dùng để chuyên chở hành khách mà là loại trực thăng ưa thích của những người thích bay lượn.

“Lệ Tô Liêu, lúc này anh không thể lái máy bay!” Chung Tĩnh Trúc mơ hồ đoán được ý của Lệ Tô Liêu, đừng nói anh ta muốn lái máy bay đấy nhé? Anh chàng này thỉnh thoảng sẽ không khống chế được bản thân, mà nguyên nhân cũng vì cô, mà bác sĩ bảo do bệnh này cực kỳ hiếm thấy trên thế giới nên không có cách chữa trị cụ thể.

“Tôi không lái máy bay, mà là đi máy bay!” Lệ Tô Liêu nghiêm túc nói, Chung Tĩnh Trúc nghe xong mới cảm thấy có chút yên tâm, cô bước theo sau anh đi nhanh về trước, rốt cuộc hai người cũng đã đến trước một chiếc trực thăng.

“Chú ba, gần đây sao chú hay đến muộn thế, vậy là không tốt, không tốt đâu.” Không ngờ Ngụy Cam Ninh cũng đến, anh ta có diện mạo như Đường Tăng nhưng lời ăn tiếng nói lại châm chọc khiến người khác phải tức tối.

Anh ta trêu chọc Lệ Tô Liêu xong mới nhìn thấy Chung Tĩnh Trúc đang đứng phía sau, anh hít sâu một hơi nói: “Sao chú dẫn cả bé con nhà chú theo thế hả?”. “Bé con nhà mình” đây là bốn chữ gần đây Lệ Tô Liêu thường nhắc với anh nhất, nếu để người khác nghe thấy có khi lại tưởng anh ta nhắc đến con của mình chứ ai mà ngờ đây là từ chỉ người hấn thích đâu chứ?

“Vì lá gan của cô ấy quá nhỏ.” Lệ Tô Liêu khẽ cười kéo Chung Tĩnh Trúc bước ra, Chung Tĩnh Trúc đại khái cũng biết trước đây tiếng hát của mình đã tra tấn lỗ tai Ngụy Cam Ninh không ít, cô tủm tỉm cười nói: “Anh hai.”

Không hiểu sao cô lại có thể liên tưởng vị Đường Tăng trước mặt thành Trư Bát Giới nữa.

“Thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt.” Phản ứng của Ngụy Cam Ninh vốn cũng không tệ, vẻ kinh ngạc nhanh chóng biến mất, nụ cười liền xuất hiện trên khóe môi, có điều trước đây Chung Tĩnh Trúc đã thấy muốn mòn cái vẻ mặt đau khổ như kiêu “Cô mà hát nữa tôi khóc cho cô xem”, nên hoàn toàn miễn dịch với nụ cười rạng rỡ này.

“Anh lên trực thăng trước đi, chúng tôi đi thay quần áo rồi quay lại ngay.” Lệ Tô Liêu nói xong liền nắm tay Chung Tĩnh Trúc kéo về phía phòng thay quần áo.

“Ngồi máy bay thôi mà, có cần phải mặc như thế này không?” Chung Tĩnh Trúc mơ màng hỏi, không phải Chung Tĩnh Trúc chưa từng đi máy bay nhưng có bao giờ bị bắt thay đồ như vậy đâu.

Từ trên xuống dưới đều là trang bị, nhất là chiếc mũ, nghe nói làm bằng chất liệu gỗ đặc biệt, khiến cô có cảm giác mình giống như sắp đi thám hiểm ở một nơi chứa đầy thứ nguy hiểm đến tính mạng mình.

“Chỉ là bay ở tầng thấp thôi nhưng có thể mở cửa sổ nên có lẽ sẽ hơi lạnh.” Lệ Tô Liêu đặc biệt có thiên phú về mặt giải thích hướng dẫn, lời anh nói lúc nào cũng có sức thuyết phục, Chung Tĩnh Trúc ngẫm nghĩ, thấy cũng đúng.

“Đeo lên lưng.” Cả hai lên máy bay, Lệ Tô Liêu đưa cho Chung Tĩnh Trúc một cái túi màu hồng, kể đến chiếc túi được buộc vào lưng cô, trông cô giống như phải vác thêm một cái bao vậy.

“Đây là gì?” Chung Tĩnh Trúc giơ tay định tháo ra liền bị Lệ Tô Liêu cản lại. “Là dù.”

“Sao phải buộc sau lưng?” Chung Tĩnh Trúc bối rối hỏi.

“Vì bay trên trời khó tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sẽ có thể cứu được mình một mạng.” Lệ Tô Liêu vừa nói xong, Chung Tĩnh Trúc liền run rẩy, xác suất xảy ra tai nạn máy bay cực thấp, nhưng hễ có là chết.

“Thật ra tôi sợ độ cao! Hay là tôi ở dưới đợi anh...” Giọng của cô đã bắt đầu run rẩy, cô cúi đầu, trực thăng đã rời đất, mọi chuyện đã không còn kịp cứu vãn nữa, Lệ Tô Liêu ngồi đối diện khẽ cười, nụ cười có chút kỳ quái.

Khi trực thăng bay đến một độ cao nhất định thì không tăng nữa, chỉ bay thẳng một đường về trước, cảnh vật bên dưới đẹp vô cùng, mọi thứ đều thu nhỏ, san sát vào nhau, thỉnh thoảng có vài cánh chim bay lướt ngang cửa sổ, cực kỳ xinh đẹp. Chung Tĩnh Trúc cảm thán. Ánh mắt lướt đi, cửa trực thăng bỗng bật mở, một bóng người... nhảy xuống.

“Anh ta nhảy rồi!!!?” Chung Tĩnh Trúc mồm chữ O mắt chữ A hét lên, cô từng thấy người nhảy cầu, nhảy lầu nhưng đây là lần đầu tiên thấy người nhảy máy bay!

“Ừ, là nhảy dù.” Lệ Tô Liêu cười rộ lên, Chung Tĩnh Trúc lại không thoải mái được như thế, ngược lại còn hóa đá tại chỗ.

“Nhảy dù?” Cô giật mình, “Anh lừa tôi lên đây là để nhảy dù sao???”

11. Chương 11 : Ôi, Tức Giận

“ Uh, đúng thế.” Đạt được mục đích, Lệ Tô Liêu cũng không cần phải diễn kịch.

“ Tôi không nhảy.” Chung Tĩnh Trúc bấu chặt vào lan can, tỏ vẻ: Anh không thể làm gì được tôi đâu!

“ Nếu vậy thì ...” Giọng nói điển hình của Lệ Tô Liêu mỗi lần anh có âm mưu gì đó, ánh mắt quét về phía ghế lái, anh đang đội chiếc mũ phi công bằng sắt, đôi mắt kính màu nâu so với kính lặn còn hoành tráng hơn nhiều, che đi nửa khuôn mặt, miệng bịt kín lại, cả khuôn mặt che kín rất khó phán đoán.

Trực thăng hơi xóc, phi công quay đầu nhìn Lệ Tô Liêu, lông mày anh hơi giật giật, Chung Tĩnh Trúc hoảng sợ, bộp chộp nói: “ Đã xảy ra chuyện gì?..”

“Không có chuyện gì.” Nhưng lông mày của anh càng nhíu chặt hơn, Chung Tĩnh Trúc gấp gáp, buông tay đang bấu lan can chộp lấy quần áo của Lệ Tô Liêu: “ Tôi không tin, nói mau.”

“ Phi công nói trực thăng và chim có va chạm, có khả năng trực thăng sẽ rơi.” Lệ Tô Liêu ngập ngừng nói.

Khuôn mặt Chung Tĩnh Trúc trắng bệch, va chạm giữa trực thăng và máy bay hoàn toàn có khả năng xảy ra một thảm họa rất lớn.

“ Thật hay giả vậy?..” Đến lúc này, Chung Tĩnh Trúc chỉ còn sót lại một chút hoài nghi, ánh mắt nhìn thẳng về phía người phi công, chỉ thấy anh ta đang buông một tay, tay khác đang dò dẫm tìm chiếc dù.

“ Vậy ... Bây giờ phải xử lí như nào?..” Lúc này, Chung Tĩnh Trúc đã hoàn toàn tin tưởng, chân tay trở nên luống cuống.

“ Bám chặt vào tôi, chúng ta cùng nhau nhảy xuống.” Lệ Tô Liêu ra vẻ anh hùng cứu người. Chung Tĩnh Trúc khẳng định anh ta đang làm trò gì đó, nhưng lúc này sống chết ngay ở trước mặt. Trí tuệ của Chung Tĩnh Trúc có hạn, không thể suy nghĩ quá nhiều.

Cửa trực thăng mở ra, bên ngoài gió thổi phần phật, có thể đem người thổi bay tít mù, hai chân Chung Tĩnh Trúc run rẩy, nhắm nghiền mắt lại, tay trái đặt vào lòng bàn tay của Lệ Tô Liêu, về mặt thấy chết không sờn.

“ Lúc sau, kéo cái này, dù sẽ bật ra.” Lệ Tô Liêu đưa tay cô vào nút bấm, ngón tay Chung Tĩnh Trúc lạnh toát, xem ra là sợ thật rồi.

Lệ Tô Liêu hơi đau lòng: “ Đừng sợ, tôi sẽ kéo cô.”

Hai người nhảy xuống cùng một lúc, nghênh đón ngọn gió thổi vù vù. Chung Tĩnh Trúc vẫn nhắm chặt hai mắt, không biết Lệ Tô Liêu ở bên tai nói gì đó, bởi tiếng của anh đã bị gió cuốn phăng đi, chỉ cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay của Lệ Tô Liêu truyền tới bàn tay lạnh cóng của cô.

Mở dù ra để nhảy, hai người giảm tốc độ chậm xuống, ở trong không trung thỏa sức bay lượn. Chung Tĩnh Trúc vẫn nhắm mắt, đến khi chạm tới mặt đất, hai chân mềm nhũn ngã sấp xuống bãi cỏ.

“ Không có chuyện gì chứ?..” Lệ Tô Liêu hờn hờ hỏi. Chung Tĩnh Trúc sợ đến môi tái nhợt, mở to hai mắt nhìn thấy gương mặt Lệ Tô Liêu phiên bản cận cảnh, anh đang cúi người, cười cười nhìn cô.

Đầu óc Chung Tĩnh Trúc vẫn chưa khôi phục lại được, đến khi nhìn thấy trực thăng lặn lặn đổ ở sân bay, phi công nhảy nhót từ ghế lái đi xuống, anh ta cởi kính và mũ ra, hóa ra là Ngụy Cam Ninh!

“ Chung tiểu thư, nhảy dù vui không?..” Khuôn mặt yếu ớt của Chung Tĩnh Trúc nhanh chóng được bổ sung màu của máu, lập tức đỏ lên, quả nhiên là bầy lang sói dối trá, nhìn cái bộ dạng vui sướng khi dọa được người kia!

“ Hai người là hai kẻ lừa đảo! Đồ vô lại!” Chung Tĩnh Trúc không biết chỉ đi đâu, giãy dụa đứng lên, lại ngã xuống, Lệ Tô Liêu định tới đỡ cô thì bị cô đạp ột nhát.

Trên đường về, phải đi qua nơi đổ trực thăng, Chung Tĩnh Trúc không hề do dự, nhấc chân đạp cho vài phát, chữ W trên thân máy bay bị tróc ra một mảng lớn, với sức lực hổ vồ của Chung Tĩnh Trúc, điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

Ngụy Cam Ninh đau lòng muốn khóc, đây là vợ của anh ta, sao lại bị hủy dung nhan như vậy. Định ra mặt ngăn cản nhưng lại bị Lệ Tô Liêu giữ lại, sau đó anh nở nụ cười đầy thành ý: “ Anh sửa giúp em.”

Ngụy Cam Ninh giật mình, bảo sao hôm nay tên này không chịu lái trực thăng của mình, hóa ra là sợ người khác tức hộc máu lên cơn phá đồ.

Trên đường về, Chung Tĩnh Trúc không mở miệng nói câu nào, sắc mặt vô cùng xấu, không biết do sợ đến mất hồn hay do tức quá, cô mím chặt môi, trầm mặc suốt dọc đường đi.

Về đến nhà, cô trốn thẳng vào phòng không nói lấy một tiếng, cơm tối cũng không ăn. Lệ Tô Liêu chỉ nghĩ rằng, Chung Tĩnh Trúc là người không tim không phổi, không nghĩ tới cô lại tức đến vậy.

Cả căn nhà lần đầu tiên không có tiếng í éo của Chung Tĩnh Trúc, Lệ Tô Liêu có chút không quen, cảm thấy rất cô đơn. Anh cũng không liếc nhìn đến thức ăn trên bàn, chưa đụng đũa tới một lần, nguyên nhân là không có Chung Tĩnh Trúc, cho nên anh ăn cơm cũng không vào được.

Lệ Tô Liêu có sức chịu đựng rất dẻo dai, trước đây, anh bị cha phạt quỳ trong phòng đọc sách, một ngày một đêm quỳ trong đó cũng không xin tha, nhưng hôm nay mới nhịn có mấy tiếng, mà đã không chịu được.

Chờ đến khi thức ăn nguội ngắt, anh đứng lên, đi tới phòng của Chung Tĩnh Trúc, gõ một tiếng, không có phản ứng.

Bất chấp việc mất hình tượng, Lệ Tô Liêu dán tai lên cửa nghe ngóng, nhưng không có động tĩnh. Cảm thấy hơi hối hận vì hành động ngu xuẩn này, chất liệu gỗ này rất tốt, không thể nghe được tiếng bên trong, anh cúi người, nghe ngóng kĩ hơn, vẫn không có tiếng.

Lệ Tô Liêu thở dài, trời đã định trước, đêm nay không thể ngủ rồi.

Ngày hôm sau, không có bữa ăn sáng, cũng không giống trước đây cô sẽ tươi cười chào hỏi anh. Chung Tĩnh Trúc lặng lẽ đi tới cục cảnh sát, nếu không biết cô có ca trực thì Lệ Tô Liêu cũng không biết cô rời nhà đi lúc nào.

Hôm nay là ngày trực ban cuối tuần, trong sở chỉ có Chung Tĩnh Trúc và đàn anh Triệu. Thường ngày, đàn anh Triệu lúc nào cũng cợt nhả với Chung Tĩnh Trúc nên cũng rất tò mò về câu chuyện giữa cô và tên khó ở Lệ Tô Liêu kia. Hôm nay vừa hay cả sở vắng hoe, chỉ còn hai người, rất hợp để dốc bầu tâm sự. Không nhịn được nữa rồi, hỏi thôi!

“ Em gái nhỏ, em và Lệ thiếu có quan hệ gì?” Đàn anh Triệu vừa cười vừa hỏi.

“Quan hệ gì chứ.” Chung Tĩnh Trúc bầm sinh không có tính kiên nhẫn, hơn nữa đang giận Lệ Tô Liêu, nhắc tới tên này, cô càng điên tiết.

“ Ngày đó, chúng ta ăn uống, hơn hai mươi cái lỗ tai ở đó đều nghe em nói, nào là giường, phòng tắm ... chắc chắc.” Đàn anh Triệu vì lúc nào cũng cợt nhả, bắt đầu dò đường lên núi ‘ bắt hổ.’ Không hề phát hiện ra sắc mặt Chung Tĩnh Trúc đã biến sắc.

“ Giường nào! Phòng tắm nào! Em không quen biết anh ta! Em không ở nhà anh ta!” Chung Tĩnh Trúc nổi điên, nhưng lại nói như lạy ông tôi ở bụi này, cũng có ai nói cô ở nhà anh đâu, bọn họ chỉ nghĩ rằng hai người chỉ phong lưu một đêm thôi. Hóa ra ...

Đàn anh Triệu nổi tính mẹ buôn chuyện, hai mắt kích động đỏ ửng lên: “ Hai người ở cùng nhau?..”

Lúc này, Chung Tĩnh Trúc mới biết mình lỡ lời, bịt chặt miệng đàn anh Triệu. Đúng lúc, có hai người đi vào cục cảnh sát để báo án, còn bắt được cả kẻ trộm nữa.

Trong sở bắt được tên trộm, cuối cùng Chung Tĩnh Trúc cũng có chỗ phát tiết, cô hung hăng nắm đầu tên trộm, ra sức vặn bẻ. Hẳn chỉ trộm của người khác một trăm đồng mà phải lôi hết tám đời tổ tông ra để xin lỗi. Ngay cả người bị mất của cũng thấy xấu hổ, yếm tiệc đã tan, không bắt tạm giam, nhưng đàn anh Triệu lại nổi lên máu lắm chuyện.

Ngày thường, cô chỉ nhỏ nhẹ khuyên bảo, chỉ cho chỗ sai, nhưng hôm nay Chung Tĩnh Trúc mở hết hỏa lực, bất chấp việc tên trộm có thái độ thành khẩn nhưng không được khoan hồng. Đàn anh Triệu nhận thấy tâm trạng Chung Tĩnh Trúc vô cùng xấu, tất cả mọi người đều phải nhìn sắc mặt cô mà làm việc.

Bởi vì trực cả ngày, buổi tối hai người cùng đi ăn khuya, ngày thường không dám vào khách sạn để ăn uống, nhưng vì hôm nay Chung Tĩnh Trúc ăn phải thuốc nổ, cho nên phá lệ đưa cô tới đây. Đàn anh Triệu cảm thấy, em gái nhỏ này cần được an ủi.

Hơn một tiếng sau, Chung Tĩnh Trúc lại lên cơn, sắc tay áo lên, bộ dáng như muốn ăn thịt người. Làm cho đàn anh Triệu sợ đến hai mắt đỏ hồng.

Hơn mười giờ, màn đêm buông xuống, Chung Tĩnh Trúc mặc quân phục cảnh sát mùa hè, gió lạnh thổi vào hắt xì hơi liên tục. Nơi này như có cảm giác của vùng phương Bắc xa xôi, hoang dã, ngay cả đèn đường cũng mờ ảo.

Cách đó vài bước chân, có mấy ánh đèn sáng chói, hình như là đèn xe oto, còn có tiếng ồn, Chung Tĩnh Trúc trong lúc chờ đợi thường rất miễn cưỡng, tiếng ồn đến gần hơn, thấp thoáng nhìn thấy ba tên đang lao tới.

Vào thời khắc quyết định, Chung Tĩnh Trúc có sự nhảy bèn của cảnh sát, nhanh chóng bổ nhào về một phía, quật một tên ngã rụi xuống đất, một tên khác muốn chạy liền bị người đàn ông đá ột phát.

Chung Tĩnh Trúc nhận thấy thân thủ người này còn nhanh nhạy hơn cô. Ra tay lưu loát, còng tay hai tên ở cùng một chỗ, quay đầu nhìn bóng người đàn ông trước mắt: “ Mời anh theo tôi về cục cảnh sát một chuyến.” Giọng nói rất chuyên nghiệp.

Người đàn ông kia không nói chuyện, nghe lời đi theo cô. Chung Tĩnh Trúc mãi đối phó với hai tên kia, đầu có rãnh để nhìn kỹ người đàn ông vừa này.

Sau khi đàn anh Triệu ăn uống no nê, không biết Chung Tĩnh Trúc đi đâu, thì thấy cô kéo hai tên bị bắt đi vào, sau lưng cô còn có người: “ Chuyện này là thế nào.” Đàn anh Triệu nhanh chóng buông đũa, lau chùi miệng, bày ra dáng vẻ của một sĩ quan cảnh sát.

“ Phán Phán, không nhận ra anh sao?” Tiếng nói của người đàn ông vang lên, không cao cũng không thấp, trầm ổn vừa đủ, còn có chút trêu đùa. Gương mặt góc cạnh rõ ràng, bởi vì đôi môi mỏng khiến cho khuôn mặt dịu đi một chút.

“ Anh ... anh rể?.” Mặc dù giọng nói tỏ ra bình tĩnh nhưng không thể che dấu được vẻ kinh ngạc của cô.

12. Chương 12

“Là người nhà?” Đàn anh Triệu kinh ngạc, đẩy Chung Tĩnh Trúc, “ Em gái nhỏ, để anh lấy khẩu cung hai tên này, em và người kia, à... anh rể về trước nghỉ ngơi uống trà trò chuyện đi.” Đàn anh Triệu nói xong liền đi, lúc đi còn không quên len lén nói nhỏ với Chung Tĩnh Trúc là tách trà Long Tĩnh trên bàn sắp Lưu là trà mới đó.

“Trong sở không có trà hay sao, anh đi mà uống.” Chung Tĩnh Trúc ra vẻ vội vàng vàng, người ngoài nhìn cứ ngỡ cô khá nhiệt tình chào đón nhưng thật ra trong lòng cô lúc này vô cùng rối loạn.

“Không ngờ em thật sự hoàn thành được nguyện vọng của chú Chung, làm cảnh sát.” Người đàn ông kia có đôi mắt khá sắc bén, không biết trong con ngươi màu đen ấy đang ẩn chứa niềm ưu tư gì.

“Thành tích của em không tốt lắm, thi rớt Đại Học, còn thi cảnh sát cũng phải đến hai lần mới đậu.” Chung Tinh Trúc hơi xấu hổ nói, tâm trạng vốn đang rối như tơ vò nháy mắt vì câu nói này của anh ta mà bình tĩnh lại.

“Em mặc đồ cảnh sát rất hợp.” Ánh mắt người đàn ông ấy khi nói câu nói này rõ ràng đã lướt sang người cô, Chung Tinh Trúc đột nhiên cảm thấy cả người nóng bừng, tay không biết tại sao lại vô lý gấu áo.

Lúc còn bé, Chung Tinh Trúc thường mặc quân phục của ba cô rồi chạy tán loạn khắp nơi, vì bộ quần áo quá lớn nên trông cô như hát tuồng, mọi người xung quanh đều thấy cô rất buồn cười nhưng chỉ có anh, lần nào cũng nghiêm túc nói: “Phán Phán mặc quân phục rất đẹp.” Anh nói nhiều đến nỗi cô thật sự tin điều ấy là thật.

“Anh rể, anh...” Chung Tinh Trúc thật sự không tìm được chủ đề gì để trò chuyện, khó khăn lắm mới nói được từng chữ từng chữ: “Sau này anh đừng gọi tên lúc nhỏ của em nữa, người ngoài sẽ hiểu lầm.”

Đôi mày của người đàn ông kia hơi giật giật, “Về sau cứ gọi tên anh.”

Chung Tinh Trúc bất ngờ mở to mắt, đây là lần đầu tiên anh chối bỏ xưng hô thế này. “Về mặt của em là ý gì đây, đừng nói là quên cả tên của anh rồi?” Ngữ điệu có vẻ như là lời trêu chọc nhưng lại đầy thiện mệnh.

“Sao có thể? Làm sao em có thể quên anh!” Chung Tinh Trúc vội vàng bác bỏ, nhưng nói xong lại nhận ra mình lỡ lời, cô che miệng không biết nên làm sao bây giờ, dáng vẻ lúng túng của cô lại làm người đàn ông kia có chút xúc động.

“Phán Phán, anh đã về.” Người đàn ông kia đứng lên, từ từ kéo Chung Tinh Trúc vào lòng, hơi thở của anh hoàn toàn không giống vẻ ngoài lạnh lùng kia, rất nóng, nó lướt qua mặt cô khiến cô hốt hoảng không thôi.

“Em gái nhỏ, chuyện bên này anh đã...” Mấy người trong sở của cô đều thuộc dạng hấp tấp bộp chộp, lần nào bước vào phòng cũng không gõ cửa, lần này cũng không ngoại lệ, đàn anh Triệu vừa bước vào liền thấy hai người đang ôm nhau trong phòng, anh sợ đến mức suýt tí nữa hét ầm lên.

Cả người Chung Tinh Trúc khẽ run, cô đưa tay đẩy Lương Trì ra, không dám ngẩng đầu, lúc này chỉ có thể thấy vầng trán đỏ bừng của cô, nhưng bấy nhiêu cũng đủ biết hiện nay gương mặt cô so với khi mong đỏ còn muốn rực rỡ hơn. Lương Trì cũng rất phối hợp, anh nghiêng người tránh sang một bên, tuy nhiên khoảng cách của hai người cũng không có xa lắm.

“Hai người bên ngoài anh đã thăm vấn xong rồi, chỉ còn cần một chút ý kiến của...” Đàn anh Triệu đang nói bỗng ậm ừ không biết xưng hô người đàn ông kia như thế nào.

“Tôi họ Lương, Lương Trì.” Lương Trì khiêm tốn nhã nhặn đưa tay ra, có điều vẻ mặt vẫn lạnh lùng khiến người sợ hãi không dám đến gần.

“Xin chào Lương tiên sinh.” Khi đàn anh Triệu bắt tay với anh ta liền cảm thấy dường như có một luồng khí băng lạnh leo từ bàn tay kia truyền sang cơ thể mình, khiến lục phủ ngũ tạng như muốn đóng băng hết, anh nhanh chóng buông tay người kia ra, lòng thầm khâm phục em gái nhỏ dám can đảm ôm lấy anh chàng băng giá này, đúng là lạnh như gấu bắc cực mà.

Hai tên du côn đang ngồi xổm cạnh mép bàn, đôi tay bị còng vào chân bàn, cả người nghiêng về trước, nhưng vẫn cố ra vẻ ngậm miệng không nói, dáng vẻ cực kỳ tức cười.

“Anh Triệu, bọn họ làm sao đấy?” Chung Tinh Trúc không hiểu.

“Bọn họ sống chết gì cũng không chịu mở miệng, có điều lát sau nghiện thuốc lá muốn hút một điếu, rồi đồng ý đổi khẩu cung lấy thuốc hút, còn lúc này, à thì đại khái là đang cố lấy bật lửa.” Đàn anh Triệu nhún vai, dáng vẻ ta đây là người rất giữ lời, tiền trao thì cháo múc.

Chung Tinh Trúc lặng người, đàn anh Triệu của sở cô nổi tiếng xảo quyệt, anh hứa với người ta nhưng lại đặt bật lửa ở đối diện, lại còn canh chính xác ở ngay nơi với tay kiểu gì cũng không đến được.

Hai người kia bực bội đá vào bàn, đàn anh Triệu thấy thế hùng hục hổ hổ bước sang chất vấn: “Đồ của phòng cảnh sát cũng dám đá?” Hai người kia đành tức giận ngồi lại như cũ.

“Tao đã khai rồi còn gì, tao không có cướp giật cái gì hết vậy mà còn bị đánh, bắt tao tội gì?”

Một trong hai người kia phun một ngụm nước miếng nói, “Tao có người chống lưng đấy, mày liệu mà nhanh chóng thả người.”

“Chưa cướp giật thành công, chúng tôi cũng không có chứng cứ nhưng có quyền tạm giam các người một buổi tối.” Đàn anh Triệu lạnh lùng nói, anh đã làm cảnh sát được vài năm rồi, người dữ dằn anh đã gặp không ít, chỉ có vài câu đơn giản như thế mà muốn dọa anh sao?

“Mày... mày chờ đó.” Người kia tức giận thở hổn hển, thuốc không chịu mồi lửa, người thì không thả.

“Chúng ta đều là đàn ông, đừng nói những lời kinh tởm buồn nôn như thế.” Đàn anh Triệu cười chế nhạo, rồi đưa tay đặt chân chân bàn, người nọ giống như tu luyện Cáp Mô Công (võ còn ếch) ngã nhào xuống đất, đang vẽ vô cùng khôi hài, ngay cả bạn của hắn cũng không kiềm được mà bật cười ra tiếng, bị hắn tức giận đá ột cước.

“Muộn rồi, ở đây cũng không có việc gì, để em tiễn anh ra ngoài.” Chung Tĩnh Trúc ngẩng đầu nhìn đồng hồ thì giật mình thấy đã hơn mười một giờ đêm. Lương Trì gật đầu, hai gã du côn kia quay sang trừng mắt nhìn Lương Trì, ý như muốn nói: Thù này không trả không phải quân tử.

Lương Trì vốn là một người vô cùng phong độ, Chung Tĩnh Trúc thấy thế quay đầu trừng mắt nhìn hai gã côn đồ với vẻ dữ tợn, dọa bọn họ sợ chết khiếp. Sau đó dương dương đắc ý quay đầu đi, lúc này cô mới phát hiện Lương Trì đang nghiêng đầu nhìn mình, nhất thời hai má lại đỏ bừng.

Một chiếc BMW màu đen dừng ngay trước cổng đồn cảnh sát, chiếc xe màu đen dường như muốn hòa vào màn đêm âm u, là phong cách từ trước đến nay của Lương Trì. Bên trong xe, ngay chỗ kính chắn gió dường như có đặt một con khỉ nhỏ màu hồng nhạt, Chung Tĩnh Trúc vừa trông thấy liền ngẩng người, cô biết rất rõ, khi xe di chuyển, con khỉ be bé đó sẽ vẩy tay rất đáng yêu.

Đó là khi Lương Trì vừa thi đậu bằng lái xe, cô tìm khắp các cửa hàng lưu niệm mới mua được, cô vui mừng buộc Lương Trì phải đặt ở trong xe không được lấy ra, thế mà vài ngày sau, con khỉ đáng yêu đó đã bốc hơi mất tích, thay vào đó là một lọ nước hoa chuyên dùng cho xe oto, những món đồ thanh nhã như vậy, cô vừa nhìn đã biết là của ai, nhưng không có cách nào tranh cãi.

“Anh về nước làm gì? Định ở bao lâu? Khi nào thi đi?” Chung Tĩnh Trúc liên tục hỏi một loạt câu hỏi, giống như muốn xoa dịu bầu không khí buồn tẻ giữa hai người.

“Không đi nữa.” Lương Trì nhìn cô, ánh mắt không hẳn là dịu dàng nhưng rất kiên định, “Phán Phán, anh đã về, thì không bao giờ... đi nữa.” Chỉ một câu đã khiến Chung Tĩnh Trúc sững sờ hóa đá.

“Em trở vào đi, bên ngoài trời rất lạnh.” Lương Trì đưa tay vuốt mái tóc Chung Tĩnh Trúc, cô theo bản năng tránh đi, vì thế tay của anh chỉ kịp lướt nhẹ qua vài sợi tóc, thoáng chút mất mát.

“Lái xe cẩn thận.” Chung Tĩnh Trúc miễn cưỡng nói một câu rồi bước lui về phía đồn cảnh sát, lúc đi còn vấp phải đá lão đảo, chỉ có thể vẩy tay che giấu sự xấu hổ của mình.

“Phán Phán, hẹn gặp lại.” Lương Trì mở cửa xe, nhìn cô nói.

“Em gái nhỏ, người bạn này rốt cuộc là ai?” Đàn anh Triệu từ ngay biết chuyện của cô và Lê Tô Liêu bỗng đứng bắt đầu đối tính bà tám.

“Là anh rể... của em.” Cô khẽ nói, trong câu nói kia dường như ẩn chứa một chút không cam lòng và trốn tránh.

“Em còn có chị gái sao?” Đàn anh Triệu vừa nghe cô xác định xong trông cứ như vừa phát hiện được một bí mật kinh thiên động địa, anh kéo ghế ngồi xuống chuẩn bị truy hỏi tiếp.

“Còn hỏi nữa, chẳng phải anh xem ảnh rồi sao?” Chung Tĩnh Trúc lấy ví ra, chiếc ví màu xanh lam đã phai màu gần như thành màu xanh trắng rồi, bên trên có thêu hai chữ cái L và C, vừa nhìn đã biết là hàng kém chất lượng. “Đây, lúc ấy các anh còn truyền tay nhau xem còn gì?”

Nhắc đến chuyện này Chung Tĩnh Trúc lại tức không chịu nổi. Có một lần cô đánh rơi ví, vì chiếc ví này cô đã dùng khá lâu rồi nên nút gài bị lỏng, vừa rơi xuống liền bật mở, để lộ ra bức hình rục rở ở bên ngoài.

Lúc ấy cũng chính vị đàn anh Triệu này nhất được, anh vừa xem hình liền bật cười ha hả, sau đó truyền tay mọi người cùng xem. Có gì đặc biệt đâu chứ, chẳng qua cô bé trong bức hình kia có gương mặt tròn mũm mĩm như quả trứng gà thôi mà? Lần ấy đàn anh Từ là thăm nhất, anh cười đến ngã lăn xuống đất, trật cổ, phải làm người máy gần cả tuần lễ.

“Đây không phải là mẹ, em và ông ngoại sao?” Đàn anh từ vừa hỏi vừa nín cười.

Chung Tĩnh Trúc nghiêng răng, vẻ mặt như muốn nói, anh thử cười xem, anh mà cười em sẽ làm thịt anh, “Đây là em, chị và ba của em.”

“Em gái nhỏ, anh vốn tưởng em thế này là béo, hóa ra so với trước kia phải gọi là gầy như que củi nha.!” Đàn anh Triệu khoa trương nói, Chung Tĩnh Trúc giật lại chiếc ví, cẩn thận nhét bức hình vào.” Anh mới gầy trơ xương, các đàn anh ai cũng gầy trơ xương.”

Đàn anh Triệu không ngờ lại gật đầu đồng ý, nghiêm túc nói: “Nếu so với em thì tất cả chúng ta đều là gầy trơ xương!” Chung Tĩnh Trúc bị trêu tức muốn ói máu.

“Có điều, chị gái của em thật xinh đẹp.” Đàn anh Triệu cười híp mắt nói, vừa ăn khuya vừa bắt đầu nói hươu nói vượn, anh liếc mắt nhìn Chung Tĩnh Trúc nói tiếp: “Em được nhặt về phải không? Sao chẳng giống gì hết.”

“Anh mới là con nhặt về! Các đàn anh trong sở đều là con được nhặt về.” Chung Tĩnh Trúc tức giận nói, “Em là con ruột!”

“Anh không có nói em không phải con ruột, em và ba em giống như khuôn đúc, anh nói là chị em cơ.” Lời này ngầm nói, sao hai người đáng vẻ tầm thường như vậy mà có người chị/con xinh đẹp như thế?

“Em và chị em một người giống ba một người giống mẹ... trước giờ hẳng ai tin hai người là chị em ruột.” Chung Tĩnh Trúc bỗng nhiên không tức giận nữa mà nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Em gái nhỏ, chúng ta là cảnh sát, càng phải đặc biệt tuân thủ luật pháp kỷ cương... chúng ta không thể tùy tiện vi phạm đúng không?” Đàn anh Triệu đặt chiếc thìa trên tay xuống, nghiêm túc nói.

“Vâng...” Chung Tĩnh Trúc cầm lấy hộp thức ăn, gật đầu, kéo đến ngồi chen xuống cạnh đàn anh Triệu, suýt chút nữa đẩy người ta ngã xuống ghế.

“VẬY Lương tiên sinh kia là anh rể của em, ban này hai người vừa mới...” Đàn anh Triệu trước nay vốn chuyên về mặt đả kích, sỉ vả, chế giễu người khác, giờ bảo anh khuyên bảo dạy dỗ người khác thật có chút khó khăn, anh khoa chân múa tay một lúc lâu mà vẫn không thể nói được một câu trọn vẹn.

“Anh ấy... và chị em... không còn ở cùng một chỗ.” Chung Tĩnh Trúc vừa nghe đã hiểu ý của đàn anh Triệu là gì, lòng cô lại bắt đầu loạn cả lên, cô giận cá chém thớt, nói: “Này, người như anh không thể hiểu thế nào là mối tình đầu đầu?” Đàn anh Triệu đỏ mặt, anh bị nói úc nhưng không thể đáp trả, ai bảo anh bị chọc đúng chỗ yếu cơ chứ?

Đồn cảnh sát của bọn họ quá nhỏ, ngay cả phòng ngủ trực ban cũng không có. Tuy nhiên Chung Tĩnh Trúc dù sao cũng là nữ cảnh sát duy nhất ở đây, đàn anh Triệu tuy cầu thả nhưng cũng biết chăm sóc người khác, anh ghép ghế tạo thành một cái giường nhỏ, nhường cho Chung Tĩnh Trúc nghỉ ngơi, từ nửa đêm về sáng chỉ cần một mình anh trực là đủ rồi.

Chung Tĩnh Trúc cũng không khách sáo, cô biết kiểu gì đàn anh Triệu cũng sẽ ngủ gục, mà chuyện này cũng bình thường, vì thật ra trách nhiệm gác đêm không phải là của mấy người cảnh sát bọn họ mà là của Triệu đại gia giữ cửa kia. Mọi người thường trêu hấn là cảnh sát ngoài biên chế, hần nghe thấy vậy còn có vẻ thích thú nữa.

Bình thường Chung Tĩnh Trúc vốn rất dễ ngủ, chỉ cần nằm xuống, nhắm mắt, thế là chìm vào giấc ngủ, có thể xem cô là người vô tư vô lo cũng được, từ trước đến nay rất ít khi cô bị khó ngủ chứ đừng nói là mất ngủ.

Vậy mà tối đêm nay, cô nằm mãi mà cũng không thấy buồn ngủ, chuyện này thật quá khó tin, mất ngủ sao?

Lương Trì đã trở về... Cô nhớ ngày anh đi, hai người không nói với nhau câu nào. Mãi đến khi tiễn anh đến sân bay, cô mới không kiềm được mà hỏi: “Anh rě, khi nào anh trở về?”

Khóe môi anh khẽ giật giật, một lúc lâu không trả lời, lát sau, một tiếng nói thật khẽ vang lên: “Anh mãi mãi sẽ không trở về.” Khi cô nghe thấy câu nói đó, cô cảm nhận được, trong lòng cô, mọi thứ đã vỡ nát tan tành.

Nếu Lương Trì không trở về, cô gần như đã quên mất mình còn một người chị gái, so với một người vô dụng như cô, chị cô, Chung Ninh Lan lại là người được cả nhà cô đặt rất nhiều kỳ vọng.

Chung Ninh Lan là một cô gái vô cùng xuất sắc, xinh đẹp và thông minh, rõ ràng chị cô chỉ lớn hơn cô hai tuổi vậy mà hơn cô rất nhiều. Chị cô đặc biệt có thiên phú về mặt âm nhạc, chị biết đàn Piano, biết nhảy múa, là một vũ công trời sinh, cô thậm chí còn biết viết thư pháp, biết vẽ tranh, không có gì là Chung Ninh Lan không làm được.

Người bên ngoài mỗi khi hỏi đến cô đều gọi là em gái của Chung Ninh Lan, chưa bao giờ gọi Chung Ninh Lan là chị gái của Chung Tĩnh Trúc. Lúc bé cô cũng không hiểu chuyện này là thế nào, còn vui mừng hưởng thụ nó, mãi đến khi mẹ cô sắp qua đời, hai người một người 10 tuổi, một người tám tuổi, mẹ cô kéo lấy tay chị cô dặn dò chị cố gắng học tập khiêu vũ, tương lai nhất định sẽ là một vũ công nổi tiếng. Khi nhìn đến cô, chỉ dặn dò cô phải nghe lời chị. Chung Tĩnh Trúc khi ấy không hề cảm thấy tức giận, nhưng lòng lại có chút xa cách.

Sau đó, ba cô bị tai nạn lao động phải về hưu sớm, thu nhập trong nhà chột kém, chỉ có thể tiếp tục lo ột người, khi đó ba cô nói với cô rằng: “Nhảy múa là tất cả của Lan Lan, không thể để chị buông bỏ được, Phán Phán, cơ hội này tặng cho chị được không?” Cô gật đầu, lòng lại ganh tị phát khóc. Nhưng vẫn thầm nói với bản thân, chỉ cần chị cô càng ngày càng xuất sắc là được.

Vậy mà chị của cô chỉ làm những việc mình thích, không quan tâm đến kỳ vọng của cả nhà, tùy ý sửa đổi nguyện vọng, bỏ qua trường học dạng khiêu vũ tốt nhất mà chọn học kế toán. Khi ấy, ba cô không những không trách mắng chị cô mà ngược lại còn cảm thấy tự hào, bảo rằng chị cô là niềm tự hào của nhà họ Chung.

Chỉ có Chung Tĩnh Trúc là giận đến run người, cô vì chị mà từ bỏ thứ mình yêu thích nhất, vậy mà chị cô lại có thể tiện tay vứt bỏ, căn bản là không cần đến nó.

Từ khi đó, Chung Tĩnh Trúc bắt đầu nổi loạn, học hút thuốc, chơi với bạn xấu, thành tích học tập vốn không cao vậy mà còn tuột dốc không phanh.

13. Chương 13 : Ôi, Xin Lỗi

Có thể do đã rất lâu cô không nhớ đến những chuyện xưa cũ này, nên rất nhiều kí ức cứ chen chúc ủa về trong đầu cô khiến nó đau như muốn nổ tung, lúc lấy lại tinh thần thì trời đã sáng.

Con gái không ngủ đủ giấc sẽ rất nhanh già, Chung Tĩnh Trúc uể oải lật người dậy, cô quên mất mình đã nằm trên ghế suốt cả đêm, nên rầm một tiếng, cô ngã sòng soài trên mặt đất.

Có tiếng chân chạy tới, Chung Tĩnh Trúc xoa xoa cái eo rồi ngồi xuống, liền thấy đôi chân dài chắn hết cả ánh sáng mặt trời.

“Em gái nhỏ, em đừng nói với anh là em từ trên ghế lăn xuống đất đấy nhé?”Đàn anh Triệu kinh ngạc rồi bật cười thành tiếng, không nhìn thấy mặt cô nhăn thành cái bánh bao rồi sao? Một chút lòng thương người cũng không có!

Lệ Tô Liêu ở bên cạnh, vội cúi người xuống đỡ cô đứng lên, động tác vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ, cánh tay anh vòng qua eo cô, xuyên qua lớp vải đồng phục cảnh sát truyền hơi ấm đến cơ thể của Chung Tĩnh Trúc.

“Sao anh lại tới đây?” Hai người này có quan hệ gì vậy? Có phải loại quan hệ không thể cho người ta biết không! Bất chấp cả người ê ẩm, Chung Tình Trúc buột miệng hỏi một câu. Giọng điệu cho thấy rõ tâm trạng bực bội, ghét bỏ.

“Lệ thiếu tới đây đưa bữa sáng cho chúng ta.” Đàn anh Triệu không thể nhịn được, ra vẻ bênh vực kẻ yếu là Lệ Tô Liêu. Sáng sớm tới sở trình diện đã thấy Lệ Tô Liêu, nhất định là bạn cùng phòng kia không hề biết! Với cái thái độ này của Chung Tình Trúc, đúng là bản sao của Trần Thế Mỹ. (*)

(*) Trần Thế Mỹ xuất thân vốn là một thư sinh nghèo khó tại vùng Hồ Nam, có cha mẹ nghèo khó, anh ta kết hôn với Tần Hương Liên và có hai đứa con. Tần Hương Liên hết lòng dốc sức làm lụng cho Trần Thế Mỹ ăn học. Sau đó Trần Thế Mỹ lên kinh thi cử và đỗ trạng nguyên. Công chúa thấy Thế Mỹ sáng sủa và muốn kết hôn. Tân khoa trạng nguyên Trần Thế Mỹ tài học xuất chúng, được thái hậu thưởng thức và chiêu làm phò mã, cả nước cùng ăn mừng.

Trần Thế Mỹ từ khi đỗ trạng nguyên nên được tung hô, tâng bốc và đã chán chường cảnh nghèo khổ nên muốn ruồng bỏ quá khứ, chối bỏ vợ con. Lúc này Tần Hương Liên dẫn hai người con lên kinh tìm chồng trước đó cha mẹ của Trần Thế Mỹ vì quá già yếu nghèo khó nên mất, trước khi mất biểu Tần Hương Liên lên tìm chồng để trở về quê.

Thôn phụ Tần Hương Liên mang theo hai đứa con là Xuân Ca và Đông Muội vượt ngàn dặm đến kinh thành tìm chồng, vốn là phò mã nên Trần Thế Mỹ đã không nhận vợ con và sai người đuổi họ đi vì sợ tội “Trùng hôn” (đã kết hôn rồi lại kết hôn lần nữa khi chưa hủy hôn ước nhất là dám lừa dối công chúa là chưa có vợ).

Tần Hương Liên uất ức nên chặn kiệu của Bao Chứng đệ đơn kêu oan. Được sự giúp đỡ của Triển Chiêu, cô tới được công đường nhờ Bao chứng phán xét. Trần Thế Mỹ biết chuyện liền phái Hàn Kỳ giết hại ba mẹ con để giết người diệt khẩu nhưng không thành. Hàn Kỳ cũng ăn năn những việc mình đã làm, mang đao đồng vốn là vật trong phủ Phò Mã làm vật chứng để tố cáo tội ác của Trần Thế Mỹ.

Bao Chứng triệu Trần Thế Mỹ tới công đường Khai Phong hỏi tội rồi kết án và cho đao phủ xử chém. Trần Thế Mỹ ý vào sự che chở của vợ và thái hậu gây áp lực đòi tha hần. Tuy nhiên, Bao Công cùng với các cộng sự của mình kiên quyết xử chém, thậm chí ông cùng với các cộng sự cưỡi mã quan và đưa thế Mỹ lên Long đầu trăm xử chém. (Wiki)

“Không phải ở gần đồn cảnh sát không có hàng ăn sáng sao? Nên tôi tới đây đưa đồ ăn sáng cho cô.” Về mặt Lệ Tô Liêu vẫn rất bình thản, dùng tay tỉ mỉ phủ bụi trên người Chung Tình Trúc.

Muốn gặp đàn anh Triệu thì cứ nói thẳng ra, tôi nhìn thấy hết rồi, Chung Tình Trúc bĩu môi, xoay người đi đánh răng, sau đó quay trở về chuẩn bị ăn bữa sáng. Đàn anh Triệu mô tả dáng vẻ ăn uống tao nhã của Lệ Tô Liêu nhưng không thành, nước miếng bay tứ tung khắp nơi, khiến cô sợ đến run người, Lệ Tô Liêu lại không thấy hề háng gì, dáng vẻ vẫn rất thong dong.

Chung Tình Trúc ăn xong, đưa mắt nhìn qua đồng hồ, thấy đã đến thời gian giao ca, cô bỗng nhiên có chút bất an.

Đàn anh Triệu rất biết nịnh hót, lại còn được Lệ Tô Liêu mua chuộc bằng bữa ăn sáng, cho nên ra vẻ hào phóng, cực kì sảng khoái nói: “Em gái nhỏ, em về trước đi, tối hôm qua cũng không có vụ án nào, đợi lát nữa giao ca, anh sẽ báo cáo lại.”

“Vây ... Cũng được!” Miệng thì nói có vẻ miễn cưỡng nhưng tay chân thì đang thoăn thoắt thu dọn đồ đạc, bỗng nhiên bị đàn anh Triệu giữ chặt tay lại, hai người đưa lưng về phía Lệ Tô Liêu, thì thầm gì đó.

“Em gái nhỏ, anh thấy Lệ thiếu rất tốt.” Đàn anh Triệu đánh giá Lệ Tô Liêu khá cao, ca ngợi đến mặt mày nở bung như hoa mùa xuân.

“Đàn anh à, sao anh lại dễ dãi đến vậy, có mỗi mấy cái bánh bao đã mua chuộc được anh.” Chung Tình Trúc tỏ vẻ coi thường, trước đây ai đắc tội với Lệ Tô Liêu mà sợ hãi đến run rẩy cả người? Hóa ra sinh vật này chỉ cần cho ăn, có thể mai một lương tâm.

“Đây không phải là bánh bao bình thường, mà là bánh bao mua ở Diêu Ký!” Đàn anh Triệu tỏ vẻ không hài lòng, đây chính là bánh bao không phải dạng tầm thường, mà nó được mua ở Diêu Ký! Vừa nghe thấy hai chữ Diêu Ký, Chung Tình Trúc nhanh chóng nhét hết cái bánh bao vào trong miệng.

“Em gái nhỏ, Lệ thiếu tuyệt đối là một người đàn ông tốt, em nên tin tưởng con mắt của anh.” Chung Tĩnh Trúc mỉm cười, vốn cũng chỉ thấy có vài điểm tốt trên người của Lệ Tô Liêu. Nhưng giờ đây, với ánh mắt nhìn người chuẩn của đàn anh Triệu, Chung Tĩnh Trúc thấy hơi dao động.

“Anh đây hơn em bao tuổi chứ? Anh ăn muối còn nhiều hơn em ăn cơm! Không tin anh thì còn tin ai!” Đàn anh Triệu nhìn thấy sự hoài nghi trong ánh mắt của Chung Tĩnh Trúc, hét toáng lên.

“Mặn chết anh rồi!” Chung Tĩnh Trúc chặc chặc hai tiếng: “Em và Lệ Tô Liêu không như anh nghĩ đâu, chúng em là dòng nước tinh khiết khác nhau!”

“Nước tinh khiết thì cũng phải sôi mới uống được!” Đàn anh Triệu cười tít cả mắt. Chung Tĩnh Trúc rất muốn lấy bánh bao đập chết con người này, đành nhẫn nhịn cầm túi xách đi về. Lệ Tô Liêu cũng gật đầu chào một cái rồi đi theo.

“Đàn ông tốt như vậy, đều bị hủy hoại trong tay em gái nhỏ.” Đàn anh Triệu dựa vào cửa vừa cắn bánh bao vừa nói. Chung Tĩnh Trúc là người con gái như vậy mà Lệ Tô Liêu cũng đồng ý theo đuổi, khó trách anh ta tới nay vẫn chưa có bạn gái, cũng có khả năng thích chơi trò chơi mạo hiểm.

“Đàn anh Tiểu, xin chào.” Tại cửa đồn cảnh sát, gặp được đàn anh Tiểu, Chung Tĩnh Trúc nhanh chóng chào hỏi.

“Chào.” Đàn anh Tiểu vội vàng trả lời, sau đó vội vàng đi vào đồn cảnh sát, dáng vẻ như chuột gặp phải mèo.

“Lệ Tô Liêu, về sau anh đừng tới tìm tôi.” Ngồi trên ghế da mềm mại, Chung Tĩnh Trúc cảm thấy hơi buồn ngủ, cố gắng nâng mí mắt, nói xong chuyện cần phải nói.

“Vì sao?” Đôi mắt Lệ Tô Liêu trong suốt như nước, không bao giờ biểu đạt ra cảm xúc của mình, khiến cho người khác cảm thấy con người này rất lương thiện nhưng thực ra mưu mô đầy một bụng. Chung Tĩnh Trúc tính tình lại hiếu kỳ như vậy, cứ để cô ấy giảo hoạt một vài lần cho thoải mái.

“Đồn công an không phải nơi tốt lành gì, anh cũng không phải cảnh sát, không có chuyện gì đừng tới, xui xẻo lắm.” Chung Tĩnh Trúc quanh co một vòng, rồi giả giọng khuyên nhủ.

“Uhm, tôi là công dân tốt, tôi không sợ.” Lệ Tô Liêu không phải người mê tín, câu nói này phá ngang dòng suy nghĩ của Chung Tĩnh Trúc.

“Từ nhà tới đây cũng phải mất hai tiếng, anh sáng sớm tới đây, mệt mỏi rồi.” Bày ra vẻ mặt bà mẹ hiền từ.

“Vậy lần sau tôi sẽ tới vào buổi tối.” Lệ Tô Liêu kéo khóe miệng cong lên, anh đối với sự quan tâm của cô cảm thấy rất hài lòng. Chung Tĩnh Trúc ức đến giậm chân bình bịch, anh không biết trọng điểm tôi đang nói là gì sao? Lại cứ tưởng cô lo lắng anh mới chết chứ.

“Thế nhưng trong sở mấy anh ở đó hay đoán mò, nếu để cho họ nhìn thấy anh, sẽ nói linh tinh.” Tuy rằng việc xấu trong nhà không nên tiết lộ ra ngoài, nhưng vì thanh danh của mình, Chung Tĩnh Trúc quyết định hy sinh hình tượng của đàn anh vậy.

“Uh, tôi nghe nói Triệu Triết là trùm buôn trong sở, nhưng cậu ta cũng đã nhìn thấy, cô còn sợ gì chứ?” Lệ Tô Liêu nhún mày.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Chung Tĩnh Trúc rũ xuống, lại tự lừa mình dối người. Bên kia, đàn anh Triệu hắt hơi ba lần.

“Không muốn tôi tới đây?” Thấy Chung Tĩnh Trúc mặt mày ủ rũ, Lệ Tô Liêu cảm thấy hơi khó chịu.

Chung Tĩnh Trúc không trả lời, chỉ gật đầu.

“Được rồi, lần sau không tới nữa.” Anh nở nụ cười nhạt, coi như thỏa hiệp, nhưng trong lòng vẫn không cam chịu. Giọng nói của Lệ Tô Liêu nhàn nhạt, không rõ ràng, càng khiến cô thêm phiền.

“Đường này hình như không phải về nhà?” Chung Tĩnh Trúc thấy hơi lạ, cô chỉ muốn ôm gối ngủ một giấc cho thoải mái. Hai chữ về nhà khiến tâm trạng của Lệ Tô Liêu tụt dốc không phanh.

“Ồ trong xe đợi tôi một lúc.” Lệ Tô Liêu không trả lời vấn đề của cô, chỉ xoay người nói với cô nói, rồi nhanh chóng mở cửa xe. Lúc lâu sau cũng chưa thấy quay lại, làm cho Chung Tĩnh Trúc ở trong xe đứng ngồi không yên, chỉ biết dán mắt vào cửa kính xe, sợ bị ai đó đem đi bán.

Bỗng nhiên, chỗ ngồi ở ghế lái có tiếng động, hình như có tiếng gõ cửa kính xe. Chung Tĩnh Trúc tưởng là cảnh sát giao thông, không chịu mở cửa xe, người bên ngoài kia cũng rất kiên nhẫn, vẫn tiếp tục gõ.

Rốt cuộc nhìn không được, cô nhào người sang bên ghế lái, mở cửa kính xe xuống, không phải là cảnh sát giao thông mà là một người con gái vô cùng xinh đẹp, hai mắt tròn xoe, mái tóc dài đen nhánh vén qua tai, để lộ cằm cổ trắng nõn.

“Cô tìm ai?” Chung Tĩnh Trúc hồi phục tinh thần, hai mắt vẫn dán trên khuôn mặt của người đẹp, đúng là tiên nữ, đến con gái cũng phải ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Người con gái xinh đẹp mấp máy miệng, bàn tay mềm mại trắng nõn khua khoảng gì đó, Chung Tĩnh Trúc hơi ngạc nhiên ... cô ấy là người khuyết tật? Không biết vì sao, trong đầu Chung Tĩnh Trúc nhảy ra bốn chữ “ghen tị sắc đẹp.”

Tiểu tiên nữ sử dụng ngôn ngữ bằng tay, Chung Tĩnh Trúc nửa chữ cũng không hiểu, cười ngượng với cô ấy. Chung Tĩnh Trúc thấy hơi sốt ruột, cứ ông nói gà bà nói vịt này thì có thể làm tổn thương đến tự tôn của người đẹp không nhỉ?

Cuối cùng, tiểu tiên nữ cũng cho thấy vẻ thất vọng của mình, ngừng động tác bằng tay, lưu luyến nhìn bên trong chiếc xe, cuối cùng cười cười, hướng về Chung Tĩnh Trúc vẫy vẫy tay. Chung Tĩnh Trúc nhìn ra đây là chào tạm biệt. Vội vàng cũng vẫy vẫy tay lại, nhìn theo người đẹp, xa xa là chiếc xe Merc. Chưa đầy năm phút, người trước mắt đã biến mất không thấy bóng dáng đâu. Chung Tĩnh Trúc vẫn đờ người ngồi đó, bỗng nhiên nghĩ đến một câu nói, mọi thứ tốt đẹp đều biến mất trong giây lát.

Cửa xe ở ghế lái mở ra, Lệ Tô Liêu hơi ngạc nhiên, Chung Tĩnh Trúc vẫn đang nằm bò trên ghế, cả người vắt ngang giữa hai ghế phó lái và lái xe, dáng vẻ rất buồn cười. Chung Tĩnh Trúc cũng thấy mình hơi mất mặt, vội vàng ngồi thẳng lên.

Lệ Tô Liêu nhét một chiếc túi giấy vào tay Chung Tĩnh Trúc, cô cầm chiếc gói to trong tay, vẫn còn nóng, không khỏi hiếu kỳ, mở ra nhìn thấy đó là túi kẹo kéo được cắt thành từng miếng nhỏ, bên trên còn rắc cả vừng nữa, mùi thơm xộc thẳng vào mũi.

“Sao anh biết tôi thích món này?” Chung Tĩnh Trúc nhanh chóng mở ra, lấy một miếng đưa vào miệng. Vừa mềm vừa dẻo, cô thích nhất là hương vị này.

Lệ Tô Liêu cười cười, mắt cong thành mảnh trăng non. Đương nhiên, cũng nghe ngóng từ đàn anh Triệu.

Đàn anh Triệu chỉ hỏi anh một câu: “Anh đang theo đuổi em gái nhỏ, đúng không?” Anh chỉ cười mà không đáp, đối phương cứ thế coi như anh đã ngầm thừa nhận, sau đó liền vui vẻ bán đứng Chung Tĩnh Trúc, ví dụ như cô thích ăn gì nhất, thích nhất Phương Vân Vân

“Rất xin lỗi, Phán Phán.” Đi qua hai con đường, Lệ Tô Liêu bỗng nhiên mở miệng, trong giọng nói anh có chút hối hận, khiến cho cô ngầy người.

Chung Tĩnh Trúc là người không biết thù dai, cho dù cô có tức giận cũng chỉ vài ba phút là hết. Lệ Tô Liêu bỗng nhiên nhớ lại quá khứ, cảm thấy rất có lỗi với cô.

“Tôi không biết cô sợ độ cao, lần sau nhất định sẽ không đùa như thế nữa.” Thật ra, Lệ Tô Liêu đưa Chung Tĩnh Trúc đi nhảy dù, chỉ là do lần anh phát hiện cho dù cô đứng ở trên sân phơi quần áo, hai chân cũng run rẩy.

Rốt cuộc, ai đó nói cho anh biết là lấy độc trị độc, anh lại đi tin. Không ngờ kết quả lại như vậy, đúng là tự tạo nghiệt không thể sống.

Chung Tĩnh Trúc im lặng đóng gói kẹo lại, đặt trên đầu gối, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, cả hai chìm vào bầu không khí im lặng. Lệ Tô Liêu mong đợi được Chung Tĩnh Trúc tha thứ, cảm giác bất rút vô cùng.

“Chị tôi chết do nhảy lầu, tôi đứng ở phía sau chị ấy, không thể giữ chị ấy lại được, trơ mắt nhìn chị ấy ngã xuống.” Giọng nói của cô rất nhẹ.

Lệ Tô Liêu ngạc nhiên vô cùng. Anh vội quay đầu nhìn cô, nhưng Chung Tĩnh Trúc không nhìn lại, cô từ từ nhắm mắt lại, hô hấp dần trở nên ổn định, giống như đang ngủ.

14. Chương 14 : Ôi, Trẻ Em Bị Lạc

“Haizz...” Chung Tĩnh Trúc buông đũa, phùng má, vẻ mặt nhìn là đang lo lắng không biết ăn xong có bị ngộ độc không. Lệ Tô Liêu rất nghi ngờ không biết anh có phải vốn bị đứt dây thần kinh nấu nướng hay không, mặc dù từ trước đến giờ anh biết mình vốn chả có loại dây thần kinh này.

Còn việc tại sao Lệ Tô Liêu lại xuống bếp thì phải quay ngược về một tuần trước, đại khái là thiếu gia Lệ Tô Liêu đã bắt đầu có hội chứng sợ hãi mì ăn liền, dù món ăn có ngon đến đâu, nhưng cứ phải ăn đi ăn lại liên tục thì nhất định cũng sẽ chịu không nổi, đừng nói gì mấy gói mì chỉ khác mùi vị kia, anh càng nghĩ, nỗi sợ càng thôi thúc anh phải làm gì đó chấm dứt sự hành hạ này, và biện pháp duy nhất chính là... vào bếp.

Hôm đó, Chung Tĩnh Trúc uể oải về đến liền “được” Lệ Tô Liêu choàng cho cái khăn ăn màu xám, đáng vẻ hoàn toàn đạt chuẩn vợ hiền đầu thảo, trên bàn ăn bày ba món mặn một món canh, sắc hương vị đều... không có.

“Là... anh nấu?” Món ăn khó coi như vậy dĩ nhiên là kiệt tác của Lệ Tô Liêu rồi.

“Ừ...” Lệ Tô Liêu đáp với hai má đỏ ửng, trời đất ơi, anh ta ngượng? Một chuyện còn khó hơn mặt trời mọc đằng Tây vậy mà cũng có thể xuất hiện sao?

“Sao anh lại xuống bếp?” Chung Tĩnh Trúc bỗng có chút xấu hổ, trước nay người ta đều nói đàn ông không thích vào bếp, mà Lệ Tô Liêu còn là một người đàn ông cực phẩm trong cực phẩm, thế mà anh ta lại có thể làm được?

“À, hai người sống chung thì phải có một người xuống bếp nấu cơm, cô không thể thì để tôi.” Những lời này được anh nói một cách hết sức thẳng thắn, không hề có chút ý nén giận, thậm chí còn có chút giống như đang nóng lòng khiêu chiến thử thách vậy.

Chung Tĩnh Trúc đã thành công rồi sao? Một bảo mẫu vô dụng như cô đã có thể bức Lệ Tô Liêu đi đến bước này? Thật lòng cô đã mua một vài quyển sách nấu ăn, cô đang định nghiên cứu thử nghiệm, tuy nhiên, đây là một chuyện khá là phiêu lưu.

Đa số những người mới nấu ăn đều không phân biệt được đâu là muối, đâu là bột ngọt, nhưng Lệ Tô Liêu lại không phải vậy. Anh chỉ không biết đâu là muối đâu là đường thôi. Thế nên các món ăn trên bàn, cái nào không ngọt chết người thì cũng mặn muốn lè lưỡi, thế nhưng Chung Tĩnh Trúc lại ăn đến hai chén cơm, vì dù sao đây cũng là lần đầu tiên Lệ Tô Liêu vào bếp, cái gì là lần đầu tiên với cô cũng đáng trân trọng, có điều, cô không thể nhớ là ai dạy mình như thế nữa, cô chỉ có thể nén nước mắt vào lòng mà ăn cho hết bữa cơm.

Tuy nhiên, hành động trân trọng của cô đã làm Lệ Tô Liêu hiểu lầm, anh tưởng cô ủng hộ mình tiếp tục nấu ăn. Con người anh đã quá quen với việc hoàn thành những chuyện khó khăn, thế nên, bỏ mặc việc mình không phân biệt được muối với đường, anh bắt tay vào khiêu chiến những món ăn với cấp bậc khó hơn.

Chung Tĩnh Trúc thật sự rất muốn hất cả mâm thức ăn này vào mặt anh, để cái sự tự tin đến mức quá đáng của anh giảm bớt một chút. Cái thứ này mà gọi là xúp “Đức Phật nhảy qua tường” sao? Đức Phật đập vô tường nghe có lý hơn.

(*) Xúp Buddha Jumps Over the Wall: đây là món xúp đắt nhất thế giới - Buddha Jumps Over the Wall (Đức Phật nhảy qua tường).

Món xúp bao gồm vây cá mập, bào ngư, nấm hoa Nhật Bản, dưa chuột biển, sò khô, thịt gà, giảm bông Hồ Nam, thịt lợn và nhân sâm. Một ngày nay, có lẽ Lệ Tô Liêu đã dần hiểu ra sở trường của mình là buôn bán kiếm tiền, còn về mặt nấu nướng thì... Cho nên, anh hạ dần cấp bậc của món ăn xuống, tuy nhiên, hạ gì thì hạ, chất lượng món ăn vẫn giữ nguyên không chút động dảy.

“Không hợp khẩu vị?” Lệ Tô Liêu cũng bỏ đĩa xuống theo cô, thật ra nếu không phải những món này là do anh nấu thì anh cũng chẳng có can đảm mà nuốt những thứ vốn không dành cho người ăn này.

“Không phải...” Chung Tinh Trúc nhìn những món ăn bày trên bàn so với lần đầu tiên Lệ Tô Liêu xuống bếp đã đỡ hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng về mặt “sắc” thì tiến, còn về mặt “vị” vẫn như cũ...

“Vậy sao lại thử dài?” Lệ Tô Liêu thở phào một hơi, cũng may không phải vì đồ ăn không ngon. Có điều anh không ngờ Chung Tinh Trúc lại có yêu cầu về thức ăn thấp như thế, đúng là chuyện không thể tin được, nhưng đối với anh đây có thể xem là một may mắn. Cứ nghĩ xem, thức ăn anh làm tệ như thế mà vẫn có người chịu xử lý hết, sao anh không cảm động rơi lệ cho được?

“Buổi thảo luận nghiên cứu tài chính của năm nay sẽ diễn ra ở đại học T, bọn họ có mời đến một vị giáo sư, ông ấy một mình nuôi con nhỏ, và lại còn đặc biệt thương con, đi đâu cũng dẫn con mình theo, trong lúc buổi tọa đàm diễn ra...” Chung Tinh Trúc hơi ngượng ngùng nói, “Tôi phải chăm sóc đứa con của ông ấy.”

“Phương Diệp?” Lệ Tô Liêu đột nhiên hỏi, “Là Phương giáo sư sao? Nghe nói đại học T mời ông ấy từ bên Mỹ sang.” Chung Tinh Trúc gật đầu không ngừng, cô chưa từng tự hỏi tại sao Lệ Tô Liêu lại biết nhiều thế, từ trước đến nay những chuyện anh ấy biết còn nhanh và đầy đủ hơn cô nữa.

“À, đúng là ông ta nổi tiếng thương con.” Lệ Tô Liêu nhếch miệng nói, kể đó, mỉm cười tươi tắn, đôi mắt hơi chuyển, nhỏ giọng nói với vẻ thần bí: “Nghe nói con của ông ấy... nổi tiếng nghịch ngợm.”

Anh vừa dứt lời, Chung Tinh Trúc liền suy sụp triệt để, hôm nay khi phân công nhiệm vụ, lúc thầy Lưu nói nhiệm vụ của cô là trông coi con của ông giáo sư kia, cô đã có chút suy sụp rồi, từ bé đến nay cô nào có kinh nghiệm giữ trẻ đâu, kể đến thầy Lưu còn đặc biệt nhấn mạnh: Đứa bé này rất bú đống bình, cô phải chú ý cẩn thận.

Chung Tinh Trúc hoàn toàn tan nát cõi lòng, công việc bảo mẫu cho Lệ Tô Liêu là cô tự chuồng lấy, nhưng sao đến cả công tác cảnh sát cũng là bảo mẫu... cô đúng là chuyên gia bảo mẫu trên mọi lĩnh vực mà.

“Tôi thấy cô cũng khá hòa đồng mà, chắc thằng bé sẽ thích cô thôi.” Lệ Tô Liêu vừa nói vừa đặt tay lên xoa đầu Chung Tinh Trúc, lúc này Chung Tinh Trúc đang bận lo lắng suy nghĩ nên không phát hiện mình bị người ta xoa đầu như xoa một con thú cưng, lại còn hết sức cảm kích Lệ Tô Liêu nữa chứ, nếu cô nhìn lên đã thấy ánh mắt Lệ Tô Liêu lúc này sáng bừng một cách kỳ lạ rồi.

Buổi nghiên cứu và thảo luận tài chính chính là một sự kiện quan trọng của giới tài chính diễn ra mỗi năm một lần, đại học T còn là đại học nổi danh nhất nhì trong thành phố, nên tuy buổi tọa đàm đến trưa mới bắt đầu nhưng sáng sớm đã có rất đông người đến tham dự rồi. Một sự kiện với quy mô lớn như thế dĩ nhiên với lực lượng bảo vệ bình thường sẽ không đảm bảo an ninh, thế nên tất cả đều đổi thành cảnh sát hàng thật giá thật.

Chung Tinh Trúc bị dẫn đến bên ngoài khu vực nghỉ ngơi, trước khi nhận nhiệm vụ còn được sắp đặt: “Tinh Trúc, Phương Diệp là nhân vật nổi tiếng trong giới tài chính, cô phải chăm sóc cậu bé Phương Tuấn, con ông ấy, thật tốt.”

“Dạ biết thưa thầy.” Chung Tinh Trúc mặt mày ủ dột gật đầu đáp, cô thấy sắp quay người đi, lòng vô cùng vô cùng muốn nhào đến ôm chân ông ấy cầu xin đổi nhiệm vụ khác, cô thà là đứng bên ngoài đến tê chân còn hơn.

Cô hít sâu một hơi, mở cửa phòng bước vào, phòng nghỉ rất lớn, ngoài thiết kế xa hoa ra, trong phòng chỉ có một cậu bé trai nằm lác lác hai chân.

“Xin chào, cậu bé.” Chung Tinh Trúc dùng giọng nói mà bản thân mình phải công nhận là thân thiện nhất, cậu bé kia quả nhiên nghe thấy liền ngẩng đầu lên, đôi mắt đen to tròn, gương mặt trắng nõn, một cậu bé rất đáng yêu.

Có điều, cậu bé vừa trông thấy cô liền bĩu môi, giống như bực mình vì bị Chung Tĩnh Trúc vừa phá hỏng chuyện của cậu vậy, kể đó lại tiếp tục cúi đầu chơi game, hoàn toàn phớt lờ Chung Tĩnh Trúc, làm cô đứng chôn chân một chỗ, vô cùng xấu hổ.

Độ chừng mười phút sau, đến lúc đôi chân Chung Tĩnh Trúc bắt đầu có dấu hiệu tê rần thì cậu cũng bỏ máy chơi game xuống mà quay sang nhìn cô hớn hờ nói: “Cô là người mấy người kia bảo đến chơi với tôi à?” Đôi mắt to tròn của cậu bé vừa xuất hiện trong mắt cô thì bỗng nhiên trong đầu cô lại xuất hiện gương mặt của Lê Tô Liêu, thật giống... Tức thì cô liền vỗ vỗ đầu mình, gương mặt đẹp trai của Lê Tô Liêu đã ám ảnh cô quá dữ rồi, chỉ có đôi mắt thôi mà cũng có thể liên tưởng đến được...

“Ừ, Phương giáo sư cần chuẩn bị để lát nữa lên sân khấu diễn thuyết, nên hôm nay chị đến chơi với em.” Chung Tĩnh Trúc vừa cười vừa nói, nguyên tắc cơ bản nhất khi trò chuyện với trẻ em là: tươi cười.

“Được rồi...” Cậu bé trai có vẻ khá miễn cưỡng chấp nhận lời đề nghị này, đôi mắt to to khẽ chớp một cái. Đây cũng vì Chung Tĩnh Trúc không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ em nên mới không phát hiện được vẻ mặt rõ mười mươi sắp làm chuyện xấu của cậu bé kia.

Cả hai ngồi trên ghế im lặng nhìn các món đồ ăn vặt trên bàn, Chung Tĩnh Trúc rất rất rất muốn với tay lấy nhưng cậu bé này lại không có ý sẽ mời cô. Dù sao đây là đồ ăn của người ta, lại còn là một đứa trẻ nữa, nên cô chỉ có thể ăn một miếng bánh quy be bé tượng trưng mà thôi.

“Chị, em muốn ăn kem...” Cậu bé chớp đôi mắt to, ngượng ngùng nói.

“Được!” Lòng Chung Tĩnh Trúc hoàn toàn xúc động với chữ “chị” kia, với tuổi tác của cô, cậu bé này không kêu cô là dì là một thành tựu quá lớn lao rồi. Thế nên, một cô cảnh sát góc gù ghềnh và một cậu bé trai đáng yêu, tay trong tay rời khỏi phòng nghĩ.

Trong đại học T có một căn tin nhỏ, ở đây có một cửa hàng kem khá nổi tiếng được các cặp đôi ưa thích, hôm nay lại còn là ngày đặc biệt nên người bên ngoài vào đây cũng không ít, nhất thời có chút hỗn loạn.

Chung Tĩnh Trúc thực ra không phải là người cầu thả, lúc nào cô cũng nắm chặt tay cậu bé. “Kem gì?” Cô bán hàng cúi gắt hỏi.

Cậu bé trai nhỏ nhắn không nhìn thấy rõ những thứ đặt ở trên cao, nên Chung Tĩnh Trúc liền bế lên, cậu nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, nói: “Kem Chocolate hạt dẻ, phần đặc biệt.”

Chung Tĩnh Trúc đặt cậu bé xuống, vừa lấy tiền trả vừa nghĩ không biết có được trả lại tiền này không.

Khi cô mua xong quay đầu lại nhìn thì bóng dáng nhỏ bé đáng yêu đã biến mất. Chung Tĩnh Trúc luống cuống nhìn đồng hồ tây, sau đó cắn răng nhét phần kem vào tay người con trai đứng gần đấy: “Tặng cậu.”

Cô lượn vòng quanh căn tin một vòng, ngay cả nhà vệ sinh nam cũng chạy vào thế mà không thấy bóng dáng nhỏ nhắn kia đâu, Chung Tĩnh Trúc lại vội vàng chạy ra ngoài.

“Phán Phán.?” Chung Tĩnh Trúc đang nhìn nhìn ngó ngó trong mấy bụi cỏ bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi ở phía sau mình, cô liền quay đầu lại nhìn.

“Anh rể...” Cô vừa lên tiếng liền nhận ra mình gọi sai rồi, cũng vì cô đã quen với cách xưng hô này nên mới theo phản xạ mà gọi thôi, cô thấy Lương Trì khẽ nhú mày liền vội đổi cách xưng hô, “Lương Trì, sao anh lại ở đây?”

“Đến tham gia buổi thảo luận, sẵn tiện về thăm trường cũ.” Đôi chân mày của anh hơi giãn ra, vẻ mặt lại bình thản như cũ, Chung Tĩnh Trúc bỗng giật mình, đại học T đúng là trường cũ của Lương Trì, dù anh chỉ học đến năm hai đã đi du học nhưng nói thế nào cũng là trường cũ.

Lương Trì nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô liền hỏi: “Trán đầy mồ hôi kia... gặp rắc rối gì phải không?”

“Em để lạc một cậu bé.” Gương mặt be bé của Chung Tĩnh Trúc khẽ nhăn lại, “Là con của một vị giáo sư, bảo em chăm sóc.”

“Lạc lúc nào?” Lương Trì hỏi.

“Khoảng mười phút trước, em mua cho nó ly kem, quay đầu lại đã mất tích.” Chung Tĩnh Trúc ảo não nói, nếu như tự nó chùn đi thì không phải lo, chẳng may bị người ta lừa đi thì cô biết ăn nói thế nào đây?

“Để anh tìm giúp em.” Lương Trì quyết đoán nói.

“Không cần, lỡ muộn giờ của anh thì sao?” Chung Tĩnh Trúc kinh ngạc, vội lắc đầu từ chối. Chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa là bắt đầu buổi tọa đàm rồi, mà buổi tọa đàm này quan trọng như thế làm sao có thể để anh vì cô mà lỡ mất cơ hội?

“Không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện của em.” Lương Trì khẽ nói, khóe môi như nở một nụ cười nhưng là rất ít. “Đi thôi, anh nhất định sẽ giúp em tìm thấy cậu bé ấy.”

15. Chương 15 : Ôi, Nhóc Lừa Đảo

Ngày thường trường đại học kiến trúc T với cảnh đẹp mê hồn đã hấp dẫn không ít du khách, hướng hồ hôm nay lại có lại có buổi hội họp lớn như vậy, vườn trường khắp nơi đều chật kín người, tìm một đứa trẻ quả thực rất khó.

Chung Tĩnh Trúc gần như đã đào sâu ba tấc đất, xóc hết lên mà tìm, cô chui vào tất cả các bụi cây ở trong trường, nhưng đều không thấy bóng dáng cậu nhóc đâu. Đang trong nỗi thất vọng, quay đầu đã thấy Lương Trì đứng sừng sững trước mặt, rất mê người.

Bước một bước nhỏ về phía trước, thị lực của cô xưa nay rất tốt, mỗi khu ở trường đại học đều đang tuyên truyền bằng poster, trước đây các cuộc hội họp lớn đều làm như vậy, nội dung không có gì đặc sắc mà hấp dẫn ở chỗ người đang ở trong poster là ai. Trong poster đều là hình ảnh của các học viên, nữ sinh xinh đẹp tuyền trần, ăn mặc đều lộng lẫy, bóng lưng kia, khiến cô nhớ tới Chung Ninh Lan.

Giẫm phải một nhánh cây, tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, Lương Trì bỗng lên tiếng, ánh mắt đen nhánh trầm tĩnh trong phút chốc lại khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Phương Tuấn không phải chó mèo, sẽ không chui vào trong bụi cây.” Lương Trì nâng tay gỡ những chiếc lá, nhánh cây vương trên tóc cô xuống. Hai người đứng rất sát nhau, bàn tay anh trắng nõn khẽ nâng mặt cô lên, sau đó lướt qua vầng trán của Chung Tĩnh Trúc.

Nhất thời khuôn mặt Chung Tĩnh Trúc đỏ bừng, có lần nhận nhiệm vụ đi tìm kiếm, có đôi khi đôi thương tìm kiếm cũng là chó mèo, cho nên suy nghĩ của cô đã thành thói quen. Phương Tuấn to xác như vậy, chui vào bụi cây sẽ bị trầy xước, hình như không ngốc đến vậy.

“Phía trước là cửa chính, chúng ta đến đó hỏi một chút.” Lương Trì rất tự nhiên kéo tay cô, Chung Tĩnh Trúc rút tay lại, lảng tránh sang chuyện khác: “Đi thôi, đi thôi.” Trong đầu đều là hình ảnh của Lương Trì xẹt qua xẹt lại.

Lương Trì thoáng ngạc nhiên với hành động từ chối này của cô, mở bàn tay ra rồi lại gập lên. Trước đây, Chung Tĩnh Trúc thích nhất đem bàn tay ngắn thịt béo mập của mình đặt vào trong lòng bàn tay anh, lúc đó anh chẳng thích chút nào. Ánh mắt xẹt qua khắp nơi, chỉ phút chốc sau đó, Chung Tĩnh Trúc liền bước nhanh đi.

Hai người gần đi đến cửa lớn, thấy người trước mắt cô sợ đến tái cả mặt, đó chính là thầy của cô – Lưu Toàn, ông đang bước gần tới chỗ của Chung Tĩnh Trúc, người đàn ông trên năm mươi tuổi, lồng mày xécher ngược, sắc mắt tràn về nôn nóng.

Chung Tĩnh Trúc nhích gần lại bên cạnh Lương Trì, co đầu rút cổ trốn tránh chỉ sợ thầy nhìn thấy. Lương Trì cũng hiểu được cô đang trốn, liền vòng tay ôm gọn cô vào sát bên mình, màu xanh của cảnh phục đã được che dấu kĩ.

Nhìn thấy thầy và người khác đi xa, Chung Tĩnh Trúc thở phào một hơi, phát hiện mình đang ở trong lòng của Lương Trì, cô tựa quây muốn rời ra, nhưng vòng tay của anh rất vững chắc, cô không thể thoát ra được.

“Ban ngày ban mặt, ôm ôm ấp ấp, không lịch sự chút nào.” Giọng nói non nớt, ngôn ngữ sắc bén, từ trên đỉnh đầu hai người dội xuống. Chung Tĩnh Trúc đương nhiên nhận ra được chủ nhân của giọng nói này là ai – Phương Tuấn.

Ngẩng đầu lên, quả nhiên trên cành cây của đại học T đang có hình dáng bé nhỏ, cành lá sum suê, không nhìn kĩ sẽ không thấy được, ngồi lên cành cây rồi dùng đưa đôi chân bé xíu.

“Sao chị chậm thế? Chị không phải cảnh sát sao? Còn không bằng người giúp việc nhà em, lâu như thế mà cũng không tìm ra, để em phải tự lộ mặt ra.” Tên nhóc con lắc đầu than thở, ngay cả câu nói đầy vẻ coi thường.

Giờ phút này, Chung Tĩnh Trúc đã có thể buông tảng đá đang nè nặng trong lòng mình xuống, cô chỉ sợ tên nhóc này bị người khác bắt cóc, bây giờ nhìn thấy nó đang bộc lộ rõ bản chất quỷ con của mình.

“Sao em leo được lên cây?” Chung Tĩnh Trúc không chấp với một tên nhóc con, hướng hồ cây cao đến như này, ngã xuống không phải là chuyện đùa, vừa mới nhẹ nhõm được phần nào bây giờ lại nặng trĩu như đeo đá vào người.

“Đứng ở nơi ới có thể nhìn thấy ở phía xa, ở đây phong cảnh cũng không tệ.” Phương Tuấn không chịu ngồi yên, còn dám đứng lên, cánh tay bầu vào cành cây khiến nó rung rung, mồ hôi lạnh của Chung Tĩnh Trúc cũng theo nhịp cây rung mà tứa ra.

“Phương Tuấn, em đừng nhúc nhích, chị sẽ đi tìm người bế em xuống.” Chung Tĩnh Trúc hoảng sợ đến hết lạc cả giọng, cô đứng là có mắt như mù mới nghĩ thằng nhóc Phương Tuấn này là đứa trẻ ngoan ngoan.

“Em còn chưa chơi đã! Không xuống!” Phương Tuấn thấy Chung Tĩnh Trúc sợ đến toát đầy cả dầu mồ hôi, vô cùng đắc ý, nó lại trèo cao hơn, mỗi bước của nó như đang dẫm nát cõi lòng của Chung Tĩnh Trúc, phiền muộn mà không biết làm thế nào.

“Em đợi chị!” Chung Tĩnh Trúc không chần chừ được nữa, cắn răng, xắn tay áo lên, quần ống quần chuẩn bị leo lên cây, mặc kệ hình tượng lúc này của mình ra sao. Chung Tĩnh Trúc đứng là cao thủ leo cây, leo một lúc đã gần đến chỗ của Phương Tuấn.

“Chị đừng có lên, nếu không em sẽ nhảy xuống!” Phương Tuấn thấy cô leo đến được một đoạn, cũng bối rối, nó chưa từng gặp qua người con gái nào như Chung Tĩnh Trúc, người này có thật là con gái không vậy?

Chung Tĩnh Trúc thấy nó có vẻ nhảy xuống thật, đành ôm cây không biết nên tiến hay lui, trong lúc đang không biết làm thế nào, mũi chân dẫm trượt vào vỏ cây, cả người trượt xuống.

Lương Trì nhanh tay lẹ mắt, định đi tới đỡ cô nhưng Chung Tĩnh Trúc vẫn có thể kiểm soát được tình hình. Thế nhưng Lương Trì lại lỡ mất một nhịp cả hai cùng ngã xuống một chỗ, lưng của cô áp sát vào lồng ngực của anh, cánh tay của anh vòng qua eo của cô, đáng vẻ vô cùng mờ ám.

“Anh cũng thật vô dụng!” Tên nhóc con cảm thấy hổ thẹn thay, lên tiếng châm chọc. Chung Tĩnh Trúc tức đến phát điên. Nếu không cẩn thận, kéo Phương Tuấn xuống thì lúc này nó trở thành cái giường để Chung Tĩnh Trúc nằm đè lên.

“Có sao không?.” Lương Trì đỡ cô đứng dậy.

“Hình như bị trẹo chân.” Chung Tĩnh Trúc che cổ chân, tuy rằng chưa sưng nhưng rất đau.

“Muốn em xuống dưới cũng được.” Tên nhóc con bắt đầu có chút lương tâm, cả người nằm bò trên cây, quơ quơ rubik trong tay: “Làm đồng màu rubik đi thì em xuống.”

Rubik bay một hình vòng cung, xẹt qua trán Chung Tĩnh Trúc rồi rơi xuống đất. Phương Tuấn tỏ vẻ không hài lòng về độ chuẩn xác của mình, bĩu môi.

Sĩ khả sát bất khả nhục, Chung Tĩnh Trúc cắn răng, nhặt rubik lên, cô nhìn trái nhìn phải rubik, cô không biết chơi cái này, đừng nói là xoay cho đúng màu.

“Em chỉ nghĩ rằng chị vụng về, hóa ra còn ngu ngốc nữa.” Tên nhóc kia đương nhiên là đang trêu chọc cô, xem bộ dáng với vẻ mặt kia lúc thì thấy là một cậu bé có tương lai, bây giờ đã trở thành một nhóc lưu manh!

“ Phương Tuấn, xuống dưới.” Giọng nói này rất tự nhiên cũng rất quen thuộc, Lệ Tô Liêu đứng cách đó năm sáu bước.

“ Lệ Tô Liêu? Sao anh ở đây?,” Phương Tuấn cong cái miệng nhỏ lên, vội vàng như con chó nhỏ, phát phất tay: “ Anh đừng đến gây loạn nữa được không? Ở đây chơi rất vui.”

“ Lại chơi rubik?” Lệ Tô Liêu đi đến bên cạnh Chung Tĩnh Trúc, lấy rubik từ trong tay cô ra, ngón tay anh chuyển động rất nhanh, nháy mắt một cái các màu đã giống nhau, Chung Tĩnh Trúc ngay cả mắt cũng không dám chớp, quá tuyệt.

“ Không phải nói là ráp đúng thì sẽ xuống sao?,” Lệ Tô Liêu giơ rubik ở trên tay lên, sắc mặt Phương Tuấn khê biến sắc, cắn chặt cánh môi đỏ au, ngón tay bé xíu chỉ về phía Chung Tĩnh Trúc nói: “ Em bảo chị ấy ráp, anh giúp không được tính.”

“Anh và chị này rất thân thiết với nhau, không phân biệt ai với ai cả.” Lệ Tô Liêu khê mỉm cười, nhìn chăm chặp vào Phương Tuấn. “Anh đếm tới ba.”

“Đừng!” Phương Tuấn gấp đến mức hét to lên, động tác linh hoạt như con khỉ nhỏ, rõ ràng là dáng vẻ của kẻ hay trèo nóc nhà đây mà.

“Mỗi lần anh ra ngoài đều xen vào chuyện của em, không còn việc gì khác để làm sao?” Phương Tuấn đi đến bên cạnh Lệ Tô Liêu, dáng vẻ ương ngạnh nhìn anh, khí thế hung hăng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên để tổ giác người ‘ ác độc ‘ trước mắt.

“Nếu em không đi gây chuyện chú sẽ không xen vào.” Lệ Tô Liêu cười cười, vỗ đầu của nó. Chung Tĩnh Trúc hơi hoang mang, hai người này quen biết nhau sao?

“Bị trẹo chân?” Lệ Tô Liêu ngồi xổm xuống, đưa tay sờ vào mắt cá chân của cô, mắt cá chân sưng lên như cái bánh bao. Chung Tĩnh Trúc muốn tránh động tác của anh, nhưng đau quá, không nhắc nổi chân!

“Anh đưa em tới phòng y tế.” Lương Trì ở bên cạnh quan sát tỉ mỉ Lệ Tô Liêu, sau đó lấy lại tinh thần, nhìn Chung Tĩnh Trúc nói.

“Nên để tôi đưa cô ấy đi.” Lệ Tô Liêu không đứng lên, chỉ ngẩng đầu, ánh mắt híp lại: “ Phòng y tế của đại học T chỉ có thể mới được khám bệnh, tôi là thầy giáo ở đây, tôi có thể.”

Lệ Tô Liêu nói xong, quay người nhìn Chung Tĩnh Trúc: “ Lên đi, cô có lên được không?.”

Chung Tĩnh Trúc nhìn vào lưng của anh, hơi ngượng. Phương Tuấn ở bên cạnh thấy hơi ngứa mắt, nói: “ Quá dị à nha, vừa rồi không phải mới ôm ôm ấp ấp nằm dưới đất sao?.”

Gò má Chung Tĩnh Trúc ửng hồng, tròng mắt Phương Tuấn một cái, sau đó dè dặt ghé vào trên lưng của Lệ Tô Liêu.

“Anh đi cùng em.” Lương Trì nhú mi.

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì Lương tiên sinh còn có một buổi diễn thuyết sắp diễn ra.” Lệ Tô Liêu công Chung Tĩnh Trúc, cho dù lấy đà cũng không ảnh hưởng đến phong thái của anh: “Lương tiên sinh, anh đi trước, Phán Phán đã có tôi.”

Nghe thấy hai chữ Phán Phán, ánh mắt Lương Trì hơi biến động: “ Tôi nhớ không lầm thì giáo sư Lệ cũng có buổi diễn thuyết.”

Lệ Tô khê cười: “ Không thể nghe được buổi diễn thuyết của Lương tiên sinh, quả thực có chút đáng tiếc.”

Lương Trì cũng không nói thêm, nhìn Chung Tĩnh Trúc nhẹ nhàng lên tiếng: “ Phán Phán, diễn thuyết xong, anh sẽ tới phòng y tế tìm em.”

Chung Tĩnh Trúc cảm thấy có thể ở một trường đại học nổi tiếng như này mà bước lên bục diễn thuyết quả nhiên là một vinh dự vô cùng, nhanh chóng đáp lời: “ Anh đi đi, đừng để bị muộn.” Không hề có chút nín kéo.

“Phòng y tế ở bên này.” Lương Trì nhắc nhở.

“Bên này có đường tắt, sẽ gần hơn.” Sắc mặt Lê Tô Liêu vẫn vậy.

Phòng y tế và nơi diễn thuyết cùng một hướng nhưng vì tránh việc phải đi cùng Lương Trì, Lê Tô Liêu lựa chọn việc đi đường vòng.

“Hai người quen biết?” Chung Tình Trúc đi Lê Tô Liêu rồi lại nhìn Phương Tuấn, hai khuôn mặt này có nét giống nhau, cô cẩn thận đánh giá, Phương Tuấn chính là Lê Tô Liêu phiên bản thu nhỏ.

“Uhm, chúng tôi là người thân.” Lê Tô Liêu không giải thích rõ, Chung Tình Trúc tự suy đoán: “Người ta thường nói, cháu giống cậu, tên nhóc này là cháu của anh?”

“Anh mới là cháu của em!” Phương Tuấn đột nhiên xù lông: “Anh ấy là cháu của em! Em là cậu của anh ấy!”

Chung Tình Trúc chờ người nhìn Phương Tuấn, đáng vẻ vô cùng buồn cười.

Lê Tô Liêu bật cười: “Uhm, tên nhóc này là cậu của tôi.”

16. Chương 16 : Ôi, Chiếm Lợi Thế.

“Nó. nó mới mấy tuổi.” Chung Tình Trúc mới nói có mấy chữ mà đã cắn trúng đầu lưỡi liên tục vài lần.

“Em bảy tuổi!” Phương Tuấn ngẩng đầu, bắc bẻ cô bằng giọng trẻ con ngây thơ vô cùng.

“Nó còn nhỏ, nhưng vai vế lại rất cao.” Lê Tô Liêu giải thích, tuy nhiên Chung Tình Trúc vẫn cảm thấy kinh ngạc mà đưa mắt nhìn chằm chằm Phương Tuấn, rõ ràng ánh nhìn trắng trợn và lộ liễu của cô đã làm thẳng nhóc cảm thấy không thoải mái. Phương Tuấn đưa cánh tay be bé của mình véo lấy bắp chân bánh mỳ của cô, làm cô đau đớn hét to, đồng thời đầu óc cũng trở về với hiện thực.

Trong phòng y tế lúc này chẳng hiểu sao chỉ còn mỗi hai người thu phí đang ngồi tán dóc. “Giáo sư Lê, thật ngại quá, mấy bác sĩ đều chạy đến hội trường tham dự tọa đàm cả rồi, mọi người ở đây chờ một lát nhé.”

Người nọ nói xong liền đưa mắt nhìn vào phòng làm việc, lúc này người kia mới phát hiện trong phòng chẳng còn ghế trống nữa, thế nên tiếp tục xấu hổ nói: “Chắc vì lo hội trường không đủ ghế ngồi nên bọn họ tự mang ghế theo rồi.”

“Chân cô ấy bị treo, ở đây có túi đá chườm không?” Lê Tô Liêu tiếp tục duy trì hình tượng khiêm tốn nhã nhặn, khẽ nói với cô nhân viên thu phí, cô gái kia nghe xong không ngừng gật đầu đáp: “Có có, để tôi lấy cho anh.”

Có điều, đây vốn chẳng phải phòng làm việc của cô, cô không biết các dụng cụ y tế để ở nơi đâu, bắt đầu quá trình tìm kiếm bằng cách lục tung mọi thứ, nháy mắt cả phòng y tế giống hệt như vừa có một toán cướp lướt ngang vậy.

Lê Tô Liêu đưa mắt nhìn sang chiếc tủ lạnh nhỏ trong góc phòng, anh bước đến mở ra, quả nhiên bên trong có hai cái túi chườm đá, cô gái thu phí đứng cạnh lúc này đã gần như muốn phun máu mũi rồi, cái này cũng tại quần áo của Lê Tô Liêu lúc này không được chỉnh tề, làm cô. ừm. làm cô không kháng cự nổi!

Lát sau, bắp chân bánh mỳ của Chung Tình Trúc đã được kẹp trái phải mỗi bên một cái túi chườm đá, mà từng động tác chăm sóc cô của Lê Tô Liêu phải nói là vô cùng dịu dàng, người nào không biết mà nhìn cảnh này chắc lại tưởng anh ta là một bác sĩ chuyên nghiệp. Thật ra đây là do Lê Tô Liêu quá lo lắng nên không dám mạnh tay, mỗi đầu ngón tay của anh lúc này đều run rẩy.

“Lê Tô Liêu, anh cũng là giáo sư à?” Chung Tình Trúc che miệng nói, vẻ mặt như kiểu tôi vô tình biết được bí mật của anh rồi.

“Chỉ thỉnh thoảng thôi, cái danh thôi mà, một năm xuất hiện tầm một lần.” Lê Tô Liêu vẫn cúi đầu, nói với vẻ hết sức tự nhiên: “Vì là bạn cùng trường, nên cũng ngại từ chối.”

Chung Tĩnh Trúc nghe xong liền lộ vẻ thoải mái, cái anh chàng này, cả người như có sát khí bẩm sinh, làm sao mà lại đi dạy người ta được.

“Phương Tuấn, dì ấy vì ai mà bị thương hả? Có cần phải xin lỗi dì một tiếng không?” Lệ Tô Liêu vừa chăm sóc chân bị trẹo của Chung Tĩnh Trúc, vừa trêu đùa thằng nhóc nghịch ngợm bên cạnh, giọng điệu lại hết sức dịu dàng, không có chút uy hiếp nào.

“Lệ Tô Liêu, anh bị đâm rồi sao? Làm sao em gọi chị ấy là dì được? Em gọi chị ấy là gì thì chị ấy sẽ thành dì của anh đấy!” Thằng nhóc này rõ ràng vô cùng thông minh, vừa thấy có gì không đúng là sắp xếp lại trật tự xưng hô của ba người liền.

Chung Tĩnh Trúc vốn bực mình vì chữ dì kia, cô là chị mà, chị đấy! Nhưng nghe thấy mình được làm bà ngoại của Lệ Tô Liêu, lập tức vui vẻ vì mình trên vai trên vế cái người kia.

“À, đúng rồi.” Lệ Tô Liêu không ngờ lại gật đầu đồng ý với lời cậu bé.

“Chị ấy cũng có thể gọi em là cậu!” Cậu bé tranh thủ thời cơ nhắc nhở tiếp.

“Tại sao?” Chung Tĩnh Trúc thấy hai người một lớn một nhỏ kẻ tung người hứng nhện không được cắt lời, “Với tuổi này của nó, nó phải gọi tôi là dì.”

“Cô muốn so vai vế với tôi sao?” Lệ Tô Liêu vốn đang khom người nói chuyện với cậu bé nên khí thế có chút thâm thấp, nhưng khi anh ngẩng đầu đứng lên lại cao hơn Chung Tĩnh Trúc không chỉ một cái đầu, Chung Tĩnh Trúc nháy mắt sau liền bị dọa nhụt chí, nói: “Không có.”

“Vậy từ nay về sau em gọi chị là Chung Tĩnh Trúc.” Thằng nhóc nhảy lên giường, từ trên cao nhìn xuống Chung Tĩnh Trúc nói.

Lệ Tô Liêu gật đầu tỏ vẻ đồng, kế đó bỗng nhiên nói: “Nhưng cũng không thể thiếu lời xin lỗi.”

“Nhưng tự chị ấy ngã xuống mà!” Phương Tuấn chống nạnh đáp trả, khoe môi Lệ Tô Liêu khê nhếch lên, nhưng anh chưa kịp đáp trả thì Phương Tuấn đã giương cờ trắng đầu hàng.

“Em xin lỗi, em không ngờ chị lại vụng về như vậy.”

Lời xin lỗi gì đây? Thành ý nằm ở đâu rồi?. Tuy nhiên, ngẫm thấy đối phương chỉ là một đứa bé nhỏ, Chung Tĩnh Trúc nhận.

“Chúng ta về thôi, ở nhà có rượu thuốc xoa trẹo chân.” Lệ Tô Liêu đưa tay cầm lấy hai cái túi đá không còn lạnh nữa, vứt vào thùng rác. Chung Tĩnh Trúc thấy thế thực rất muốn nhắc nhở cho anh biết chỉ cần tiết trùng nó lại là có thể sử dụng!!!

“Nhưng mà. lát nữa Lương Trì.” Cô khê lâu bầu.

“Nhiệm vụ của chị là đi cùng với em, giờ em muốn đến nhà Lệ Tô Liêu, chị cũng phải đi cùng với em.” Phương Tuấn lên tiếng xung phong, đây đúng là phong cách của nó, bất cứ việc gì cũng đứng ngược chiến tuyến với Chung Tĩnh Trúc.

“Xem như chị bị tai nạn lao động, chị muốn nghỉ phép!” Chung Tĩnh Trúc bỗng nhiên nghĩ ra một lý do hết sức hợp lý để thoát khỏi cậu bé Phương Tuấn đầy rắc rối này, cô vui mừng nhắc điện thoại gọi cho thầy Lưu, không ngờ.

“Tĩnh Trúc à, con trai Phương giáo sư rất thích cô, hiện giờ Phương giáo sư đang bận không đi được, cô tiếp tục chăm sóc nó đi, sẽ có tiền tăng ca.” Lưu Toàn dường như đang rất bận rộn, chỉ đơn giản nói vài câu giao nhiệm vụ cho cô rồi tắt máy.

Chung Tĩnh Trúc quay đầu lại liền thấy Phương Tuấn đang vung vẩy điện thoại trong tay, hóa ra nó đã gọi trước rồi. Con nít nhỏ như thế ai lại cho dùng điện thoại di động sớm như vậy!

“Ngại quá, đi thôi ~” Phương Tuấn thích thú nhảy khỏi giường bệnh, lẳng xằng chạy trước, Lệ Tô Liêu khom người xuống, ý bảo Chung Tĩnh Trúc leo lên, cô thầm nghĩ thôi trước lạ sau quen nên dứt khoát nhảy lên lưng anh, thế nhưng không ngờ khi được anh cồng trên lưng, cảm giác lại ảm áp và thoải mái như thế.

“Lệ Tô Liêu, sao chị ấy lại có chìa khóa?” Đôi mắt Phương Tuấn vốn đã rất to, nhưng khi thấy cảnh kia lại tròn to hơn nữa, hai con ngươi như muốn rơi cả ra ngoài, vâng, cửa là do Chung Tĩnh Trúc mở, cô chỉ tiện tay đặt ngón tay vào, cửa lớn cứ thế hé mở.

“Chúng tôi ở cùng nhà.” Câu nói của Lệ Tô Liêu có chút mờ ám, nhưng Chung Tĩnh Trúc không nhận ra còn có chút đắc ý nữa.

“Lệ Tô Liêu, anh bị mù hay bị dần rồi?” Cậu bé Phương Tuấn lộ rõ sự bất ngờ, lui về sau vài bước, vẻ mặt không giống một cậu bé ngây thơ trong sáng chút nào mà giống như một người vừa bị sét đánh cháy đen.

“Thị lực của anh là 2.0, nhưng người nào đó suốt ngày đeo kính sát trùng, sau này có thể bị mù không chừng.” Lệ Tô Liêu khẽ cười, liếc mắt nhìn cậu bé, nói “Có vào không?” Chung Tĩnh Trúc từ trên lưng anh nhảy xuống, giơ tay định đóng cửa, Phương Tuấn đứng bên ngoài vội vàng lách người chui vào.

Chung Tĩnh Trúc được đỡ đến ngồi xuống ghế salon mềm mại, Lệ Tô Liêu lại lấy túi chườm đá ra áp lên chân cô.

“Để tôi tự làm!” Rốt cuộc người nào đó cũng cảm thấy xấu hổ mà lên tiếng, cô đưa tay muốn giật lấy túi đá nhưng Lệ Tô Liêu đã nhanh nhẹn thoát được, trêu chọc: “Tay cô ngắn thế, với tới sao?”

Chung Tĩnh Trúc thử với tay, vì xương cốt của cô đã cứng ngắt nên đầu ngón tay thậm chí còn không chạm được đến mắt cá chân nữa, đành để Lệ Tô Liêu đùa nghịch chân cô, Phương Tuấn đứng bên cạnh bó tay lắc đầu, cái người này có thể chừa phần ngu ngốc cho người khác không? Chỉ cần uốn người là được, thẳng chân thì làm sao với tới?

“Chỉ số IQ của chị còn tệ hơn mấy cô nàng trong phim thần tượng nữa?”

“Cậu bé à, chừng bao nhiêu tuổi? Còn bé mà xem mấy cái phim kinh dị ấy làm gì?”

Phương Tuấn và Chung Tĩnh Trúc nháy mắt túm lấy nhau, bắt đầu một trận chiến đầy gay cấn, cuối cùng Phương Tuấn với tài năng mạnh mẽ đã chiến thắng Chung Tĩnh Trúc bị thương trên hoạt động bất tiện.

Có điều, hình như thằng nhóc kia bị Lệ Tô Liêu dọa sợ chạy vào WC tháo kính sát trùng, khi trở ra, trông mắt đã về màu xanh lam đặc trưng của con lai, có thể thấy nó rõ rệt như thế nào.

“Vì sao em lại mang kính áp trùng màu đen?” Chung Tĩnh Trúc tò mò hỏi.

“Vì nó giống Lệ Tô Liêu!” Phương Tuấn nhíu mi. “Mọi người đều nói Lệ Tô Liêu rất đẹp.” Chung Tĩnh Trúc tỉ mỉ quan sát, trông mắt màu lam đúng là không đẹp bằng Lệ Tô Liêu.

Khi Lệ Tô Liêu mặc tạp dề bước ra khỏi nhà bếp đã thấy Chung Tĩnh Trúc nằm bẹp dí dưới ghế salon, còn Phương Tuấn thì đứng phía trên, vừa cười ha hả vừa dẫm lưng cô, dáng vẻ khá giống bọn trộm cướp thô phỉ.

“Lệ Tô Liêu?” Phương Tuấn vừa quay đầu sang nhìn cửa nhà bếp liền suýt chút nữa mà ngã lăn từ trên ghế salon xuống đất, bấy nhiêu đủ để thấy cảnh tượng Lệ Tô Liêu mặc tạp dề nó mới lạ như thế nào.

“Anh kiếm đâu ra cái tạp dề xấu như thế?” Chung Tĩnh Trúc nghe xong lòng đầy tức giận, cái này là cô mua mà.

“Vào đánh trứng đi.” Lệ Tô Liêu mặc kệ lời chế giễu kia, vung tay vẫy gọi Phương Tuấn. “Chung Tĩnh Trúc mới là bảo mẫu của anh, còn em là khách, là trưởng bối của anh đấy.” Thằng nhóc kia cũng mặc kệ lời nói của anh.

“Em có thấy trưởng bối nào đến nhà tiểu bối quậy phá, lại còn để người ta làm việc một mình không?” Lệ Tô Liêu hỏi, Phương Tuấn cảm thấy cũng đúng, nhiệm vụ đoạt lấy uy nghiêm của trưởng bối khá là có tính khiêu chiến, Lệ Tô Liêu lại tiếp tục cố gắng, “Hơn nữa, em không phải nói mình đánh trứng rất giỏi sao?”

“Tất nhiên rồi! Em đánh trứng còn giỏi hơn cha em nữa.” Phương Tuấn ưỡn ngực nói, tư thế hiên ngang lắm liệt. Chung Tĩnh Trúc che miệng lên cười, cha của em là giáo sư chỉ biết giảng dạy học sinh, có phải đầu bếp đâu, thế mà cũng tự hào cho được.

Quả nhiên lát sau thằng nhóc đã bị Lệ Tô Liêu lừa vào phòng bếp, Lệ Tô Liêu quay đầu nhìn Chung Tĩnh Trúc, nháy mắt một cái, Chung Tĩnh Trúc có chút xấu hổ, hai người lớn bọn họ lại hợp sức bắt nạt một thằng nhóc hay sao?

“Lệ Tô Liêu, mấy món này có thể ăn được thật à?” Thằng nhóc ngồi chồm hồm lên ghế, cái đầu nho nhỏ gối lên cái tay bé bé, cẩn thận quan sát các món ăn có chút quái dị được đặt trên bàn.

“Chị ăn suốt mà có sao đâu!” Chung Tĩnh Trúc cảm thấy hơi bức bối, Lệ Tô Liêu chịu vào bếp đã là chuyện không dễ dàng, xét về mặt tinh thần rất đáng để khích lệ, dù sao người ta vốn không có tài về mặt này mà.

“Chị vốn có phải người bình thường đâu.” Phương Tuấn lầu bầu.

Chung Tĩnh Trúc tức giận: “Lệ Tô Liêu cũng có ăn.”

“Anh ta lại càng không bình thường.” Thằng nhóc châm biếm. “Lần trước em bỏ thuốc xổ vào thức ăn anh ấy mà anh ấy có bị tiêu chảy đâu, thế sao là người bình thường được?”

Chung Tĩnh Trúc nghe xong liền nhìn Lệ Tô Liêu bằng ánh mắt không dành cho người bình thường, Lệ Tô Liêu cười cười nói với Phương Tuấn. “Đây là vì anh đã đổi hai phần thức ăn của chúng ta với nhau.”

“Đề tiện, lúc đó em mới có bốn tuổi. Sao anh nỡ ra tay với một đứa trẻ đáng yêu như thế hả?” Phương Tuấn tức giận đứng dậy, khi cậu bé vừa tròn bốn tuổi cũng là lần đầu tiên chạm trán Lệ Tô Liêu. Lúc đó cậu thấy con người kia còn xấu xa hơn mình, thế mà cha lại rất thích người ấy, nên lén trộm thuốc xổ của người giúp việc trộn vào thức ăn của Lệ Tô Liêu. Ai ngờ cuối cùng người đau bụng lại là mình. Từ đấy đến nay cậu cứ tưởng vì mình làm chuyện xấu nên bị quả báo, hóa ra. con người xấu xa này đúng là không thể đắc tội.

Chung Tĩnh Trúc có chút hết biến nói sao, người ta khi bốn tuổi chỉ là những đứa trẻ ngoan hiền ngây thơ khờ dại, còn thằng nhóc Phương Tuấn khi ấy đã là một tiểu ác ma rồi.

“Ấy da, lúc đó anh có giúp em giảm tác dụng của thuốc còn gì.” Lệ Tô Liêu vẫn tươi cười nói.

17. Chương 17 : Ôi ! Tiên Nữ Nhỏ

Ăn xong bữa cơm chiều, bạn nhỏ Phương Tuấn tuyên bố một tin tức nhẩn tâm vô cùng, cậu bé sẽ ở lại đây, đến khi nào buổi hội thảo kia kết thúc, cũng tức là sẽ ở đây ba ngày ba đêm!

Chung Tĩnh Trúc hết lời để nói, tiểu yêu quái này sao có thể nhiệt tình ra sức bắt nạt cô đến thế, tuy rằng ở đây có Lệ Tô Liêu bảo vệ nhưng cô lại không đấu thắng một đứa trẻ mới có bảy tuổi, thật sự là quá tổn thương lòng tự trọng của cô.

Căn nhà tuy lớn nhưng chỉ có một phòng khách và hai phòng ngủ, Phương Tuấn muốn ở lại nhất định là muốn phá quấy, vốn cậu bé định đi theo Lệ Tô Liêu nhưng cuối cùng lại ôm bằng được Chung Tĩnh Trúc, sống chết không chịu buông tay: “ Em không muốn ngủ cùng với Lệ Tô Liêu, anh ấy ngủ hay đập người khác lắm! Ai đụng vào là anh ấy đập.”

Phương Tuấn sợ tối, từ nhỏ đều ngủ cùng cha, nhưng cha ngủ lại gáy khò khè bên tai rung động đến tận tâm can. Cho nên Phương Tuấn chuyển sự chú ý sang Lệ Tô Liêu. Dù sao, Lệ Tô Liêu nhìn qua cũng dịu dàng hiền lành, vai vế thì lại là cháu ngoại của cậu bé cho nên nó quyết định lấy bộ mặt trưởng bối ra để ngủ cùng với Lệ Tô Liêu. Bị kịch liền diễn ra, cậu bé bị Lệ Tô Liêu đập ngã lăn quay xuống giường. Chẳng qua cậu bé chỉ dùng bàn tay bé xíu của mình nắm lấy quần anh, đâu có phải ác mộng gì đâu!

Về mặt Lệ Tô Liêu hơi lúng túng, đây là lần đầu tiên anh thấy quần bách đến như vậy. Chung Tĩnh Trúc nhin cười, hòa giải: “ Vậy em ngủ trong phòng chị, chị ngủ ở sofa cũng được.” Trong lòng cô nghĩ, Lệ Tô Liêu tướng ngủ cũng tốt mà, cùng ngủ chung giường một lần, có cựa quậy mạnh đến đâu Lệ Tô Liêu cũng không động đây mà.

“ Để nó ngủ ở phòng tôi, tôi sẽ ngủ ở sofa.” Lệ Tô Liêu trả lời, Phương Tuấn không chịu dừng tay: “ Em không thể ngủ một mình, em sợ!” Như vậy quá rõ rồi. Chung Tĩnh Trúc nghe xong hiểu luôn, muốn ngủ cùng cô!

“ Phương Tuấn, cho dù em là trưởng bối cũng không được ngang ngược.” Lệ Tô Liêu nhìn Chung Tĩnh Trúc, tuy rằng là đứa trẻ nhưng vẫn là con trai, cũng không phải con ruột của mình.

“ Em không có! Em chỉ là đứa trẻ, em mới có bảy tuổi!” Phương Tuấn ôm chặt lấy eo của Chung Tĩnh Trúc, nhỏ như vậy mà sức lực cũng khá ra phết, xiết eo cô gần như sắp đứt cả ra.

“ Không sao đâu, để cho nó ngủ cùng tôi cũng được, giường tôi mềm lại có nhiều chăn.” Chung Tĩnh Trúc mềm lòng, cậu nhóc này hai mắt lúng tròng rồi, Phương Tuấn vừa nghe thấy vậy, cười khanh khách, hóa ra vẻ đáng yêu kia chỉ là giả vờ.

Hai người đứng ở trước phòng của Chung Tĩnh Trúc, cô trải một chiếc chăn mới mềm mại, Phương Tuấn bĩu môi, có vẻ khó hiểu ngắc đầu hỏi Lệ Tô Liêu: “ Về ngoài cũng không xinh đẹp, cũng chẳng thông minh, tay chân vụng về, anh rốt cuộc thích chị ấy ở chỗ nào?”

“ Em còn nhỏ chưa hiểu được.” Lệ Tô Liêu dứt tay vào túi quần, bày ra vẻ người đàn ông từng trải. Phương Tuấn không phục: “ Tuy rằng em còn nhỏ nhưng em cũng là con trai, đẹp xấu em luôn phân biệt được rõ. Tiểu Kiều nhà em so với chị ấy con xinh đẹp hơn, xinh đẹp hơn rất nhiều!”

“ Đừng ở trước mặt Chung Tĩnh Trúc nhắc tới Kiều Kiều, biết chưa?” Lệ Tô Liêu nhíu mày, giận đến mặt tái nhợt đi, còn hơi lớn tiếng: “ Không nói thì không nói, trong mắt không phân biệt lớn nhỏ.”

Áo ngủ của Lệ Tô Liêu nếu Chung Tĩnh Trúc mặc vào thì thành váy ngủ, còn cậu nhóc mặc thì dài đến chạm đất, màu hồng, hình dáng rất buồn cười, khiến Chung Tĩnh Trúc cười nghiêng ngả.

“ Chung Tĩnh Trúc, chúng ta trò chuyện chút đi.” Phương Tuấn xắn ống tay áo, ngồi ở đầu giường.

Chung Tĩnh Trúc đồng ý, ngồi xuống đối diện cậu bé: “ Nói chuyện gì?”

“ Chị cảm thấy cháu ngoại của em thế nào?” Phương Tuấn mang phong cách phương Tây, nói thẳng vào vấn đề, mở cửa gặp núi khiến Chung Tĩnh Trúc nhất thời phản ứng không kịp, cháu ngoại là đang nói Lệ Tô Liêu?

“ Rất tốt.” Chung Tĩnh Trúc nói thật, ngoài việc nấu ăn không ngon ra thì không có khuyết điểm nào cả.

“ Vậy chị thích anh ấy sao?” Cậu bé có vẻ được thỏa mãn, hai mắt sáng ngời.

Chung Tĩnh Trúc cười, xoa xoa trán của cậu: “ Cái đầu nhỏ này của em nghĩ gì vậy!”

“ Đây là đầu của trưởng bối! Lệ Tô Liêu đối xử với chị tốt không?” Phương Tuấn né tránh bàn tay mập mạp của cô, Chung Tĩnh Trúc vô tội gật đầu.

Phương Tuấn càng thêm tức giận: “ Chị cho rằng Lệ Tô Liêu là người tốt sao? Anh ấy là người cực kì khó sống chung, với một đứa nhỏ mà cũng hung hăng như thế, anh ấy là người hư hỏng!”

Đây là đang khen ngợi sao? Chung Tĩnh Trúc bật cười, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, đứa nhỏ này đang nói gì vậy? Ý nói là Lệ Tô Liêu đối với cô tốt, là khác hẳn cách anh đối đãi với người khác?

“ Nên đi ngủ thôi.” Chung Tĩnh Trúc càng nói càng thấy mơ hồ, còn có chút cảm giác sợ hãi, cố gắng nhét Phương Tuấn vào trong chăn, cậu bé còn chưa chịu im lặng.

“Em còn nói thêm một chữ nào nữa, chị sẽ ra sofa ngủ!”

Phương Tuấn liền im bật.

Đáng thương thay, Chung Tĩnh Trúc lại mất ngủ, trợn tròn mắt nhìn chăm chú vào trần nhà, thái độ của Lệ Tô Liêu đối với cô ... Là rất tốt nhưng cô luôn cho rằng đối với Lệ Tô Liêu cũng vậy! Khiêm tốn, ân cần, lễ độ, anh không phải là một người rất mẫu mực hay sao? Nhưng theo Phương Tuấn nói thì không phải. Anh đối với người khác hoàn toàn khác.

“ Không ngủ được.” Phương Tuấn lên tiếng, bỏ nhào người qua chỗ Chung Tĩnh Trúc, đôi mắt to tròn đang nhìn cô, con ngươi màu xanh như đang phát sáng, cô thiếu chút nữa thì hét to lên ...

“ Lệ Tô Liêu rất đắt hàng, mỗi lần quay về nhà tôi, tức là chị của tôi, cũng chính là mẹ của Lệ Tô Liêu, đều giới thiệu cho anh ấy nhiều cô gái xinh đẹp cực kì! Giống như có thể cuốn bay cả Địa Cầu lẫn vài vòng!” Phương Tuấn chớp chớp đôi mắt to tròn, con ngươi màu xanh như đang phát sáng, vô cùng dễ thương. Chung Tĩnh Trúc nhin không được bật cười, giống hệt như đang quảng cáo trà sữa.

“ Các cô ấy tuy rằng xinh đẹp nhưng nhân phẩm lại có vấn đề, tuy rằng chị không xinh đẹp nhưng nhân phẩm còn được, cho nên em có thể giúp chị hết sức.” Chung Tĩnh Trúc toát mồ hôi, tên nhóc con này có tính cách thích giúp kẻ yếu đánh kẻ mạnh này rất cuộc từ đâu mà có? Không phải nó chỉ có bảy tuổi thôi sao~!

“ Chuyện của người lớn, trẻ con không nên biết nhiều.” Chung Tĩnh Trúc một lần nữa nhét Phương Tuấn vào trong chăn.

“ Em đã bảy tuổi rồi!” Ai cũng nói nó không hiểu biết gì là sao! Phương Tuấn căm giận thò đầu ra khỏi chăn.

“ Mười bảy tuổi cũng còn là vị thành niên!” Chung Tĩnh Trúc cười nói.

Cậu bé bắt đầu chìm vào giấc ngủ, Chung Tĩnh Trúc nghiêng người, thở dài, Lệ Tô Liêu rất tốt đối với cô, nhưng cô không thể nghĩ rằng anh có ý gì với cô cả, cô không thể tin được chuyện đó sẽ xảy ra. Hai người khác nhau một trời một vực, hình dung qua loa thì hai người ở hai thế giới khác nhau. Anh là một người tử mĩ như vậy sao có thể để ý tới cô chứ? Chỉ nghĩ thôi cô cũng thấy không được thoải mái, nhắm mắt lại rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

May mà Lệ Tô Liêu thay cô đắp chăn chứ nếu không cô cũng thành tảng băng vì lạnh cóng. Chung Tĩnh Trúc vô tình đã phơi hết cơ thể mình ra, cũng may một số vị trí quan trọng cũng bị lộ hết, chỉ có điều chân trên giường chân dưới đất mà thôi.

“ Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, em thực không dám tin Lệ Tô Liêu sẽ như thế này, còn hiền hơn cả cha em.” Phương Tuấn ngồi trên ghế cắt trứng chiên. “ Có điều ăn không được ngon cho lắm, còn vỏ trứng!”

Lệ Tô Liêu nhìn thoáng qua, Phương Tuấn ngoan ngoãn nuốt trứng và vỏ trứng vào bụng, bổ sung thêm calcium*.

(*) ykhoa.net/duoc/dinhduong/05_0145.htm

“ Lệ Tô Liêu, lần trước anh hứa tặng xe tăng cho em, hay là hôm nay đi mua luôn?” Người lớn thì chỉ mong ăn no mặc ấm, con trẻ thì chỉ thích giữ lấy đồ chơi.

“ Cũng được, nhân tiện mua thêm quần áo cho em.” Lệ Tô Liêu tỏ vẻ hào phóng, gật đầu đồng ý.

“ Chung Tĩnh Trúc, cùng đi đi.” Tên nhóc được voi đòi tiên, có điều sau một đêm ngủ chung, hai người coi như đã đả thông tư tưởng lẫn nhau, đôi bên xem nhau là bạn.

“ Chân cô ấy vẫn còn đau, anh đưa em đi được rồi.” Lệ Tô Liêu vốn cũng muốn vậy, nhưng xét thấy chân cô đang đau nên thôi.

“Em không muốn! Mỗi lần ra phố đều do cha em đưa đi, hai người đàn ông đi với nhau còn ra cái gì, các bạn nhỏ khác đều đi cùng mẹ, người giúp việc thì không dám dắt tay của em!” Phương Tuấn cúi gầm mặt xuống.

“ Nếu không . chị và em cùng đi?” Chung Tĩnh Trúc xoa xoa mắt cá chân, thực ra cũng không quá đau. Nhìn cậu nhóc đáng thương như này cô không đành lòng, tuy rằng chưa làm mẹ nhưng bản năng của người phụ nữ luôn cưng chiều trẻ nhỏ: “ Chân đã không còn đau nữa, nhìn xem, không sưng nữa rồi.”

“ Chúng ta đi thôi!” Phương Tuấn cười haha, kéo tay Chung Tĩnh Trúc chạy ra cửa. Hai mắt Chung Tĩnh Trúc dán chặt vào bữa sáng, đây về luyện tiếu. Tuy rằng không ngon nhưng cô ăn còn chưa no.

Ba người đi tới trung tâm mua sắm, quyết định đưa Phương Tuấn đi càn quét các hàng đồ chơi và cửa hàng quần áo trước. Nhân viên bán hàng thời trang dành cho trẻ em nhìn thấy một nhà ba người, liền khen ngợi không ngớt chồng và con trai của cô. Nhưng khi thấy Phương Tuấn có đôi mắt xanh bỗng nín bặt.

Chung Tĩnh Trúc ngồi trên ghế, nhìn Lệ Tô Liêu thay quần áo cho cậu bé, còn rất cẩn thận chỉnh lại mái tóc rối bù của Phương Tuấn nữa, cô thầm nghĩ Lệ Tô Liêu sau này sẽ là một người cha tốt. Bỗng nhiên cảm thấy kì lạ, sao mình có thể nghĩ đến những chuyện này nhỉ?

Mua quần áo xong, bước kế tiếp chính là đi mua đồ chơi, bỗng Phương Tuấn kêu gào là đói, Lệ Tô Liêu xung phong đảm nhận việc đi mua đồ ăn, hai mẹ con hờ ngồi ở ghế trong khu nghỉ ngơi chờ anh.

Chung Tĩnh Trúc xoa xoa mắt cá chân, trước mắt hình như thấy bóng dáng của ai lướt qua, tiếp theo đó là tiếng nói đầy vẻ ngạc nhiên của Phương Tuấn: “Tiểu Kiều!”

Chung Tĩnh Trúc ngẩng đầu nhìn lên, hơi ngạc nhiên, chính là nàng tiên nhỏ lần trước gõ cửa xe.

Tiên nữ nhỏ nở nụ cười ngọt ngào, lấy từ trong túi ra chiếc bánh ngọt đưa cho Phương Tuấn, cậu bé cười rạng rỡ vô cùng, không khách sáo nữa mà vội đưa lên miệng ăn luôn, mồm miệng nhồm nhoàm hỏi: “Chị đi một mình sao? Còn ai khác đi cùng không?”

Tiên nữ nhỏ đưa một miếng cho Chung Tĩnh Trúc, cô được quan tâm mà thấy hơi sợ, vội vàng từ chối, Phương Tuấn vỗ vỗ vào lưng của Chung Tĩnh Trúc, ý nói mau mau nhận lấy, cô đành phải cầm rồi nói lời cảm ơn.

Tiếp theo, tiên nữ nhỏ nói chuyện bằng thủ ngữ, Chung Tĩnh Trúc trở thành kẻ ngoại cuộc, thấy cậu bé giao lưu với cô ấy. Sau đó nói: “Một mình chị đi không tiện, bằng không chị đi cùng em đi, có cả Lệ Tô Liêu ở đây!” Phương Tuấn nhiệt tình mời mọc.

Bên kia trầm mặc một lúc, sau đó cười rồi lắc đầu, liếc mắt nhìn Chung Tĩnh Trúc một cái, má lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện, khoát tay.

“Vậy chị nhớ phải cẩn thận, em về nhà sẽ tới tìm chị.” Phương Tuấn ra vẻ người lớn dặn dò, sau đó lại chen một câu đầy mùi trẻ con vào: “Em muốn chị làm đồ ăn ngon cho em ăn.” Tiên nữ nhỏ mỉm cười rồi gật đầu, ngọt ngào quá, sau đó liền biến mất khỏi tầm mắt của hai người.

“Cô ấy xinh quá.” Chung Tĩnh Trúc lưu luyến nhìn theo bóng dáng đã xa.

“Đương nhiên, chị ấy không nhận nhưng ai cũng công nhận chị ấy là đại mỹ nhân, còn.” Bỗng nhiên ngừng lại.

Chung Tĩnh Trúc không hiểu chuyện gì, Phương Tuấn ho khan một tiếng: “Là thanh mai trúc mã của em, tên là Kiều Kiều.” Chung Tĩnh Trúc cười lớn tiếng. Lần đầu tiên cô biết được thanh mai trúc mã kém nhau mười mấy tuổi.

18. Chương 18 : Ôi, Ba Người !

“Chị có ăn không? Không ăn thì cho em đi!” Phương Tuấn rất thích đồ ngọt, vừa ăn xong cái của mình, liền nhớ đến cái trên tay Chung Tĩnh Trúc, Chung Tĩnh Trúc rút tay lại: “Đây là tiên nữ nhỏ tặng chị.” Món này được gói tinh xảo như vậy, chắc chắn là hàng cao cấp, chuyên gia ăn uống Chung Tĩnh Trúc suy đoán.

“Chị đã béo thể mà còn ăn bánh ngọt nữa, lấy ra đây, lấy ra đây.” Phương Tuấn nhào đến, cả hai người giật người đỡ trốn qua tránh lại, lúc này Lệ Tô Liêu cũng đã quay trở lại.

“Lệ Tô Liêu, anh xem cái chị này cướp đồ của trẻ con kia!” Phương Tuấn thông minh chạy đến mách lẻo trước, lại còn ôm chân Lệ Tô Liêu giả vờ đáng thương.

“Em là trưởng bối, sao lại giành đồ của tiểu bối chứ hả?” Lệ Tô Liêu đáp lại như kiểu cậu bé là người làm sai trước, Phương Tuấn nín thở, cái người này vì đàn bà mà bán đứng người thân.

“Bánh này ở đâu ra?” Lệ Tô Liêu hỏi.

“Ban này gặp Tiểu Kiều, chị ấy cho.” Phương Tuấn mới một giây trước còn hào hứng phấn chấn thể mà một giây sau đã nhỏ giọng nói.

“Ừ, là một cô gái rất xinh đẹp.” Chung Tĩnh Trúc thuận miệng phụ họa, từ trước đến nay cô chưa từng tiếc lời khen ngợi phụ nữ xinh đẹp.

“Có xinh hay không tùy ánh mắt của mỗi người.” Lệ Tô Liêu bình thản nói, sau đó đặt mấy món đồ uống trên tay xuống.

Phương Tuấn vừa vào cửa hàng đồ chơi đã bắt đầu không khống chế được mình, cậu bé liều mạng đẩy xe chạy khắp nơi, máy bay trực thăng, tàu ngầm lặn nước, món nào cậu không với tới thì sai Lệ Tô Liêu lấy hộ.

Nhìn bóng lưng hai người thật giống là hai cha con, bé con hoạt bát, người cha thì yêu thương chiều chuộng. Chung Tĩnh Trúc giữ đồ hộ Phương Tuấn, đứng bên ngoài cách chừng vài bước. Cô không hiểu biết nhiều về đồ chơi trẻ em, có Lệ Tô Liêu ở đây rồi, cô đứng một bên xem là được.

“Tĩnh Trúc?” Giọng của đàn anh Tiểu chợt vang lên với vẻ không thể tin nổi, bên cạnh anh còn có kẻ thù không đội trời chung với Chung Tĩnh Trúc, Phan Mật, không thể không nói, đàn anh Tiểu và Phan Mật đứng cạnh nhau thật xứng đôi, hoàn toàn đúng với câu trai tài gái sắc.

“Đàn anh Tiểu.” Chung Tĩnh Trúc đảo mắt nhìn sang hai người một lớn một nhỏ bên cạnh, có chút chợt dạ, sợ bị người ta phát hiện.

“Chung Tĩnh Trúc, cô là làm bảo mẫu? Hay là mẹ kế đây?” Phan Mật cay nghiệt nói, ánh mắt cũng liếc nhìn hai người bên kia.

“Phan Mật, đừng nói lung tung!” Đàn anh Tiểu rút cuộc cũng đứng về phe Chung Tĩnh Trúc, lên tiếng khiển trách.

Dĩ nhiên Phan Mật sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu: “Cô ta dám làm sao em lại không thể nói?” Sau đó mỉm cười chế nhạo, quay đầu đi.

“Anh và Phan Mật đi mua đồ cho trẻ em.” Đàn anh Tiểu thấy Chung Tĩnh Trúc mở to hai mắt liền biết cô đã hiểu sai ý anh. “Sắp đến ngày đầy tháng của con trai chị anh, nên anh đi mua chút quà.”

“À.” Chung Tĩnh Trúc khẽ cười gật đầu, đầu óc của cô thật là... Chuyện đàn ông thì suy nghĩ không ra còn những chuyện tầm phào thì lại rất nhạy bén.

“Giải thích với cô ta làm gì?” Phan Mật có chút mất hứng, cái người này giống như báo cáo lịch làm việc của mình cho bạn gái ý. “Người ta không rảnh mà quan tâm anh đâu.” Cô ta nói xong còn liếc nhìn về phía hai người một lớn một nhỏ.

“Em chọn xong rồi.” Phương Tuấn là một cậu bé lanh lợi, hoạt bát, cậu chạy đến nắm lấy tay Chung Tĩnh Trúc.

“Chị dâu, chị gặp người quen à?” Hai chữ “chị dâu” làm Chung Tĩnh Trúc run rẩy cả người.

“Là dì xinh đẹp này phải không chị dâu?” Phương Tuấn nói rõ ràng từng chữ, giọng nói có chút non nớt, giống như một cậu bé không hiểu chuyện, nhưng lại rất lễ phép và dường như còn có chút ý khen ngợi.

Phan Mật bắt đầu không chịu được nữa, Chung Tĩnh Trúc đang bận kinh ngạc với hai chữ “chị dâu”, sau khi nghe thấy câu thứ hai lại thầm khen ngợi thằng bé này miệng mồm thật độc. Cậu bé lại nói tiếp: “Dì, váy của dì ...”

Mấy người lớn từ này giờ đều không chú ý nhiều, lúc này nhìn lại thì thấy váy trắng mà Phan Mật đang mặc bị mắc vào chong chóng quay của mô hình máy bay trực thăng, vên lên rất cao, làm các cậu bé muốn đi ngang phải chui qua làn váy, ngay lúc đó, có một cậu bé đang định chui qua như thế.

Phan Mật hét lên một tiếng chói tai rồi kéo váy xuống, gương mặt thay đổi màu sắc liên tục như một bảng pha màu, Chung Tĩnh Trúc không nhận được cười quay đầu đi thì thấy Phương Tuấn làm một tư thế chiến thắng với cô.

Lúc này Lệ Tô Liêu cũng đã đẩy xe đến, bốn người đứng thành từng đôi, Phan Mật cũng giấu đi vẻ tức giận của mình, thành thành thật thật nói: “Anh ba.” Dĩ nhiên cô có gan xử lý Tiểu Tuấn nhưng Lệ Tô Liêu thì khó lắm.

Lệ Tô Liêu mỉm cười gật đầu chào hai người, sau đó dời mắt sang nhìn Phương Tuấn, hỏi: “Còn muốn mua gì nữa không?”

“Em mua xong rồi, có điều.” Phương Tuấn đưa mắt nhìn sang đầu đó, “Anh, anh hỏi chị dâu xem có muốn mua gì không, ban nãy em thấy chị ấy cứ xem xem cái bình sữa mãi không chịu buông.”

Chung Tĩnh Trúc không ngờ cậu bé lại chìa mũi dao về phía mình, gương mặt đỏ bừng lên, cô xem xem bình sữa kia cũng vì nó có hình con vịt rất đáng yêu thôi!

“Nếu thích thì mua, dù sao sau này cũng cần dùng.” Lệ Tô Liêu gật đầu, rồi lấy bình sữa bỏ vào xe, lúc này cũng không quên liếc mắt nhìn Chung Tĩnh Trúc, gương mặt tươi cười, ánh mắt hết sức dịu dàng, Phương Tuấn trông thấy liền run rẩy cả người.

“Hai người từ từ chọn, chúng tôi đi trước.” Chung Tĩnh Trúc chỉ kịp nói xong câu này liền bị Phương Tuấn nắm tay kéo đi. Đàn anh Tiểu đứng lặng nhìn bóng lưng cô khuất dần.

Phan Mật cũng đã không còn ngượng ngùng nữa, cô mở miệng châm chọc: “Nhìn cái gì, anh định tranh giành với Lệ Tô Liêu sao? Chán sống rồi à?” Ánh mắt đàn anh Tiểu thoáng cái liền u tối.

Ba người, Lệ Tô Liêu có nhiệm vụ đẩy xe đồ, Phương Tuấn kéo Chung Tĩnh Trúc đi chậm chậm ở phía sau.

“Chung Tĩnh Trúc, có mỗi cô bé thế mà chị cũng đấu không lại sao?” Phương Tuấn ngắc đầu nhìn cô với vẻ mặt thất vọng, “Chị như thế sau này làm sao đi theo Lệ Tô Liêu được đây, bên cạnh anh ấy toàn những phụ nữ kinh khủng như sói như hổ!”

Như sói như hổ... Chung Tĩnh Trúc thật là thắc mắc tại sao thằng bé này lại trưởng thành sớm như thế.

“Chị chỉ là bảo mẫu của anh ấy, đâu phải đi theo anh ấy cả đời đâu.” Cô nói xong, bỗng nhiên tim đập mạnh mấy cái, cảm giác này thật kỳ lạ.

“Sau này không có em bên cạnh, để xem ai sẽ giúp chị đây.” Phương Tuấn nói với vẻ hung dữ, cậu bé hoàn toàn quên mất những lúc cậu bắt nạt Chung Tĩnh Trúc toàn là Lệ Tô Liêu ra mặt, thế nên nếu không có cậu ở đây thì vẫn còn Lệ Tô Liêu.

Chung Tĩnh Trúc ngắc đầu nhìn sống lưng của Lệ Tô Liêu, dường như là tâm linh tương thông, Lệ Tô Liêu cũng ngay lúc này quay đầu lại, ánh mắt hai người lướt qua nhau trong tích tắc, Chung Tĩnh Trúc vội vàng gục đầu xuống, tìm cô sao lại đập nhanh thế này. Dung mạo Lệ Tô Liêu thật mê người, xem mãi không chán. Lệ Tô Liêu mỉm cười cứ như rất là vui vẻ, kể đó tiếp tục đẩy xe đi về phía trước.

Hai ngày kế tiếp, vì Phương Tuấn đã có đồ chơi nên cũng ngoan ngoãn ở nhà, Chung Tĩnh Trúc cũng đỡ mệt hơn, trừ một vài lần cãi nhau vặt vãnh, thì hai người đã bắt đầu khá thân thiết. Thế nên khi phải trở về Mỹ, Phương Tuấn có chút không vui.

“Chị phải nhớ đến em đó, sáng trưa chiều vẫn chưa đủ, nhất định phải nhớ kỹ hơn cả ba bữa cơm!” Đôi mắt Phương Tuấn đỏ ửng, giống như sẽ òa khóc bất cứ lúc nào.

“Biết rồi.” Chung Tĩnh Trúc cười rộ lên, rồi cúi đầu xuống hôn lên hai gò má của cậu, cậu bé nghiêng đầu tránh đi, hừ hừ nói: “Hôn má không có thành ý, em phá lệ cho chị hôn ở đây nè.” Cậu bé nói xong liền chu cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh của mình lên, thật là đáng yêu.

Lệ Tô Liêu đứng cạnh dĩ nhiên cũng trông thấy, trẻ con ở nước ngoài có hôn môi cũng là bình thường, nhưng nó muốn hôn Chung Tĩnh Trúc lại là chuyện khác.

Phương Tuấn thấy vẻ mặt Lệ Tô Liêu lạnh lùng nhìn mình, hai mắt cậu giật giật, rồi nói: “Thôi hôn má đi.” Sau đó cậu chủ động nghiêng đầu đưa má ra, trong lòng có chút không phục, dầm chua của trường bồi cũng ăn, đúng là đồ keo kiệt.

“Nếu Lệ Tô Liêu bắt nạt chị thì chị cứ gọi cho em, em sẽ lập tức về đánh anh ấy một trận.” Phương Tuấn cực kỳ oai phong nói với Chung Tĩnh Trúc, Chung Tĩnh Trúc nghe thế cười to, mấy ngày nay cậu bé ở đây đã bị Lệ Tô Liêu bắt nạt như thế nào, cậu bé tưởng cô mù hay sao? Nhưng cô cũng không nhẫn tâm từ chối ý tốt ấy, tức thì liền gật đầu.

“Lần sau nếu chị đến Mỹ em sẽ dẫn chị đi chơi, đi ăn uống, em cũng giới thiệu bạn gái của em cho chị.” Phương Tuấn lải nhải không ngừng, ý chắc vẫn chưa muốn đi, cha của cậu ở bên cạnh nôn nóng sợ trễ giờ bay, liền đưa tay kẹp cậu dưới nách, vẫy tay chào hai người, rồi đẩy xe chạy đi nhanh như gió.

“Hóa ra cô thích trẻ em như vậy.” Lệ Tô Liêu thấy Chung Tĩnh Trúc dụi mắt, khóe mi lấp lánh nước, giật mình nói.

“Thằng bé thật đáng yêu.” Chung Tĩnh Trúc khen một câu, tuy hơi trưởng thành sớm một chút nhưng cũng vì thiếu tình thương của mẹ mà bám dính lấy cô, cô từ bé cũng như thế nên cả hai có chút đồng cảm, lại càng thân hơn.

“Vậy lần sau tôi dẫn cháu gái, cháu trai đến chơi với cô nhỉ?” Lệ Tô Liêu suy nghĩ một lúc rồi nói. Chung Tĩnh Trúc vội vàng lắc đầu xua tay, tuy đáng yêu đấy nhưng trông trẻ em thật sự rất cực.

Phương Tuấn đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Hôm sau khi Chung Tĩnh Trúc đi làm, khả năng trông trẻ của cô đã truyền đi khắp nơi, cô có thể biến một đứa bé bướng bỉnh trở nên ngoan ngoãn như vậy thật là tài giỏi, các đàn anh ai cũng trêu ghẹo bảo rằng sau này có sinh con cũng sẽ bảo Chung Tĩnh Trúc trông hộ, cô cũng có thể không cần làm cảnh sát nữa, tiền lương của vú nuôi còn muốn cao hơn cảnh sát bình thường nữa.

Chung Tĩnh Trúc gần như phải liều mình trốn thoát khỏi sự trêu chọc của mọi người, cô thay đồ cảnh sát ra, tháo búi tóc, rồi vừa đi ra ngoài vừa lấy dây buộc lại.

Cô mới đi được vài bước đã thấy bên ngoài có một chiếc xe màu đen, lấp lánh ánh sáng dưới ánh mặt trời, Chung Tĩnh Trúc nhớ mang máng dường như mấy ngày trước chiếc xe này từng dừng ở vị trí ấy, nhưng khi đó trời tối đen nên cô không nhìn được rõ ràng lắm.

Lương Trì đang nói chuyện điện thoại, nhưng nhìn thấy cô liền nhanh chóng cúp máy, từng bước từng bước tiến về phía cô.

“Chân em sao rồi?” Ánh mắt của anh dừng ở mắt cá chân của Chung Tĩnh Trúc.

Hôm nay cô mặc quần jean, thật ra khó mà nhìn thấy mắt cá chân được, nhưng cô lại theo bản năng xoay xoay một chút: “Không ... không có gì.” Mỗi khi gặp Lương Trì, cô đều cảm thấy lúng túng.

“Hôm đó anh đến phòng y tế tìm em, thì ... Thậm chí số điện thoại của em anh cũng không có.” Giọng của anh có chút cảm thán, nhưng cũng có phần buồn bã, lại như trêu trọc.

“Em có việc nên không thể đợi anh.” Chung Tĩnh Trúc nói.

“Đi ăn một bữa cơm không?” Lương Trì bỗng nhiên nói, Chung Tĩnh Trúc ngẩng người, cô định từ chối nhưng anh ta lại nói tiếp: “Phán Phán, chúng ta đã lâu không ăn cơm chung với nhau rồi.” Giọng điệu kia vừa có chút oán hận, vừa có phần chua xót, Chung Tĩnh Trúc bị dụ dỗ mà gật đầu.

19. Chương 19 : Ôi, Gian Tình !

Ch

Chung Tĩnh Trúc cảm thấy có chút bối rối, hai người ngồi cùng ở chiếc bàn ăn chưa đến nửa mét, khoảng cách gần đến vậy, thế mà không tìm được đề tài để trò chuyện, đúng là xa cách nhiều năm không phải chỉ gặp mặt một hai lần là có thể rút ngắn khoảng cách.

“Có cần gọi về nhà báo một tiếng không?” Lương Trì đặt thực đơn xuống, bỗng nhiên nói.

Chung Tĩnh Trúc giật mình, đúng là cô đã quên bằng việc báo tin cho Lệ Tô Liêu, mấy ngày nay hai người đã quen cùng ăn chung, cô lập tức rút điện thoại ra, không thôi lại để anh ta phí công chờ đợi.

Cô mở danh bạ, khi đến cái tên Lệ Tô Liêu, không hiểu sao lại đưa mắt nhìn sang Lương Trì, cuối cùng cô chọn gửi tin nhắn, suy nghĩ đắn đo, rồi bấm từng chữ từng chữ.

Tin nhắn trả lời tích tắc sau đã bay đến, vồn vện một câu: “Được, nhớ về sớm.” Chung Tĩnh Trúc thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nở một nụ cười.

“Gần đây dì Phương và Chung Tĩnh Văn có gây chuyện với em không?” Lương Trì luôn để ý từng hành động của cô, việc cô bất hòa với mẹ kế anh cũng nhìn thấy, lúc này mượn nó để hỏi han một chút.

“Vẫn như trước, sau khi cha qua đời được ba tháng, Phương phu nhân đã tái giá.” Về mặt Chung Tĩnh Trúc tối sầm xuống, cô cầm ống hút khuấy khuấy viên đá trong ly nước chanh.

“Anh không liên lạc với em suốt một thời gian dài như vậy, em có trách anh không?” Lương Trì đột nhiên hỏi, ngữ khí có phần do dự, âm trầm.

“Sao em lại trách anh, người cần xin thứ lỗi... phải là em.” Chung Tĩnh Trúc thoáng kinh ngạc, lắc đầu tự giễu.

“Là tại anh trong lúc kích động mới đổ hết tất cả tội lỗi lên đầu em.” Đôi mắt Lương Trì hơi chớp một cái, đột nhiên đưa tay vòng về phía sau, ôm lấy lưng Chung Tĩnh Trúc, dọa cô giật nảy mình: “Ninh Lan nhất định sẽ không trách em, thế thì làm sao anh có thể trách em được.”

Chung Tĩnh Trúc vùng vẫy, đẩy tay anh ta ra, nhưng cảm giác nóng rực vẫn còn đấy, tim cô đập mạnh từng hồi.

“Phán Phán, anh đã về, sau này anh sẽ chăm sóc cho em.” Giọng nói có phần gấp gáp, nhưng khá kiên quyết, không hề có ý định cho phép cô thương lượng. “Anh sẽ bảo vệ em, tuyệt đối không để bọn họ bắt nạt em nữa.”

Đầu óc Chung Tĩnh Trúc đã rơi vào trạng thái hỗn loạn từ lâu, cô không biết mình nên trả lời thế nào, vừa hay lúc này người phục vụ đã mang món ăn đầu tiên lên: “Ăn trước đã.”

Chung Tĩnh Trúc ăn từng miếng từng miếng, thịt bò hôm nay không hiểu sao không có chút mùi vị gì. Lương Trì được giáo dục khá tốt, trên bàn ăn không hề nói một câu nào.

Khi món canh được mang lên, vì người phục vụ hơi run nên có một chút nước canh rơi xuống góc áo của Lương Trì, người phục vụ thấy thế liên tục xin lỗi, Lương Trì bình tĩnh vẫy tay, tỏ ý không sao, rồi quay sang nói với Chung Tĩnh Trúc: “Anh vào WC.”, rồi đứng lên, bước chân nhẹ nhàng, không hề có chút vội vàng.

Chung Tĩnh Trúc thở phào nhẹ nhõm, buông dao nĩa xuống, nhìn mấy ngón tay đã muốm tê cứng của mình. Bỗng nhiên, bên tai cô vang lên tiếng giày cao gót đang bước về phía mình.

Trước mặt cô xuất hiện một cô gái, cô gái kia ngồi xuống ghế đối diện, Chung Tĩnh Trúc nhất thời có chút không hiểu, không ngờ cô gái kia lại lên tiếng trước: “Thế nào? Không nhận ra sao?”

“Chị Dương Bội?” Rốt cuộc cũng nhận ra người, nhưng như thế lại càng làm cô hoảng hốt hơn, Dương Bội là bạn thân nhất của chị cô Chung Ninh Lan, cả hai đều là hạt giống khiêu vũ trời sinh, thân nhau như hình với bóng.

Dương Bội khẽ cười, cô ta khá xinh, thậm chí còn có phần sắc sảo: “Không ngờ Lương Trì đã trở về, lại còn đi cùng với cô, đúng là chuyện không thể tin được.”

Tuy Chung Tĩnh Trúc vốn đã chậm hiểu, nhưng cũng cảm nhận được cô gái trước mặt rõ ràng không hề có ý tốt, cô mím môi không đáp, nhưng như thế lại càng có cơ cho Dương Bội nói tiếp: “Sao nào? Chột dạ? Ngay cả đàn ông của chị mình cũng không bỏ qua, lúc trước luôn mồm gọi người ta là anh rể, ngay cả tôi cũng suýt chút bị cô qua mặt.”

“Chị đừng nói lung tung.” Chung Tĩnh Trúc phản bác, nhưng không hiểu sao bản thân cô cũng cảm thấy hơi chột dạ.

“Không phải cô vẫn luôn thích Lương Trì sao? Cô nghĩ Ninh Lan là đồ gốc à? Chẳng qua cậu ấy không muốn nói thẳng ra thôi.”

“Ninh Lan đối xử tốt với cô như thế, mà cô lại làm thế này? Cô hại cậu ấy chết oan ức, cũng vì muốn giành lấy Lương Trì sao? Hôm nay để tôi thay cậu ấy dạy dỗ cô một bài học.” Dương Bội bỗng nhiên cầm ly nước chanh hắt thẳng vào mặt Chung Tĩnh Trúc.

Trong nhà hàng lúc này có khá nhiều người, có người kinh ngạc kêu lên một tiếng, có người nhìn sang với vẻ mặt hứng thú, có người bất ngờ mở to hai mắt: “Em không phải cố ý, em không có hại chị ấy.” Giọng của Chung Tĩnh Trúc rất nhỏ, mang theo áy náy xen lẫn run rẩy.

“Cô nghĩ Lương Trì thật sự thích cô sao? Chẳng qua anh ta muốn thay Chung Ninh Lan chăm sóc cô thôi, trong mắt anh ta, cô mãi mãi là em gái của Chung Ninh Lan.” Dương Bội lạnh lùng nói.

Người đàn ông đi cùng với Dương Bội rốt cuộc cũng không im lặng nữa, anh ta bước đến đẩy Dương Bội sang một bên: “Đừng gây chuyện nữa, chúng ta đi thôi.” Dương Bội quay sang nhìn anh ta, rồi nhịn xuống, quay người bước đi.

Người đàn ông kia lấy ra chiếc khăn tay, nói: “Lau đi.”

Chung Tĩnh Trúc nhìn xuyên qua màn nước đang che trước mặt, hóa ra người kia là Ngụy Cam Ninh.

Thật ra Ngụy Cam Ninh đã nhận ra Chung Tĩnh Trúc từ lâu, anh vẫn luôn quan sát mọi chuyện bên phía này, khi ấy bạn gái của anh là Dương Bội hơi mất hứng đưa mắt nhìn theo phía anh, bỗng nhiên sau đó như ăn phải thuốc nổ, gọi người phục vụ, bảo người nọ tìm cách dụ Lương Trì đi.

Ngụy Cam Ninh không lên tiếng ngăn cản cũng vì thấy cô nàng Chung Tĩnh Trúc này thật quá đáng, rõ ràng Lệ Tô Liêu quan tâm che chở cô như vậy mà còn lén lút ra ngoài ăn uống với đàn ông khác, chưa kể bữa cơm dưới ánh nến lại còn ôm ôm ấp ấp, thế nên anh mới không nhịn được mà muốn thay Lệ Tô Liêu dạy dỗ cô một chút.

Có điều, thấy cô như thế này, Lệ Tô Liêu nhất định sẽ rất đau lòng. Chung Tĩnh Trúc không thèm liếc nhìn Ngụy Cam Ninh, cũng không lấy khăn tay của anh ta, cô lấy ống tay áo lau lau một chút, rồi xách túi bỏ đi.

Ngụy Cam Ninh lập tức ân cần xem như lập công chuộc tội: “Để tôi đưa cô về.” Từ đầu đến cuối Chung Tĩnh Trúc không nói năng câu nào làm anh ta hơi có chút nóng nảy. “Ban này tôi không để ý, chứ không phải cố tình mặc kệ, cô đừng nói với Lệ Tô Liêu.” Cũng vì thế mà có phần giấu đầu hở đuôi.

“Tôi sẽ không nói.” Chung Tĩnh Trúc nhận lấy khăn tay của anh, lau tóc. “Anh đừng đi theo tôi.”

“Được được được, tôi không theo.” Anh ta gật đầu liên tục, quả nhiên nháy mắt sau đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chung Tĩnh Trúc bước đi, cứ bước đi, bước đi không mục đích, cũng không có ý tránh tầm mắt của mọi người, để họ thoải mái nhìn đáng vẻ nhếch nhác của cô.

Một chiếc xe màu đen gần như xông thẳng về phía đường dành cho người đi bộ, cũng may lúc này không có nhiều người trên đường, Chung Tĩnh Trúc bị dọa giật mình cứng đờ cả người.

“Sao không nói tiếng nào đã bỏ đi?” Lương Trì đóng sầm cửa xe, bước nhanh về phía Chung Tĩnh Trúc. Đáng vẻ nhếch nhác của cô nổi bật dưới ánh đèn đường, một người thông minh như Lương Trì, chỉ cần liên tưởng đến bàn cơm ban này, không cần nói nhiều cũng có thể đoán được.

“Phán Phán, sao thế?” Câu nói của anh có phần khó chịu xen lẫn đau lòng, Chung Tĩnh Trúc bỗng cảm thấy mất mát, không muốn trả lời, chỉ lắc đầu, mấy câu nói của Dương Bội đã làm lòng cô dậy sóng, hỗn loạn.

“Phán Phán!” Lương Trì đỡ lấy vai cô.

“Em muốn về nhà.” Cô khẽ nói, giọng nói vô cùng yếu ớt.

“Anh đưa em về.” Lương Trì thở dài, cũng không đành lòng truy hỏi nữa.

“Em tự về.” Cô lắc đầu, nhắc chân bước về phía trước, nhưng cánh tay bỗng bị Lương Trì nắm lại.

“Anh đưa em về.” Rồi sau đó gần như nắm tay cô nhét vào trong xe.

Cô vào xe, cũng không lên tiếng chỉ đường, để mặc cho Lương Trì lái xe đưa cô về đến khi xe dừng, ánh đèn đường chiếu rọi vào trong, cô đẩy cửa xe bước xuống: “Tạm biệt”.

Lương Trì định nắm tay cô dẫn vào, nhưng bị cô tránh đi, cô bước nhanh về phía hành lang.

Chung Tĩnh Trúc ngồi trước hành lang, nhìn chiếc xe quay đầu chậm chậm chạy đi, nơi này... từ lâu đã không còn là nhà của cô, nhưng cô không muốn để Lương Trì biết cô đang ở cùng với một người đàn ông xa lạ, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy kinh hoàng rồi.

Bỗng nhiên, đèn pha từ đâu rọi đến, cô giật mình suýt chút nữa kêu lên, chiếc xe này sao mà quen thế, biển số xe cũng quen, người lái xe càng quen hơn, chẳng phải là Lương Trì vừa mới đi khỏi sao?

“Không phải muốn về nhà sao? Sao không lên?” Giọng nói của Lương Trì thật đáng sợ, không biết vì giận Chung Tĩnh Trúc lừa gạt mình hay còn vì cái gì khác.” Hay là... em đã không còn ở nơi này nữa?”

Chung Tĩnh Trúc giật mình, sao anh ta lại nói thế, kể đến, cô nhìn thấy trong lòng bàn tay anh ta là chiếc điện thoại di động của cô, trên màn hình sáng trưng mơ hồ có thể thấy có thông báo tin nhắn mới.

Chung Tĩnh Trúc giật lấy điện thoại, tin nhắn của Lệ Tô Liêu: “Mấy giờ về? Có cần đi đón không?”

“Em hẹn hò... với Lệ Tô Liêu?” Ánh mắt Lương Trì nhìn chằm chằm vào Chung Tĩnh Trúc.

“Không có.” Chung Tĩnh Trúc lập tức phủ nhận, cô lắc đầu nói: “Em và anh ấy ... chỉ là bạn bè bình thường.”

“Hai người ở chung?” Ánh mắt Lương Trì càng lúc càng sắc bén, báo hiệu cơn tức giận sắp ập đến.

“Ừ, em không cần thận làm anh ta bị thương, trùng hợp khi ấy em bị dì Phương đuổi khỏi nhà, em không có chỗ ở mới đồng ý sang ở nhà anh ấy, sẵn tiện chăm sóc anh ấy luôn.” Đầu lưỡi Chung Tĩnh Trúc run run, cẩn thận trả lời.

“Phán Phán, đừng lừa anh.” Dường như vì thấy lý do này quá quái gở, Lương Trì nói.

“Em ... chưa từng lừa anh.” Chung Tĩnh Trúc cúi đầu, từ nhỏ đến lớn, cô vốn không thích trò chuyện, trước mặt Lương Trì càng không dám đùa giỡn quá trớn.

“Vậy... vết thương của anh ta thế nào rồi?”

Chung Tĩnh Trúc giật mình, từ ngày ra viện, sức khỏe Lệ Tô Liêu lúc nào cũng tốt, chưa từng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lương Trì đưa Chung Tĩnh Trúc về nhà Lệ Tô Liêu, mở cửa đưa cô vào nhà, không quên dặn dò: “Phán Phán, nếu Lệ Tô Liêu không có chuyện gì thì dọn đi.” Kề đó xen vào yếu tố tình thân lẫn tình yêu. “Sau này, anh sẽ chăm sóc cho em.”

Chung Tĩnh Trúc bỗng nhiên phát hiện Lệ Tô Liêu đang đứng ở trước phòng bảo vệ, anh ta đang mặc quần áo ở nhà, bốn mặt chạm nhau, anh mỉm cười, kéo Chung Tĩnh Trúc đi.

Lòng Lương Trì khẽ trầm xuống, nhưng cũng không cản trở, chỉ nhìn chằm chằm bóng dáng cô bước theo Lệ Tô Liêu đi vào nhà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-tham>